

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

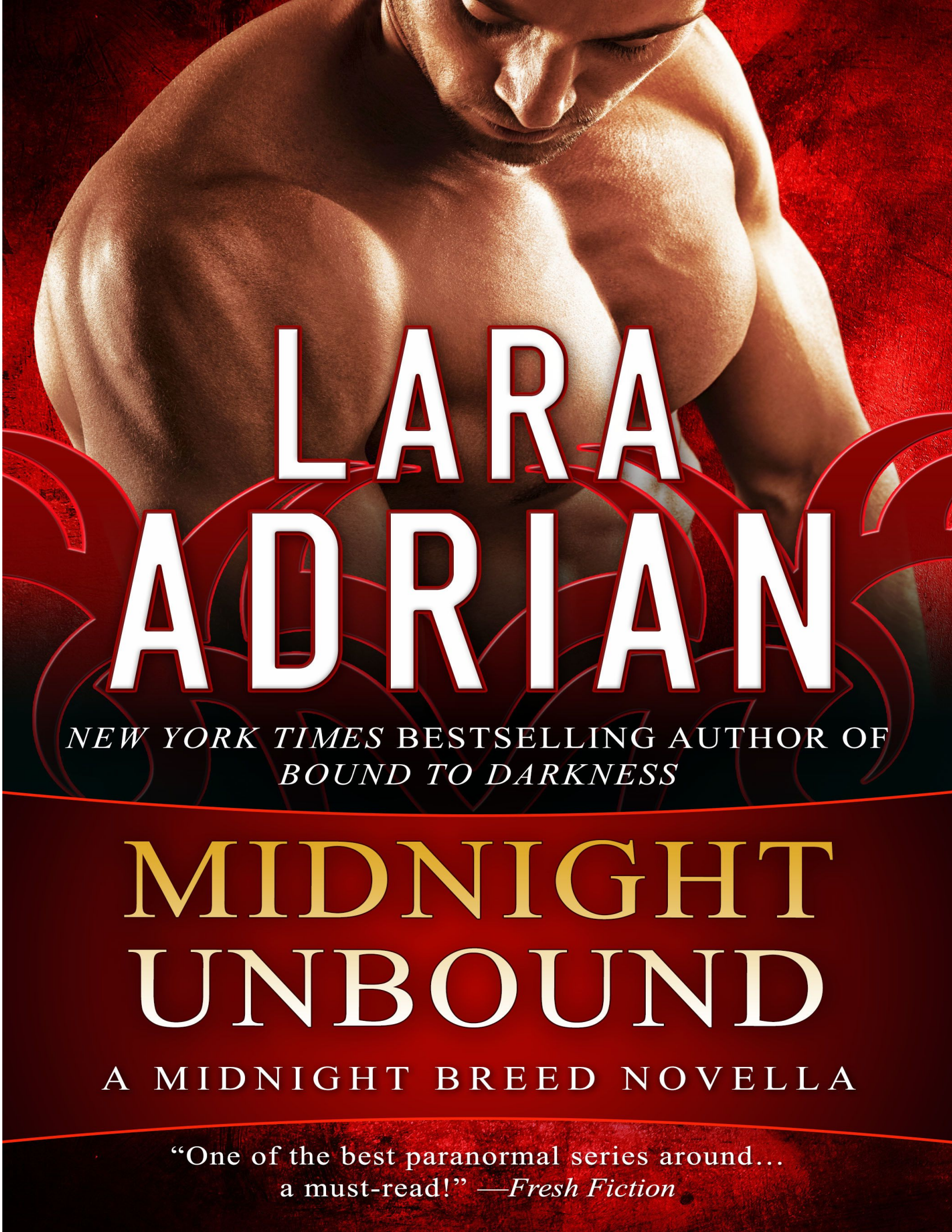
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
BOUND TO DARKNESS

MIDNIGHT UNBOUND

A MIDNIGHT BREED NOVELLA

“One of the best paranormal series around...
a must-read!” —*Fresh Fiction*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

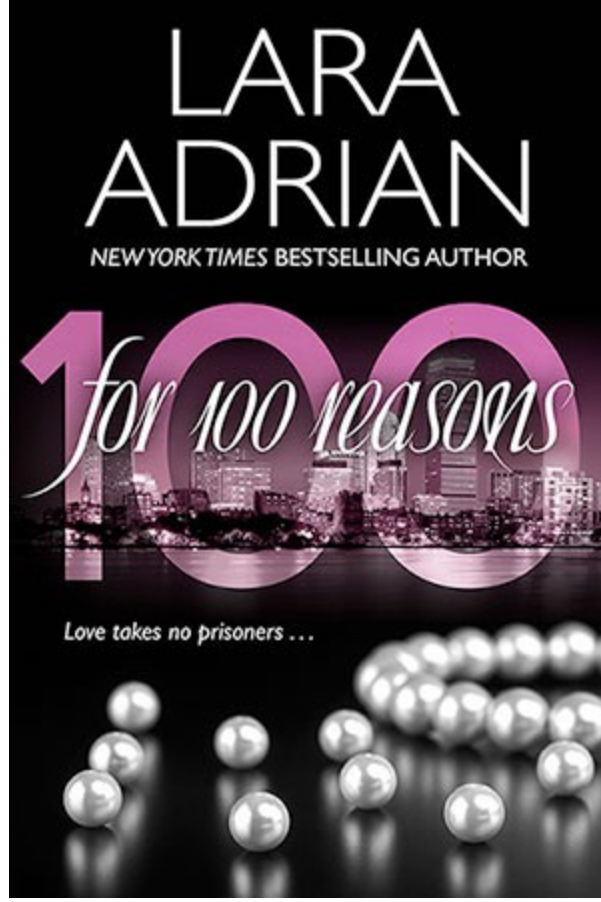
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

[Bildirim almak için buraya tıklayın!](#)

GECE YARISI BAĞSIZ

New York Times ve 1 numaralı uluslararası çoksatan yazar Lara Adrian'ın "buharlı ve yoğun" (*Publishers Weekly*) *Midnight Breed* vampir romantizm serisinin bu yeni romanında ölümcül bir Breed savaşçısı, Tarikat'taki kardeşleri tarafından uzaktan arzuladığı genç ve güzel bir dulu koruması için çağrılır.

Dragos'un laboratuvarının cehenneminde bir ölüm makinesi olarak yetiştirilmiş eski bir Avcı olan Scythe, kalbi onlarca yıllık işkence ve şiddetle çelikleşmiş tehlikeli bir yalıdır. Onun dünyasında aşka ya da arzuya yer yoktur; özellikle de bu arzular korunmaya muhtaç, savunmasız ama cesur bir Cins Arkadaş şeklinde ortaya çıktığında. Scythe daha önce bir kez sevmiş ve kaybetmiştir ve duygularının zayıflığı yüzünden ağır bir bedel ödemiştir. Güzel Chiara'yı ne kadar derinden arzuluyor olursa olsun, kendini tekrar o zincirlere vurmak niyetinde değildir.

Genç bir Breed oğluna sahip dul bir anne olan Chiara Genova için ihtiyacı olan son şey, kendisinin ve çocuğunun kaderini Scythe gibi ölümcül bir erkeğin ellerine bırakmaktır. Ancak gizli bir düşman tarafından hedef alındığında, obsidyen gözlü suikastçı hayatta kalmak için en iyi umududur . Kalbini riske atsa bile.

~ ~ ~

"Bir Lara Adrian kitabından beklediğimi söylemek istediğim kıvrımlar var ve bunu söylüyorum çünkü okuduğunuz herhangi bir Adrian kitabında karmaşık bir hikaye olacağını bilirsiniz. Adrian milyarderleri daha iyi anlatıyor."

-Under the Covers (100 GÜN BOYUNCA)

* * * * *

Midnight Unbound, *Midnight Breed* vampir serisinin en yeni hikayesi. *New York Times* ve 1 numaralı uluslararası çok satan yazar Lara Adrian'dan romantizm serisi.

Önceki Yayın: [Evcilleşmemiş Gece Yarısı](#)

Bölüm 1

Scythe yaklaşık bir saattir dans kulübündeydi ve bu gece susuzluğunu giderecek olanın sarhoş olmuş, dönüp duran insan sürüsünden hangisi olacağına hâlâ karar verememişti. Etrafında bangır bangır müzik çalıyor, ritim zonkluyor ve günlerdir şakaklarında biriken baş ağrısını daha da şiddetlendiriyordu.

Karnı da ağrıyordu, beslenmeyeli neredeyse bir hafta olduğunu hatırlayarak. Türünün çoğu için çok uzun bir süreydi. Onun için -Birinci Nesil kanı onu besin zincirinin en tepesine yerleştiren bir Cins erkek için- beslenmeden geçen bir hafta sadece kendi sağlığı için değil, yakınındaki herkes için de tehlikeliydi.

Barın ucunu saran gölgelerin pelerininin içinden, DJ bir şekerli pop parçasından diğerine sorunsuzca geçerken dans pistinin üzerinde yanıp sönen ve dönen renkli flaş ışıklarının aydınlattığı genç erkek ve kadın kalabalığını izledi.

İtalya'nın çizme topuğunun tepesinde yer alan bir sahil kasabası olan Bari'deki bu turist dalışı onun her zamanki avlanma alanı değildi. Kan Konakçılarının hizmetleri için kiralananabildiği ve hemen ardından kovulabildiği büyük şehirleri tercih ederdi ama beslenme ihtiyacı Napoli'ye uzun bir yolculuk için fazla acildi. Üstelik bu yolculuk onu Potenza'nın üzüm bağları bölgesinden geçirecekti; son birkaç haftadır, şimdi bile düşünmeyi reddettiği nedenlerden dolayı kaçınmayı alışkanlık haline getirdiği bir bölge.

Özellikle de şu anda, kana susamışlık midesini parçaladığında ve dişleri sıcak, yumuşak ete batma dürtüsüyle titreştiğinde.

Bakışlarını tekrar kalabalığın üzerinde gezdirirken dilinden bir hırıltı döküldü. Kendi iradesi dışında, tıklım tıklım dolu kulübün uzak tarafında müzik eşliğinde sallanan minyon bir esmer kıza kilitlendi. Sırtını ona dönmüştü, ipeksi koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu, küçük vücudu dar kot pantolonu ve orta kısmındaki soluk teni ortaya çıkaran kırpılmış bluzunun içine gömülmüştü. Arkadaşlarının söylediği bir şeye güldü ve tiz kıkırdaması Scythe'ın yüksek işitme duyusunu aştı.

Gözlerini kaçırdı, anında ilgisizleşmişti ama onu görünce aklına başka bir zayıf kadın gelmişti, unutmak için elinden geleni yaptığı bir kadın.

Chiara Genova'yı böyle bir yerde asla bulamayacağını biliyordu ama yine de içinde bir yerlerde bu fikrin peşinden koşuyor, eğlenmeye hakkı olmayan bir fanteziyle alay ediyordu. Tatlı, güzel Chiara, kollarında çıplak. Ağzı onunkinde hararetli, aç. İnce gırtlığı onun ısırması için açılmıştı-

"Siktir."

Öfkeyle sert bir hırıltı patladı içinden. On beş dakika önce sıksa kıcını yanındaki bar taburesine park etmiş olan ve başarısız bir şekilde kendisini fark etmesini sağlamaya çalışan uzun boylu sarışının dikkatini çekti.

Şimdi ona doğru eğilmişti, dudaklarını yalayıp ona dostça bir sırıtış sunarken çok fazla şarap ve parfüm kokuyordu. "Bu gece pek eğleniyor gibi görünmüyorsun."

Homurdanarak ona doğru baktı ve bir anda onu değerlendirdi.

İnsan. Muhtemelen giydiği kısa deri etek ve dantelli büstiyerden anlaşıldığına göre kırk yaşına daha yakındı. Ve kesinlikle buralı değildi. Aksanı saf Amerikan aksanıydı. Tahmin etmesi gerekirse, Orta Batı.

"Bir itiraf duymak ister misin?" Onun cevap vermesini beklemedi, vermeyi planladığından da değil. "Ben de bu gece pek eğlenmiyorum." İçini çekti ve kırmızı laklı bir tırnağını boş bardağının kenarında gezdirdi. "Susadın mı koca adam? Neden sana bir içki almama izin vermiyorsun-"

"Ben içki içmem."

Gülümsemesi genişledi ve omuz silkti. "Tamam, o zaman dans edelim."

Taburesinden kaydı ve onun elini tuttu.

Onu bulamadığında -parmakları uzun zaman önce sağ elinin olduğu küt kütüğe değdiğinde- geri çekildi.

"Aman Tanrım. Ben... Kahretsin." Sonra sarhoş bakışları acıma duygusuyla yumuşadı. "Seni zavallı şey! Ne oldu sana böyle? Savaş gazisi falan mısın?"

"Ya da başka bir şey." Sinirden sesi tehditle çatırdıyordu ama kız bunu fark edemeyecek kadar sarhoştı.

Kadın yaklaştı ve yırtıcının duyuları parladı, burun delikleri derisinin altında akan insan kırmızı hücrelerinin iz bırakan bakırımsı kokusuyla karıncalandı. Midesindeki çiğlik damarlarına yayıldı ve şimdi kana susamışlığının artan yoğunluğuyla zonklamaya başladı. Vücudu ağır ve yavaş hissediyordu. Bileğinin ucundaki kütük hayali bir acıyla ağrıyordu. Normalde jilet gibi keskin olan görüşü bulanıklaşmış ve odaklanamaz hale gelmişti.

Genellikle, karanlık ve tuhaf bir şekilde, fiziksel rahatsızlık hissinden zevk alırdı. Bu ona kendini ne kadar ölü hissetse de - Dragos'un laboratuvarının cehenneminde bir Avcı olarak acımasızca eğitildiği kadar bağlantısız - yine de uyuşukluğu delebilecek bazı şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Yaşayanların arasındaymış gibi hissetmesini sağlayabilirdi.

Yine de bu tür bir acı dayanılmaz sınırdı ve kadını yakalayıp kulübün ortasında damarını almamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Hadi. Gidelim buradan."

"Elbette!" Neredeyse üzerine atlayacaktı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Başka bir şey söylemeden onu bardan uzaklaştırdı ve kulübün çıkışına yönlendirdi. Cinsler yirmi yıldan uzun bir süredir insan komşularına ifşa edilmiş olsa da, Scythe'ın türü arasında -onun gibi taş kalpli bir katil bile olsa- halka açık yerlerde beslenmeyi alışkanlık haline getiren çok az kişi vardı.

Gecenin serin havasına adım attıklarında yol arkadaşı biraz sendeledi. "Nereye gitmek istersin? Caddenin hemen yukarısında bir otelde kalıyorum. Boktan bir yer ama biraz takılmak istersen oraya gidebiliriz."

"Hayır. Benim aracım iş görür."

Ona bakarken yüz hatları arzuyla aydınlandı. "Sabırsızsın, değil mi?" Kıkırdarak avucunu adamın göğsüne vurdu. "Merak etme, hoşuma gidiyor."

Kadın onun peşinden küçük otoparkı geçerek pırıl pırıl parlayan siyah cipine doğru ilerledi. Vicdanının loş bir köşesinde, vücudunu kullanması karşılığında kendisine hiçbir şey teklif etmeyen bir yabancıyla birlikte olacak kadar kendine değer vermeyen bir kadın için üzülyordu.

Ya da bu durumda, onun kanı.

Scythe bir köleden daha iyi bir şey olarak doğmamıştı. Neredeyse bir köle olarak ölüyordu. Sırf bunu yapabilecek fiziksel güce sahip olduğu için birinden bir şey alma düşüncesi onu kendinden nefret ettiriyordu. En azından aldığı anda arkasında bir şey bıraktığından emin olabilirdi. Onunla işi bittiğinde kadın tarif edilemez bir memnuniyetle zayıf düşecekti. Ona karşı alışılmadık bir acıma duygusu hissettiğinden, Bari'deki en iyi otelde bir ay boyunca oda kiralamaya yetecek kadar büyük bir cüzdanla da uzaklaşacaktı.

"Bu taraftan," diye mırıldandı, sesi bir törpüden başka bir şey değildi.

Onun uzattığı kolu tuttu ve sırttı ama adamın kanını kaynatan şey bu nazlı gülümseme değildi. Boynunun altında çılgınca çırpınan nabızdı.

O kremsi et, dişlerinin uzamasına neden oldu. Diş etlerini delip geçtiler ve çok uzun süre reddedilen beslenme ihtiyacıyla başı döndü.

Aracına bindiler ve adam hiç vakit kaybetmedi. Koltukta dönerek sol eliyle ona uzandı, parmakları ön kolunun etrafında kıvrıldı. Adam onu kendine doğru çekip bileğini ağzına götürürken kız küçük, şaşkın bir ses çıkardı.

Adam dişlerini narin etine geçirdiği anda şaşkınlığı kayboldu.

"Aman Tanrım," diye soludu, tüm vücudu öne doğru sıralanırken yanakları kızardı.

Boştaki elinin parmaklarını adamın uzun siyah saçlarına geçirdi ve ağzı kanla dolunca adam kendini geri çekme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Tek yapmak istediği, bir dahaki sefere beslenmek zorunda kalana kadar karnındaki boşluğu doldurmaktı.

İnledi, adam içerken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. Enerjinin vücudunda dolaştığını, gücünü yenilediğini ve hücrelerini güçlendirdiğini hissedene kadar bileğinden çekerek kana kana içti.

İşi bittiğinde, kız nefessiz bir şekilde ona doğru seğirirken, dilinin kayıtsız bir hareketiyle kızın tenindeki küçük ısırık izlerini kapattı.

"Yüce Tanrım, bu büyü nedir ve daha fazlası için nereye kaydolabilirim?" diye mırıldandı, göğsü hâlâ kabarıyordu.

Yastıklı deriye yaslandı, vücudu geçici besini emerken sakinliğin üzerine çökmeye başladığını hissetti. Kadın gözlerinde uyuşturulmuş bir ihtiyaçla ona doğru kaymaya başladığında, Scythe uzandı ve avucunu kadının alnına koydu.

Trans onu hemen etkisi altına aldı. Isırığına ve onun içinde uyandırdığı arzuya dair hafızasını sildi. Kadın koltuğuna yaslandığında, adam siyah kot pantolonunun cebinden parasını çıkardı ve birkaç büyük banknot çıkardı. Paraları kadının kucağına fırlattı, ardından sessiz ve zihinsel bir komutla yolcu kapısını açtı.

"Git," diye talimat verdi trans halindeki kadına. "Parayı al ve otele geri dön. Bu kulüpten uzak dur. Zamanını değerlendirecek daha iyi bir şey bul."

Hemen itaat etti. Paraları çantasına doldurduktan sonra SUV'den indi ve otoparka doğru ilerledi.

Scythe başını koltuğa yasladı ve dişleri çekilmeye başlarken derin bir iç çekti. İnsanın kanı daha şimdiden

tüm vücut ağrısından kurtulmuştu. Son yirmi dört saattir giderek kötüleşen halsizliği nihayet geçmişti ve eğer şanslıysa bu beslenme onu bir hafta daha idare edebilirdi.

Matera'daki inine doğru yola çıkmak için sabırsızlanarak aracını çalıştırdı. Daha otoparktan çıkmamıştı ki ceketinin cebinden cep telefonu cıvıladı. Kaşlarını çatarak telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Numarası sadece üç kişide vardı ve şu anda hiçbirinden haber almak istemiyordu.

Kısıtlı arama mesajı ona doğru parladı ve yüzünü buruşturdu.

Kahretsin. Kim olabileceğini tahmin etmeye gerek yok.

Ve her ne kadar dünyanın geri kalanına kendini kapatmak istese de, Scythe eski Avcı kardeşlerinden birinin çağrısını asla geri çevirmezdi.

Bir küfür üzerine cevap düğmesine bastı. "Evet."

"Konuşmamız gerek." Trygg'in sesi her zaman hırlamaktan biraz daha uzaktı ama şu anda Breed savaşçısının sesinde de bir aciliyet notası vardı. Scythe üvey kardeşinin sesinde aynı notayı en son Tarikat'ın Roma'daki komuta merkezinden aradığında da duymuştu ve şimdi bunun ne anlama geldiğini sadece hayal edebiliyordu.

"Konuş bakalım," diye sordu, cevabı istemediğinden emindi. "Neler oluyor?"

"Tarikat'ın senin uzmanlık becerilerini kullanabileceği bir sorunu var kardeşim."

"Siktir." Scythe'ın nefesi bir iniltiyle dışarı fırladı. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

Altı hafta önce Trygg'in onu Tarikat'ın sorunlarına sürüklemesine izin vermişti ve Scythe hâlâ her şeyi geride bırakmaya çalışıyordu. Eski bir suikastçı olarak başkalarıyla pek iyi anlaştığı söylenemezdi. Tarikat işlerine tekrar bulaşmak istemediğinden emindi.

Ama dünyada Scythe'ın Dragos'un Avcı programının cehenneminde neler çektiğini tam olarak bilen sadece bir avuç insan vardı ve Trygg de onlardan biriydi. Çocukken yıllarca birlikte acı çekmişler ve sonrasında da erkek olarak bunun üstesinden gelmişlerdi.

Onlar ve kaçan diğer düzinelerce Avcı DNA'larının yarısını paylaşmasalar bile, laboratuvarlardaki deneyimleri bundan daha gerçek bir kardeş olamazdı. Trygg'in bir şeye ihtiyacı olursa, Scythe orada olurdu. Hatta, Avcı kardeşlerinden herhangi biri ondan bir şey istediğinde, diğer elini de onun için feda ederdi.

Scythe'in belanın kokusunu alma konusundaki doğüstü yeteneği ona Trygg'in bundan çok daha acı verici bir şey istemek üzere olduğunu söylemişti.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı, kendini bu talebe hazırlayarak. "Chiara Genova'yı hatırlıyor musun?"

Scythe sert bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

Onu hatırlıyor muydu? Kahretsin, evet, hatırlıyordu. Duygulu, hüznü gözleri ve kırık melek yüzüyle güzel, dul Breedmate, onu ilk gördüğü gecedan beri aşırı ısınmış rüyalarının yıldızı olmuştı. Şimdi bile, onun adının anılması bile kanında hissetmeye hakkı olmayan bir özlemi ateşliyordu.

Üç yaşındaki oğlu Pietro'yu da hatırlıyordu. Çocuğun kahkahası Scythe'in şakaklarının on yıldan uzun bir süre önce ölüp gömüldüğünü sandığı anılarla zonklamasına neden olmuştı.

"O ve çocuk iyi mi?" Bunu sorarken boğazında bir korku vardı ama düz ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Evet. Şimdilik." Trygg durakladı. "Kız tehlikede. Bu sefer durum çok ciddi."

Scythe'in telefonunu tutuşu sıkılaştı. Kadın, birkaç yıl önce eş olarak aldığı uygunsuz İrk erkeğinden başlayarak zaten yeterince sorun yaşamıştı. Chiara'nın eşinin piçi Sal, bir kumarbaz ve birinci sınıf bir pislik çıkmıştı.

Borçlarını ödeyemediğı için Vito Massioni adında bir suç kralının kötü tarafına düşmüştü. Massioni tahsilat için geldiğinde, Sal kendi kız kardeşi Arabella'yı hayatına karşılık takas etti. Eğer Roma'daki Tarikat, daha doğrusu onların savaşçılarından biri olan Ettore "Savage" Selvaggio olmasaydı, Arabella hâlâ Massioni'nin kişisel hayvanı olarak hapiste olabilirdi.

Chiara'ya gelince, o da Massioni'nin esiri haline gelmişti. Sal'ın ihaneti sonunda onu kurtaramamıştı. Onun ölümünden sonra Chiara ve oğlu aile bağında Massioni'nin sürekli tehlike tehdidi altında yaşadılar.

Altı hafta önce her şey doruğa ulaşmıştı. Tarikat Massioni'ye saldırmış, onu ve operasyonunu ortadan kaldırmıştı... ya da öyle sanmışlardı. Massioni, malikanesini ve tüm teğmenlerini yok eden patlamadan sağ kurtulmuştu ve kana susamıştı.

Chiara ve oğlu, Bella ve Savage ile birlikte hedef tahtasına oturmuş ve hepsi kaçmaya başlamıştı. Trygg onları Scythe'a gönderdi.

Sığınak, Scythe'ın kimseye koruyuculuk yapma alışkanlığı olmadığını çok iyi biliyordu. Hele de bir kadın ve çocuğun.

Ve şu anda hala bu alışkanlıkta değildi.

Yine de soru dilinden çok kolay döküldü. "Bana ne olduğunu anlat."

"Bella'ya göre Chiara geçtiğimiz hafta boyunca izlendiğini hissetmiş. Uzaktan takip ediliyormuş. Dün gece işler daha da kötüye gitmiş. Bir Breed erkeği villaya girmiş. Penceresinin dışında onu duymasaydı ve hazırlanmak için zamanı olsaydı, muhtemelen tecavüze uğrayacak, öldürülecek ya da her ikisi de olacaktı."

"Motherfu-" Scythe lanetini ısırarak kesti ve sakın bir nefes aldı. Öfkesi iyice kabarmıştı ama düşüncelerini gerçekleri toplama etrafında birleştirdi. "O orospu çocuğu ona dokundu mu? Kaçmayı nasıl başardı?"

"Sal, Massioni'nin kendisine borçlu olduğu parayı ödetmek için adam gönderme ihtimaline karşı yatağın altında bir kılıç saklıyordu. O öldükten sonra Chiara silahı yerinde bıraktı. Adrenalin ya da kararlılığın bir mucizesi olarak o piçle dövüşmeyi başardı ama zar zor."

Vay anasını. Sağlıklı bir Irk erkeğiyle savaşmaya çalışan küçücük bir kadın olduğunu düşündükçe, inanamayarak başını yavaşça salladı. Hayatta kalması şansın, hatta mucizenin de ötesindeydi ama Trygg haklıydı. Bunu tekrar yapma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Görünüşe göre Scythe ve onun özel yetenekleri de bu noktada devreye giriyordu. Onu Chiara'ya saldırıyı yakalamaya ve Breed erkeğine kan ve ıstırap içinde bedel ödetmeye ikna etmek için Trygg ya da Tarikat'tan bir talep gelmesi gerekmeyecekti.

Bir hayvanın ona zarar vermeye çalışırken sinmiş olması fikri bile Scythe'ın tüm vücudunu ateşli bir öfkeyle titretti.

"Yani, Tarikat bu piçi bulup kafasını koparmamı mı istiyor?" "Sadece onu öldürmek sorunun kökenine inmek anlamına gelmiyor. Bu saldırının rastgele olduğunu düşünmüyoruz. Tarikat'ın Chiara'yı korumana ihtiyacı var."

Pietro, biz de onun peşinde kimin ve neden olduğunu bulmaya çalışalım."

Scythe boğazında biriken hırıltıyı tutamadı. "Koruma görevi yapmadığımı biliyorsun. Kahretsin, nedenini de biliyorsun."

"Evet," dedi Trygg. "Ve hâlâ senden bunu yapmanı istiyorum. Bu konuda güvenebileceğimiz tek kişi sensin kardeşim. Tarikat şu anda Opus Nostrum, Rogue salgınları ve diğer doksan dokuz sorunla uğraşıyor. Sana ihtiyacımız var."

Scythe inledi. "Bu sefer çok fazla şey istiyorsun."

Kadını korumak ona pahalıya mal olacaktı. Bunu hem içgüdülerinden hem de deneyimlerinden biliyordu. Neredeyse bir yıl boyunca beslenmesini haftada bire indirmişti. Vücudunun diğer ihtiyaçları daha da sıkı bir tasma altında tutuluyordu.

Chiara Genova ile altı hafta önce sadece birkaç saat geçirmişti ama bu süre, onunla aynı çatı altında olmanın hem sabrını hem de öz disiplini test edeceğini anlamasına yetecek kadar uzundu.

Ama çocuk? Bu olmazdı. Kardeşi için bile yapamayacağı şeyler vardı.

Acıması bir sessizlik içinde Trygg'in isteğini düşündü. "Ne olacak Scythe?"

Reddetmek dilinin ucuna kadar gelmişti ama tükürebileceğini sanmıyordu. "Eğer bunu yaparsam, benim yöntemimle yaparız. Tarikat'a ya da başka birine hesap vermem. Anlaştık mı?"

"Elbette, anladın. Bir an önce Roma'ya gel ki planının üzerinden geçip çabaları koordine edebilelim."

"Peki ya o?" Scythe talep etti. "Chiara ona yardım etmem için benimle temasa geçtiğini biliyor mu?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik ona bilmesi gereken her şeyi anlattı ve yüzünü buruşturdu.

Trygg, "Savage ve Bella biz konuşurken Chiara ve Pietro'yu getiriyorlar," dedi. "Bir saat içinde burada olurlar."

Scythe tekrar küfretti, bu sefer daha canlı bir şekilde. "Yola çıkıyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırdı, ardından cipi vitesine taktı ve sokağa çıktı.

Bölüm 2

"Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Chiara kollarını göğsünde kavuşturdu ve toplanan savaşçılara sanki akıllarını kaybetmişler gibi baktı. Az önce açıkladıkları herhangi bir şeyi kabul edeceğini düşünüyorlarsa, öyle olmalıydılar.

"Roma'yı oğlum olmadan terk etmeyeceğim. Doğduğundan beri Pietro'dan birkaç saatten fazla ayrı kalmadım. Sence ben Şimdi, bir hayvanın beni öldüreceğinden şüphelendiğinizde?"

Başını öfkeyle salladı ve konferans salonunda telaşla volta attı. Ettore ve Bella onu bu gece erken saatlerde Tarikat'ın komuta merkezine getirdiklerinde açık fikirli olmayı kabul etmişti ama bu onu oğlundan ayırmalarına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Eski baldızıyla yüzleşmek için döndü, umutsuzca bir müttefik arıyordu. "Bella, lütfen. İstedğin her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ne zaman

Sen ve Ettore, bizi Vito Massioni ve adamlarından korumak için Pietro ve beni bağdan aldınız, itiraz etmeden gittim. Ama bu? Başka bir yolu olmalı."

Kimse cevap vermedi, tıpkı diğer sorularına ve itirazlarına da kimsenin cevap vermediği gibi. Ettore'nin bakışlarının toplantı odasının uzak tarafına doğru kaydığını ve orada Tarikat'a mensup olmayan bir Breed erkeğinin durduğunu fark etti. Adam ona yabancı değildi ama birkaç hafta önce Pietro'yla birlikte Bella ve Ettore'nin Matera'daki güvenli evine sığınmış olmalarına rağmen onun varlığında tamamen rahat olduğunu iddia edemezdi.

Uzun ve geniş, bir Gen One için bile muazzam olan Scythe, kas ve tehditten oluşan bir duvardı. Simsiyah giysileri, uzun abanoz saçları ve sık kesilmiş sakalıyla uğursuz bir tamamlayıcıydı. Gözleri bile siyahtı. Zeki, okunamayan obsidyen bakışları her şeyi görüyor, her şeyi biliyor gibiydi.

Chiara, geldiğinden beri Scythe'ın tedirgin edici varlığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

İmkansız.

Sadece odadaki tüm oksijeni yutuyormuş gibi görünen bir erkek olduğu için değil, aynı zamanda daha birkaç dakika önce onun hayatını korumaktan sorumlu olacağı konusunda bilgilendirildiği için.

Bu fikre ondan daha fazla sevinmiş gibi görünmüyordu.

Onun soğuk obsidyen bakışlarının ağırlığını yüzünde hissedebiliyordu ama ona doğru bakmaya cesaret edemiyordu. İnatçı olduğunu biliyordu ama kahretsin, Pietro sahip olduğu her şeydi.

Daha da önemlisi, onun da sahip olduğu tek şey oydu. Onlar iki kişilik küçük bir aileydi. Bu durumda onu gözünün önünden ayırmasını istemek, atan kalbini bir sepetin içinde teslim etmesini istemek gibi bir şeydi.

"Pietro'yu İtalya'dan çıkarsam nasıl olur? Bir süreliğine Amerika'ya gidebiliriz. Tarikat bize ihtiyaç duyduğu sürece birlikte bir yerlerde saklanabiliriz. Beni çocuğumdan ayırmak dışında her şey olabilir."

Eğer Bella'dan sesli bir destek almayı umduysa, fena halde hayal kırıklığına uğramıştı. Oda gergin bir sessizlikle doldu ve Chiara'nın sinirleri gerilmiş ve çiğ hissediyordu. Köşedeki bar arabasına doğru sürüklendi ve kristal sürahidten kendine bir konyak doldurdu.

Zihni, ne kadar zayıf olursa olsun, başka bir argüman bulmaya çalıştı. Oğlunu yakınında tutmak için her şeyi yapar.

"Çocuk senden uzakta daha güvende olacak, Chiara."

Sonunda sessizliği bozan Scythe'ın derin sesi oldu, tüm gece boyunca ona söylediği ilk şeydi. Kız ona doğru döndü, nabızı hem adamın sözlerine hem de onu bir kitap gibi okuyabilen esrarengiz yeteneğine karşı kontrolsüz bir öfkeyle çarpıyordu. "Senin için söylemesi kolay. Kaç çocuğun var?"

Başını sallamadan önce sert bakışları uzun bir an boyunca onu delip geçti. "Hiç yok."

"O zaman sorduğun şeyin büyüklüğünü nasıl anlayabilirsin?" Sesi şimdi titriyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu ama yapacak bir şey yoktu. "Ne tür bir anne çocuğunu bir başkası için Tehlike yaklaştığında bakacak başka biri var mı?"

Bunu düşünmek bile soğuk terler dökmesine neden oldu.

Ama Avcı o kadar kolay pes etmiyordu. "İyi bir anne. Öldüğünüzde birlikte olabilmeniz için onu yakınında tutmak ya da gitmesine izin verip ona en iyi hayatta kalma şansını vermek arasında bir seçim yapacaksan, ilkinin düşünmek aptallık olur. Ve bencilce."

Kapının yanındaki varsayılan görevinden uzaklaştı ve odanın ortasına doğru ilerledi. Attığı her adımda alan daralıyor gibiydi. Uzun, kaslı bacakları onu bir kol mesafesine getirdiğinde, ezici büyüklüğü ve gücüyle neredeyse klostrofobik bir hale gelmişti

ondan yayılan. Sakallı çenesi kaşlarını çatmış bir halde onun üzerinde yükseliyordu.

"Bildiğimiz bir şey var. Eğer bu erkek seni gerçekten öldürmek isteseydi, öldürürdü. Bunun yerine, sen karşılık verdiğinde geri çekilmeyi seçti. Belli ki seni canlı istiyor ve tahminimce bunun nedeni de seni kendine ait görmek istemesi."

Yüce Tanrım, bu fikir karşısında irkilmemeye çalıştı ama saldırgan tarafından kaçırılma ihtimali -ya da daha kötüsü, ölüm dışında koparamayacağı zoraki bir kan bağıyla zincirlenmiş olma ihtimali- kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu.

Scythe'ın sesi ağırbaşlı bir tona büründü ama merhametli olmaktan çok uzaktı. "Hata yapma Chiara. Senin rızan olmadan seni takip edip çiftleşmek isteyen erkeklerin hayvandan farkı yoktur. Seni kimseyle paylaşmak istemeyecektir, hele de böylesine derin bir bağlılıkla sevdiğin bir erkek çocukla. Yapacağı ilk şey

Seni ele geçirdiğinde Pietro'yu öldürecek. Bunu garanti ederim."

Boğazından hırıltılı bir çığlık yükseldi ve dehşet içinde elini ağzına götürdü.

Scythe'ın kara kaşları çatıldı. "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama oğlun için en güvenli yer senin olmadığın yerdir."

Adam haklıydı. Kelimeleri söylediği anda anlamıştı ama Tanrım. Oğlundan uzak kalmaya nasıl dayanabilirdi?

Çok genç yaşta zaten çok acı çekmişti.

"Bu konudaki talimatlarıma uymayı kabul edersen, söz veriyorum yakında Pietro'ya kavuşacaksın. Bunun için kendi hayatımı ortaya koyarım."

Odadaki diğerlerine baktı, alternatifler konusunda çaresizdi ama yine de oğlu için en iyisini yapması gerektiğini içten içe biliyordu. Bu, Roma'yı onsuz terk etmek ve hayatını istenmeyen vasisinin ellerine bırakmak anlamına gelse bile.

"Eğer ikinizi de korumak zorunda kalırsam," diye mırıldandı Scythe, "dikkatim dağılacak ve ikiniz de gerçekten güvende olmayacaksınız."

Bu noktada tartışmak boşunaydı ve o da bunu biliyordu. Tek umudu Scythe'ın sözünü tutması ve saldırganı olabildiğince çabuk yakalamak için elinden geleni yapmasıydı. Belki o zaman Pietro'yla birlikte normal bir hayat sürmeye çalışma işine geri dönebilirlerdi.

Titreyen eliyle sürahiyi dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı, karnına doğru yol alan sıcaklığın tadını çıkardı.

"Pekâlâ. Ne istersen yapacağım. Ama Matera'daki evinizde bir mahkum gibi yaşamam ve endişelenmekten başka yapacak bir şeyim

olmaması anlamına geliyorsa olmaz.

çocuğum hakkında. Eve, bağı gitmek istiyorum, böylece sen ve Tarikat ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparken ben de en azından çalışıp ellerimi ve zihnimi meşgul edebilirim."

Scythe onu şaşırtarak başıyla onayladı. "Aslında planımız bu. Her şeyin mümkün olduğunca normal görünmesi en iyisi olacaktır. Bu erkeğin başka bir hamle yapmak için ayartılmasını istiyoruz. Onu olabildiğince çabuk cezbetmek istiyoruz. mümkün."

"Onu tekrar saldırması için cesaretlendirmek mi?" Sesindeki gergin tonu tutmakta zorlanıyordu.

"Daha güvende olamazdın," diye araya girdi Trygg, acımasız erkek Scythe'a doğru başını sallayarak. "Kardeşimin yaklaşan tehlikeyi sezme yeteneği var, bu yüzden saldırganı her an bekliyor olacak. Ayrıca o piçi yüzlerce farklı şekilde alt edebilecek ölümcül becerilere de sahip."

Chiara yutkundu, Scythe gibi devasa bir Gen One Breed ve eski bir Avcı'nın ne kadar ölümcül olabileceğini hayal etmekten nefret ediyordu - bir eli eksik olmasına rağmen.

Bella öne çıktı ve ona güven verici bir dokunuşta bulundu. "Senin ve Pietro'nun güvende olduğunuzdan emin olmak en önemli şey, *sorella*."

"Evet," diye kabul etti Ettore. "Bu da demek oluyor ki ikinizi de saklayıp size saldıran kişinin vazgeçmesini umamayız. Onun kim olduğunu ve ne istediğini bilmemiz gerekiyor. Bu tehdidi kökünden kesip attığımızdan emin olmalıyız."

Tarikat'ın Roma ekibinin üçüncü üyesi, siyah saçlı komutanları Lazaro Archer, "Ve yapacağız," dedi. "Siz Scythe'ın gözetimi altındayken, ekibim arka planda ipuçları üzerinde çalışıyor olacak. Eğer işler yolunda giderse, önümüzdeki birkaç gün içinde her şey bitebilir."

Chiara Breed yaşlısına baktı. "Peki ya işler yolunda gitmezse?"

Lazaro ona acımasız bir bakış attı. "Scythe'ın talimatlarına uyarsan hem senin hem de oğlunun iyi olacağından hiç şüphem yok. Gerisini Tarikat'a bırakın."

Yani, aslında kendisini hiç tanımadığı, zorba ve açıkça tehlikeli bir erkeğin boyunduruğu altına sokacak ve kendisini takipçisine yem olarak sunacaktı. Bu durum daha da kötüleşebilir miydi?

Cevap evetti, çünkü az önce kendisine anlatılan plandan ne kadar rahatsız olursa olsun, Pietro'yu da kendisiyle birlikte riske atmak anlamına geliyorsa bu dayanılmaz olurdu.

Oğlundan ayrılma fikrine ne kadar karşı çıksa da Scythe'ın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Pietro'yu yanında tutmakta ısrar etmek aptallık, hatta bencillik olurdu.

Titrek bir nefes verdi. "Bunu yapacağım ama bunu Pietro'ya kendim açıklamama izin vermelisin. Her şeyi anlamayacak ama sadece kısa bir süreliğine ve başka seçeneğim olmadığı için gittiğimi benden duyması gerekiyor."

Adamın şaşkınlıkla dolu iri, kara gözlerini hayal ettikçe kalbi sıkışmaya başlamıştı bile.

"Ona şimdi söyleyebilirsin," dedi Scythe, sol eliyle onu işaret ederek. "Beş dakika içinde yola çıkacağız."

İnanamayarak ona bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Bu kadar çabuk mu? Çocuğuma veda etmek için bundan daha fazla zamana ihtiyacım var."

"On dakika o zaman. Daha fazla değil."

Bunu, dişlerini kenetleyen inatçı bir ses tonuyla söylemişti. Daha onlar odadan çıkmadan onu itip kakmaya başlayacak kadar onu boyunduruğu altına almaya hevesli miydi?

Belki de eski Chiara hiç direnmeden hizaya gelirdi. Kendini Sal'in yalanlarına ve hilelerine kaptıran, kan bağıyla bağlanana kadar eşinin gerçekte ne olduğunu asla göremeyen saf Chiara. Korunaklı Chiara. Altı hafta önce Vito Massioni hepsini öldürmeye geldiğinde omurgası neredeyse oğlunun hayatına mal oluyordu.

Eski Chiara artık ölmüştü. O çileden daha güçlü bir kadın çıkmıştı. Ve yalnız kaldıkları anda bunu Scythe'a açıklayacaktı.

Bardağını şingirtıyla bardağın üzerine bıraktı ve göğüsleri Scythe'ın göğsüne değdiğinde içinden geçen sıcaklığı görmezden gelerek Scythe'ın yanından geçti.

Tanrım, daha fazla yer kaplayabilir mi?

Koridorda onu takip etti, Scythe kısa bir süre önce geldiğinde Bella ve Ettore'nin Pietro'yu götürdüğü odaya doğru yürürken uzun adımları ona kolayca ayak uydurdu.

Koridordaki camın arkasından oğlunun küçük kucağında tuttuğu resimli kitabın sayfalarını çevirmesini izledi. Babası gibi bir Cins olmasına ve bir gün büyüüp kendi türünden herhangi biri kadar zorlu biri olacak olmasına rağmen, Pietro şu anda sadece küçük bir çocuktü. Onun değerli, aziz çocuğı.

Onu terk etme düşüncesi içini tırmaladı ve arkasındaki Scythe'a sert bir bakış attı. "Gitmeye hazır olduğumda sana haber veririm."

Kapıya doğru uzanmaya başladı ve adamın parmaklarının bileğinin etrafında kenetlendiğini hissedince şok oldu. Onun dokunuşunu rahatsız edici bulduğu için değil, o kısa bağlantının vücuduna gönderdiği sıcaklık - saf, tensel farkındalık- sarsıntısından dolayı şok olmuştu.

"On dakika, Chiara." Siyah gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlayarak Chiara'ya baktı. "Saldırganın yardım isteyecek kadar sarsıldığından şüphelenmemesi çok önemli. Bir an önce üzüm bağına dönmemiz gerekiyor."

Yutkundu ve ondan bir adım uzaklaştı, iri bedeninin yarattığı ısıdan uzaklaştı.

O daha kapıyı açmadan, Pietro pencereden onu fark etmiş, kendi başına kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

"Anne!" diye bağırdı onunla birlikte içeri girerken, tombul yanakları gamzeli bir gülümsemeye dönüştü. Resimli kitabını uzattı, neredeyse ite kaka eline tutuşturdu. "Bana kitap okur musun, anne?"

Boğazındaki düğümü çözmek için sertçe yutkundu ve karşılığında sırtırmak zorunda kaldı. "Tamam, ama sadece birkaç sayfa, tatlım. Belki işim bittiğinde Bella Teyze'nin sana kitap okumasını sağlayabiliriz. İster misin?"

Yere çöküp onu yanına çekmeden önce coşkuyla başını salladı. Üç yaşında olmasına rağmen, yaşının iki katından daha büyük bir çocuğun gücüne sahipti. Ama ona bakarken ve okumaya başlaması için onu teşvik ederken yüzünde saf bir masumiyet vardı.

Onu kucağına oturttu ve sayfadaki kelimeleri okumaya başladı.

Gölgesi onu gölgede bırakmadan çok önce Scythe'ın orada olduğunu hissetti ama dönüp ona odadan çıkmasını emretme dürtüsüne direndi. Pietro çok hassas ve keskin biriydi. Hepsinin birlik olması gerekiyordu yoksa bir şeylerin ters gittiğini hissedecekti. En son isteyeceği şey onun korkmasıydı.

"Scythe'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hı-hı," dedi Pietro, melek gibi yüzünü Breed erkeğine doğru çevirerek. Uzun abanoz saçları, kare çenesine yapışan ve ona uğursuz bir hava veren kesilmiş kara sakalı, deri pardösüsü ve devasa ayaklarındaki ağır savaş botlarıyla siyahlar içinde bir kâbus olan bu zorlu Avcı'ya bakarken oğlunun yüzünü bir gülümseme aydınlattı. "Merhaba Scythe!"

Çocuğa başıyla onay verdi ama Chiara'ya bakarken bakışları uyarı doluydu.

"Burada ne yapıyorsun Scythe?" Pietro masumca sordu.

Chiara boğazını temizledi. Acımasız arkadaşı oğlunu dehşete düşürecek bir cevap vermeden önce, neler olduğunu açıklamak için acele etti.

"Annem bu gece üzüm bağına dönmek zorunda, bu yüzden Scythe beni oraya götürecekt."

"Eve mi gidiyorsun?" Pietro'nun yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Sadece birkaç günlüğüne, tatlım."

"Ben de mi?"

"Hayır, bebeğim. Sadece annen." Elini onun kendisiyle aynı çikolata tonundaki ipeksi siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Burada kalıp Bella Teyze'ye eşlik etmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı. "Bella Teyze'yi seviyorum. Bana bu kitabı verdi ve Ettore Amca çok hızlı giden ve bir şeylere çarpan arabaların olduğu o oyunu oynamama izin vereceğini söyledi."

Chiara'nın kaşları çatıldı. "Şimdi mi?"

Aynı anda Bella ve Ettore de odaya girdi. Pietro kendini Chiara'nın kollarından kurtarıp Breed savaçısını kucaklamak için koşarken Bella'nın eşi omuz silkme nezaketini gösterdi.

Ettore çocuğun saçlarını karıştırdı. "Sakin ol şampiyon. Annenle başımı belaya sokacaksın. Bu oyun bizim küçük sırrımız olacaktı, hatırlıyor musun?"

Pietro'nun gözleri kısıldı ve ağzını kapatarak görünmez bir anahtarla sıkıca kilitledi.

Chiara gözlerini devirdi. "Güzel," diye mırıldandı ama gerçek şu ki, çok da kızgın olamazdı.

Pietro bu gece buradaki ziyaretinden keyif alıyordu ve emin ellerde olduğuna hiç şüphe yoktu. Aslında, Bella ve Ettore'nin ziyaretleri Oğlunun hayatında birkaç normal nokta vardı ve o bunların hiçbirini küçümsemek niyetinde değildi. Pietro'nun kendini terk edilmiş hissetmesi konusunda endişelenmesine kesinlikle gerek yoktu. Aksine, heyecanlanmıştı.

"Gitmeliyiz."

Scythe'ın ciddi mırıltısı anın hafifliğini yarıp geçti. Ve şimdi oğluna sarılıp veda edecek gücü toplaması için en uygun zaman gibi görünüyordu.

Büyük bir irade gücüyle gözyaşlarını tutmayı başardı ve ona sarılıp onu sevdiğini, özlemesine fırsat kalmadan onu almak için geri döneceğini fısıldadı.

Verdiği sözün boş bir söz olmadığını umuyordu.

Oğluna dönme yemini ile onu bağda bekleyen bilinmezlik arasında duran tek şey, şimdi kapıda sessizlik içinde beliren iri tehdit duvarıydı.

Chiara Pietro'yu bıraktı ve Bella'nın sıcak kollarına sarılmasına izin verdi.

"O iyi olacak, *sorella*. Sen de iyi olacaksın. Scythe bunu görecektir."

Chiara başını salladı, oğluna son bir kez bakabilmek için kendini zorladı. Pietro resimli kitabına geri dönerken Ettore ona güven vermek için başını salladı, odada titreşen yetişkin endişesinden masumca habersizdi.

Sertçe nefes aldı ve kendisini bekleyen şey için toparlandı. Bunu başarabilirdi. Oğlunun ve kendisinin geleceği için her şeye göğüs gerebilirdi.

Scythe bile.

"Pekâlâ," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerledi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama düşmelerine izin vermeyi reddetti. Çocuğunun önünde olmazdı. Ve duygusuz gardiyanının önünde de. "Gidelim o zaman."

Dipsiz, oniks rengi gözleri onunkileri delip geçti ve bir anlığına öyle keskin, öyle derin bir acı hissetti ki, içini bir ürperti kapladı. Ama üzerinde uzun süre düşünmeden acı kayboldu ve yerini donuk, boş bir ifadeye bıraktı.

"Doğru," dedi ses tonunu bozmadan ve onu koridora doğru yönlendirdi. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, ikimiz de hayatlarımıza o kadar çabuk geri dönebiliriz."

Bölüm 3

Scythe arabasını Akbaba Dağı'nın eteklerindeki üzüm bağının kıvrımlı araba yoluna çektiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Direksiyon başında geçirdiği birkaç saatin ardından, özgürlüğe duyduğu ihtiyaçtan dolayı tedirgindi. Yolda dikkat çekmemek umuduyla SUV'si yerine Chiara'nın Fiat'ını almayı tercih etmişti ama her geçen kilometrede daha da pişman olduğu bir karardı bu. Boyu 1.80 olan Chiara'nın başı küçük aracın tavanını sıyrıyor, direksiyonu aralarına alabilmek için bacaklarını iki yana açmak zorunda kalıyordu.

Kendini tavuk kümesinde kapana kısılmış bir ayı gibi hissediyordu.

Sıkışan kaslarının verdiği rahatsızlıktan daha da kötüsü, arabanın dar alanında Chiara'nın yakınlığının verdiği dikkat dağınıklığıydı. Chiara'nın teninin ve saçlarının narenciye kokan tazelikliğini koklayabiliyor, yanında oturan bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Aralarındaki sessizlik uzadıkça nefes alışının sıkı ritmini duyabiliyor, neredeyse hissedebiliyordu Kalbinin çılgınca atışı kendi damarlarında bir titreşim gibiydi.

Chiara onun diğer yanlarını da harekete geçirmişti. Görev ve özdenetim uğruna kendi istek ve ihtiyaçlarını inkâr etmek üzere acımasızca eğitilmiş bir Avcı için Chiara'yla yaptığı yolculuk, tüm bunların altında hâlâ etten kemikten bir erkek olduğu gerçeğinin şaşırtıcı bir hatırlatıcısı olmuştu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendisiyle birlikte küçük bir alana hapsolmuş yumuşak, güzel dişiyi görmezden gelemeyen bir erkek.

Şu anda bile, siki kalçalarının arasında ağır bir şekilde duruyordu, diğer açlığını yatıştırmadan ne kadar uzun süre gittiğinin zonklayan, ateşli bir hatırlatıcısıydı. Kıyafetlerinin altında, teninin her yerinde iz bırakan Breed *dermaglifleri* karıncalı ve canlı hissediyordu, şüphesiz arzusunun tüm derin, değişken renkleriyle aşılıyor. Kurak boğazında yutkundu ve dili yeni çıkan dişlerinin uçlarında gezindi.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

Chiara'ya dair farkındalığını basit, kontrolsüz şehvete bağlamak istese de, gerçek şu ki, vücudunun demirden iradesine en son ne zaman meydan okuduğunu hatırlayamıyordu.

Sonra tekrar, evet yapabilirdi.

Sadece altı hafta önceydi. Matera'da Chiara Genova'yı ilk gördüğünde.

"Siktir."

Kaşlarını çatarak ona baktı. Gözbebeklerinin karanlığında parlayan kehribar beneklerini görüp görmediğini merak etmesine gerek yoktu. Hızlı nefes alış verişleri ona bunu söylüyordu.

Umarım kıvılcımların arzudan ziyade kızgınlıktan kaynaklandığını varsayardı. Ne de olsa her iki duygu da onu eşit ölçüde etkiliyordu.

"Bir sorun mu var Scythe?"

"Evet. Eğer bu iş birkaç günden uzun sürerse, başka bir ulaşım yöntemi hakkında konuşmamız gerekecek."

"Arabamı almamızı öneren sendin," diye hatırlattı ona.

Sesinde daha önce duymadığı bir nota vardı ve ona sorgulayıcı bir bakış attı. Gösterge panelinin ince ışığında kadının dudaklarının seğirdiğini gördü. Bir başlangıçla, onun bir şey söylememek için mücadele ettiğini fark etti.

ona gülüyordu. Sadece bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünmüştü ama en az hissettiği kadar gülünç göründüğünü hayal etmek zorundaydı.

Ona kaşlarını çatı ama kalbi buna dayanmadı.

"Özür dilerim," dedi, dudaklarının arasından bir kıkırdama geçti.

"Gerçekten gülmemeliyim. Bu sadece... Özür dilerim, gerçekten hiç komik değil. Sen çok büyüksün ve bu araba çok küçük. Oyuncak ev arabası kullanıyormuşsun gibi görünüyorsun. Bütün bu yolculuğu kalçana kötü bir Charlie atı girmeden nasıl başardın bilmiyorum."

Yüce İsa.

Farkında değil miydi? Charlie'nin atı rahatsızlıklarının en küçüğüydü.

Yüz ifadesinden mizahı uzak tutmak için çabalarken ona baktı. Denedi ve başarısız oldu, yani. İçinden bir kahkaha daha patladı. Özür diler gibi elini yüzünün önünde salladı ama faydası olmadı. Kahkahası arabayı doldurdu ve ne kadar dikenli ve gergin hissetse de Sesteki garip rahatlık.

Sanki bir vana açılmış ve yaşananların tüm ağırlığı -en başta neden bu araçta birlikte oturduklarının acımasız gerçekliği- Chiara'nın dilinden dökülen her yumuşak kıkırdama ile serbest bırakılmıştı.

"Bitirdin mi?" diye sordu, huysuz sesinden anlaşıldığından daha az sabırsız hissederek.

Yine de içten içe rahatlamıştı. Onun çektiği çileyi duymak onu da diken üstünde tutmuş, haklı çıkaramadığı ama inkâr da edemediği bir öfkeyle dolmuştu. Pietro'dan ayrılırken yaşadığı sıkıntı neredeyse

ve minyatür aracının direksiyonundaki rahatsızlığı ona tüm bunları bir an için bile unutturduysa, buna minnettar olmalıydı.

Onu rahatlatmak işini daha da kolaylaştıracaktı. Talimatlarına daha uygun davranacak, ona daha çok güvenecekti. Daha az olası Hayatı, yapmak için doğduğu ve yetiştirildiği ölümcül işi yapmasına izin vermesine bağlıyken, onun emirlerini sorguluyor ya da karşı çıkıyordu.

Arabayı yola doğru sürerken farları söndürdü, villanın yanına park etti ve motoru durdurdu. "Burada bekle. Evin çevresini ve içeriğini kontrol etmem gerekiyor. Temizlendiğinde, senin için geri geleceğim."

Kadın başını salladı ve ağzını açmaya başladı ama adam onu susturmak için elini kaldırdı.

"Emirlerimi soru sormadan ve tartışmadan uygulayacaksın. Anlaşmamız buydu, hatırladın mı?"

"Tartışmayacaktım," diye sertçe cevap verdi, az önce dudaklarını çekiştiren sırtış alacakaranlıktaki güneş gibi kayboldu. "Ben de tam sana villaya bir alarm sistemi kurdurduğumu söyleyecektim. birkaç hafta önce. Etkisiz hale getirmek için kodu girmeniz gerekiyor. Beş, yedi, yedi, sekiz."

Doğru.

Arabanın anahtarlarını ona uzattı ve bunu yaparken ona dokunmamaya dikkat etti. İşkenceli yolculuktan sonra ya da onun tatlı kokusu hala duyularına yapışmışken ve kahkahalarının parlak sesi hala kulaklarında yankılanırken onunla fiziksel temas kurarsa, aklını kaybetmesi muhtemeldi.

Ya da daha kötüsü, onun içinde uyandırdığı açlığa boyun eğmek.

Karanlık yalnızlık ininde tek başına, bedeninin çekiciliğini görmezden gelmek daha kolaydı. Burada güzel, çiftleşmemiş bir dişi bu kadar yakındayken ateşle oynuyordu. Ve Chiara Genova onu yakmak istiyordu.

Hiç iyi değil.

Kaba bir sesle, "Sürücü tarafına geç ve ben çıkarken kapıyı kilitle," diye emretti. "Eğer beş dakika içinde dönmezsem, içeri girme. Arabayı çalıştır ve olabildiğince hızlı sür. Doğruca Tarikat merkezine geri dön. Anladın mı?"

"Scythe, eğer arkamı dönüp seni burada yalnız bırakacağımı düşünüyorsan-"

"*Lanet olsun, kadın.*" İçindeki öfke patladı, bunun başlıca nedeni onun için duyduğu endişeydi. "Bana sadece dediğimi yapacağını söyle."

Geri çekildi, onun sert azarlaması karşısında yanakları soldu. "Pekâlâ Scythe. Kalacağım. Sen beni almaya gelene kadar kalacağım."

Geniş kahverengi gözlerinde bir öfke, hatta meydan okuma kıvılcımı vardı ama onu test edecek zamanı yoktu. Onu yatıştırmaya çalışacak ne zamanı ne de becerisi vardı. Yapması gereken bir iş vardı ve onu kızdırmak ya da sonrasında sakinleştirmek konusunda ne kadar az endişelenirse, her ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

Ne olursa olsun, derinlere indi ve burada her ikisi için de neyin tehlikede olduğunu kendine hatırlatmak için genç Pietro'nun bir görüntüsünü çağırdı. Elbette işler gergindi. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve şimdi çocuğundan ilk kez ayrılıyordu. Scythe bile onun bu durumu beklediğinden daha iyi idare ettiğini kabul etmek zorundaydı.

"Beş dakika, Chiara. Eğer o zamana kadar dönmezsem, git ve arkana bakma."

Arabadan çıktı ve gece havasını koklayarak bela işaretleri aradı. Şu ana kadar tehlike anteni hareketsizdi ve sıra dışı bir şey algılamamıştı. Bereketli, zengin toprak, fermantasyonun keskin kokusu, şekerli üzümler ve Chiara'nın teninin tatlı tatlılığı duyularına nüfuz etti ve mırıldandığı bir yeminle bunu engelledi.

Geniş villanın arka tarafından mutfağa açılan kapıya doğru gizlice ilerledi. Kilitler zihninin gücüyle serbest kaldı, sonra kapıyı açtı ve sessiz adımlarla içeri girdi. Chiara'nın alarm koduna gerek yoktu; yanıp sönen sensörleri bir hareketiyle devre dışı bıraktı.

Karanlık evin içinde biraz daha ilerlerken düşüncelere daldı.

Mutfağa ve büyük odaya bakarken herhangi bir sorun belirtisi yoktu. Her yer sessizdi, şu anda burada kimse yoktu ve Chiara'nın bu gece erken saatlerde ayrılmasından bu yana geçen sürede kimsenin orada olduğuna dair bir kanıt da yoktu. Eğer villanın içinde yakın bir tehlike tehdidi olsaydı Scythe'ın hissedeceği kötü niyet duygusu belirgin bir şekilde yoktu.

Doğuştan gelen yeteneğine güvenmesine rağmen, yine de her odayı ve her giriş noktasını hızlıca taradı. Chiara'yı güvende tutmak söz konusu olduğunda, hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Evi ararken kızın korumasız ve gözünün önünde olmadığı her saniye ona bir saat gibi geliyordu. Kadının beklediği arabaya döndüğünde ve onu tam da söylediği gibi direksiyonun başında güven içinde otururken bulduğunda içini kaplayan rahatlamayı inkâr edemedi.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı şoför kapısını açıp kızın inmesine yardım ederken.

Onun bakışlarını hoşnutsuz bir ifadeyle karşıladı, sonra da soğuk bir sessizlik içinde onu villaya kadar takip etti. Mutfak kapısının yanındaki elektrik düğmesine uzandığında Scythe elini yakaladı ve susturdu.

"Şimdilik ışık yok. Gecenin bir yarısı ve birileri izliyorsa buranın bir işaret feneri gibi aydınlatılmasını istemeyiz. Bu geç saatte buraya kadar birlikte gelmek yeterince riskliydi."

Başını salladı ve parmaklarını adamın gevşek kavrayışından yavaşça çekti. Teninin sıcaklığı avucunun içinde kaldı ve kolundan damarlarına, oradan da kasıklarındaki rahatsız edici kalınlığa doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Devam et," diye sertçe emretti ona. "Yerleş ve dinlenmeye çalış. Ben Benim tarafımdaki işleri hallet. Arabadan taktik ekipmanlarını almam gerekiyor ve daha önce arazinin etrafında bazı gözetleme noktaları kurmayı planlıyorum. gün doğumu."

Kadın başını salladı ama adamın önünde durmaya devam etti. İçinin rahat etmesi için fazla yakındı. "Ana yatak odasının koridorunun sonunda küçük bir misafir odası var. Sizin için önceden hazırlamam gerektiğini bilmiyordum ama sadece birkaç dakikamı alır-"

"Hayır." Keskin cevabı onun sözünü kesti. "Bu görevdeyken birkaç dakikadan fazla uyumayacağım ve bir yatakta rahat etmeyi planlamadığımdan eminim."

En azından onunkinden bir adım ötede.

"Peki." Ona bakarken dudaklarını düzleştirdi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Zahmet etmeyin," diye tersledi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu uzun zamandır yapıyorum."

Sonunda kadın bir adım geri çekildi. Adam kadının gitmesiyle neredeyse rahat bir nefes alacaktı ama kadın geri çekilmek yerine kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve ona doğru ilerleyerek bakışlarıyla onu kısırdı.

"Sana biraz nezaket göstermeye çalışan herkese böyle mi davranıyorsun? Burada olduğun sürece istediğin her şeyi yapmayı kabul ettiğimi biliyorum, ama tüm bu süre boyunca kaşlarını çatıp bana emirler yağdırmayı mı planlıyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi. Altı hafta önce Matera'da tanıştığı Chiara'ya ne olmuştu? Onu uysal olarak tanımlamasa da, o zaman onda bu tür bir ateş görmemişti. Bu Chiara çok savunmasız görünüyordu. Korku ve belirsizlikle kırılğan.

Elbette, onun oğluna olan bariz bağlılığına hayranlık duymuş ve ondan yayılan nezaketi görmüştü. Onun güzelliğini, oğlundan daha fazla takdir

etmişti.

Buna hakkı vardı; o zamandan bu yana geçen onca zaman içinde onun bir parçasını görmezden gelmek ya da unutmak imkânsızdı. Sırf onu bir kez daha görebilmek için kaç kez Potenza'ya gitmeyi göze almıştı? Kaç kez Chiara'nın kollarında cırılçıplak olduğu, inlediği ateşli rüyalarından uyandı Zevk mi?

Tanrım, sayılamayacak kadar çok. Ama Chiara gibi narin bir kadının onun nazik olmayan ellerinde kurumuş bir gül yaprağı gibi ufalanacağını bildiği için direnmişti.

Karşısındaki bu kadın, sıcak kahverengi gözleri parlayan, öfkesiyle kabaran göğüsleri bambaşka biriydi. Ve bu yeni Chiara'yı daha da çok istemezse kahrolurdu.

Onu korumak için getirilmişti ama şu anda tek düşünebildiği onun tadının ne kadar tatlı olduğuydu. Buraya yapmak için geldiği şey değil.

Onun sessizliğini daha fazla baskı yapmak için bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Başka bir şey yapmayı tercih ettiğin ortadayken neden bana göz kulak olmayı kabul ettiğini bilmiyorum. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, görünüşe göre şimdilik birbirimize mahkumuz."

"Evet, öyleyiz," diye kabul etti. "O zaman ikimize de bir iyilik yap ve ben burada yokmuşum gibi davranmaya çalış."

Karşı çıktı. "Ciddi olamazsın. En son ne zaman aynaya baktın? Seni gözden kaçırmak pek kolay değil."

O da değildi ve bunu söyler söylemez önerisinin ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Yine de, sadece kendi huzuru için bile olsa, huysuzluğunun onu uzaklaştıracağını umuyordu. Bu gece daha yapması gereken pek çok şey vardı ve Chiara'yla tartışmak bunların hiçbirini halletmesini sağlamayacaktı.

Tek yaptığı onu susturma ihtiyacıyla seğirmesine neden olmaktı, bunu kendi ağzıyla onun ağzının üzerinde yapmak zorunda kalsa bile.

"Kendi evimde yumurta kabuklarının üzerinde dolaşmayacağım Scythe. Ve ne dersiniz deyin, bir saniye bile unutmayacağım.

Buradasın. Hayatım senin ellerinde. Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini mi sanıyorsun?" Kısa bir kahkaha attı. "Hazır konu açılmışken, geldiğimizde bir sorun olsaydı seni burada tek başına ölüme terk edip gideceğimi mi sanıyordun?"

Evet, düşünmüştü. Düşündüğünden daha fazlasını yapmıştı. talimatları harfiyen yerine getirdim. "Ben ölmezdim, Chiara. Bir seferde bir düzine Cins erkeğe karşı koydum ve hala nefes alan tek kişi olarak uzaklaştım. Senin takipçin benimle boy ölçüşemez. Ben öldürmek için doğmuşum."

Bunu anlaması bir anını aldı. "Öyle ya da böyle, gitmezdim. Beni ne tür bir insan olarak hayal ediyorsun?"

Onun cevap vermesini beklemediğini biliyordu, bu yüzden aklına gelen cevaplardan hiçbirini dile getirmede.

Aptalca bir şey.

İnatçı biri.

Güzel olan.

Cesur.

"Senden koruyucum olmanı istememiş olabilirim Scythe, ama sana sahip olduğum için minnettarım."

Kadın yaklaştıkça, ona yerini korumak ya da geri çekilmekten başka seçenek bırakmıyordu. Vücudundaki her içgüdü onu daha fazla yaklaşmasına izin vermenin bir hata olduğu konusunda uyarsa da ilkinin seçti.

"Ve Matera'da sana geldiğimizde Pietro ve beni, Bella ve Ettore ile birlikte nasıl koruduğun için de minnettarım. Belki bunların hiçbirisi senin için bir şey ifade etmiyor ama benim için ediyor. Bu yüzden size karşı nazik ya da misafirperver olmaya çalıştığım için beni affedin."

Ona bakarken çenesinde bir tendon zonkladı. Onu bir tür kurtarıcı olarak görmesine izin vermek tehlikeli bir bölgeydi. Hem onun için hem de kendisi için tehlikeliydi.

Ona dokunma dürtüsüne yenik düşmek yerine, sol eli yan tarafında bükülüp yumruk olurken, sağ bileğindeki kütük işe yaramaz bir hareketsizlik içinde zonkluyordu.

Diğer eline mal olan hatayı hatırlamak zor değildi. Bir keresinde gardını düşürmüş, duygularının mantığını gölgelemesine izin vermiş ve bunun bedelini ağır ödemişti. Sadece kendisi değil, değer verdiği iki kişi daha.

Bir daha asla.

Bu ders -bu korkunç pişmanlık- sonsuza dek onunla kalacaktı.

"Yumuşak sözlere ya da şefkatli ilgiye ihtiyacım yok," dedi ona, niyet ettiği uyarıya kulak vermesi için dua ederek. "Benden de bunları sana sağlamamı bekleme. Ben öyle biri değilim. Bana sadece bir silah olarak bak. Tüm bunlar sona erene kadar uzak durmanızın akıllıca olacağı ölümcül bir silah."

Adam, yetişkin cins erkekleri şu anda ona gösterdiğinden daha az zehirle titretmiş olsa da sinmedi. Omuzlarını daha dik tuttu, başını yavaşça sallarken gözleri kısıldı.

"Sen bir silah değilsin Scythe. Sen etten ve kandansın. Sen bir insansın."

"Ben bir Avcıyım," diye düzeltti onu. "Ben böyle doğdum. Bu şekilde yaşıyorum. Eninde sonunda bu şekilde öleceğimi umuyorum."

O konuşurken, kızın bakışlarının yüzünden uzaklaşıp aşağıya kaydığını izledi. Gözleri, eskiden tasmaşının olduğu yerde boynunu çevreleyen yara izleri ağında durakladı. Takmaya zorlandığı ultraviyole enerjili bağ, onun ve diğer Avcı kardeşlerinin Efendilerine hatasız itaat etmesini sağlamıştı.

Tarikat'ın yaratıcısına karşı kazandığı zaferin onu ve diğer Birinci Nesil üvey kardeşlerini cehennem programından kurtarmasının üzerinden yirmi yıl geçmişti ama Scythe'ın boğazındaki soğuk, kırılmaz siyah kelepçeyi hâlâ hissettiği zamanlar oluyordu.

Chiara'nın şefkatli bakışlarının, köleleştirilmesinden geriye kalan yara izlerine perçinlenmiş gibi görüldüğü şu an gibi zamanlar.

"Tüm bunları sana Dragos mu yaptı?"

Kadının dilinde kötü adamın adını duymak adamın midesini bulandırdı. Dragos ve yandaşlarının, Tarikat sonunda hepsini yeryüzünden silmeden önce yaptıkları dehşet hakkında bir şey bildiğini düşünmek istemiyordu. Tanrı biliyordu ki onun acımasını istemiyordu. Onun acımasıyla yüzleşmektense gün ışığına çıkmayı tercih ederdi.

"Yara izlerimin sizi kandırmasına izin vermeyin. Her birini hak ettim. Dragos bedenimi zincire vurmuş olabilir ama irademi asla kırmadı."

Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece adamın boynuna ve siyah gömleğinin düğmesiz yakasından görünen göğsüne bakmaya devam etti.

Daha da kötüsü, hiç uyardıktan uzandı ve boğazının dibindeki harap olmuş deriye dokundu. Parmak uçlarının beklenmedik fırçası onu tamamen şaşkına çevirdi. O kadar ki, tüm söz söyleme ya da hareket etme kapasitesini kaybetti.

Durduğu yerde kilitli kalan adam, kız boynunun bir tarafından diğer tarafına doğru kabarık yarayı izlerken çaresizce, çılgınca baktı. Kızın dokunuşuyla keskin bir nefes aldı ve kız yara izlerini takip ederken kıpırdamadan durdu. Parmakları ensesindeki uzun saçlara değene kadar yolculuğuna arkaya doğru devam etti.

Kadının onu narin bir şekilde keşfetmesi, bir gece önce beslenmek için duyduğu açlığın yanında soluk kalmasına neden olacak kadar güçlü bir ihtiyaç dalgasının içinden geçmesine neden oldu. Azı dişleri diş etlerinden fırladı. *Dermaglifleri* kıvrandı, giysisinin altında ısındı, uyarılması her geçen saniye yoğunlaştı.

Kadının ilgisi -ve bu ilginin onda uyandırdığı hızlı fiziksel tepki- katlanılamayacak kadar fazlaydı. Alçak sesle, sert bir küfür savurarak geri döndü.

"Oh, Tanrım. Özür dilerim." Sanki aniden sarsılmış gibi gözlerini kırıştırdı. Kontrol edemediği bir dürtü. Elini göğsüne bastırarak ondan bir adım uzaklaştı. Sonra bir adım daha. "Scythe, beni affet. I-"

"Unut gitsin," diye hırladı, ancak sesindeki çakılların öfkeden çok damarlarında dolaşan sert kanla ilgisi vardı. Aleti siyah kot pantolonunun fermuarına dayanmış, en sert haline ulaşmıştı.

Ona dokunacak kadar aptal olmadan çok önce taş.

Nasıl devam edeceğini şaşırılmış bir halde ona baktı. Şimdiye kadar her fırsatta onu ya şoke etmiş ya da ona meydan okumuştı, ikisine de izin veremezdi. Eğer onu güvende tutacaksa, sıkı bir kontrol sağlaması gerekiyordu.

Ona kaba davranmak işe yaramamıştı ve Tanrı biliyordu ki diğer insanların arasında nasıl gezineceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yalnız çalışmaya, yalnız olmaya alışkındı. Başka birinin duygularıyla ilgilenmek ve

Duygular -özellikle de bir kadının- yıllardır pratik yapması gereken bir şey değildi.

Mayrene'den beri değil.

Onun düşüncesi içinden bir acı şaftı geçirdi ve kendini buna karşı çelikleştirdi, çok ustaca eğitildiği gibi duygularının zayıflığını engelledi. Birini korumaya çalıştığı ve başaramadığı diğer zamanları düşünmek burada ona hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Chiara'yı hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Böyle bir kaybı daha yaşamak zorunda kalmadan ölecekti.

Scythe alçak sesle küfrederek elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi. "Gün doğumu olacak

Yakında burada olur. Yatağına git, Chiara. Ben binanın güvenliğini sağlayıp nöbetime başlayacağım." Chiara başını salladı, sanki az önce yanmış gibi ondan uzaklaşmaya devam ediyordu.

Sonunda arkasını dönüp mutfaktan çıkarken kalçalarının nazikçe sallanışına bakmamak için bakışlarını duvara kilitledi. Aleti, kadının parmaklarının tenine dokunmasından dolayı hâlâ zonkluyordu ve ihtiyacı olan son şey, onu ittiği için pişmanlık duyması için daha fazla sebepti.

Arabanın anahtarlarını eline aldı ve dışarı çıktı, ruh hali her an daha da kararıyordu.

Pietro'nun görevi için daha büyük bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşünmüştü. Bir çocuğun varlığının zihinsel durumuna zarar vermesinden

o kadar endişelenmişti ki, Pietro'nun görevine ne kadar zarar verebileceğini tamamen hafife almıştı.

Chiara onun dikkatini dağıtabilirdi. Şu anda bile Chiara görüş alanının dışındaydı ama onun varlığının duyularının derinliklerine işlediğini hissediyordu.

Araca doğru ilerleyen Scythe, teçhizatını aldı ve elindeki görev için hazırlanmaya başladı. Chiara'nın artık onun gözetimi altında güvende ve sağlam olduğunu bilmek onu ne kadar rahatlatsa da, bir yanı saldırganın harekete geçmesini istiyordu, hem de bir an önce.

Çünkü bu görevi ne kadar çabuk bitirirse, yoluna o kadar çabuk devam edebilir ve Chiara Genova'yı aklından çıkarmaya çalışabilirdi.

Gecenin geri kalanı için yaptığı plan güçlü bir savunma inşa etmeyi içeriyordu. Ardından Roma'daki Tarikat'ı arayarak onların da hücum için bir plan üzerinde çalıştıklarından emin olacaktı.

Peki ya bu çile sona erdiğinde? Kardeş olsun ya da olmasın, Scythe Trygg'e ona bir iyilik yapmasını ve lanet numarasını kaybetmesini söyleyecekti.

Bölüm 4

Chiara elini terli alnına götürdü ve rahat bir nefes alarak öğleden sonra gökyüzüne baktı. Sırtının alt kısmındaki hafif çekilme hissi neredeyse hoş karşılanmıştı. Bu, zor bir iş günü geçirdiği ve belki de bu gece biraz uyuyabileceği anlamına geliyordu.

Fiziksel bir çıkışa ve güneşte vakit geçirmeye o kadar ihtiyacı vardı ki. Neyse ki Scythe bu konuda onunla çok fazla mücadele etmemişti, çünkü gün ışığı ona zarar vermek isteyen herhangi bir Irk'a karşı garantili bir korumaydı.

Yine de, Scythe'in içeriden kendisine sürekli baktığını hissetmişti. Dün gece o uyurken evin her tarafına yerleştirdiği gizli hareket sensörleri ağı sayesinde bütün gün villa. Ya da uyumaya çalışmıştı.

Bir gece öncesini düşündü ve utançtan yanakları kızararak yüzünü buruşturdu.

Aman Tanrım.

Ne tür bir deli dün geceki gibi bir adama dokunmaya başlar? Özellikle de hiç tanımadığı bir adam.

Ama mutfağında karşı karşıya geldiklerinde bir şey onu etkisi altına almıştı ve göğsünün üstündeki *gliflerin* renk değiştirdiğini fark edene kadar ona dokunma dürtüsüyle hareket ettiğini fark etmemişti. O an Tüm bu sert kenarları ve savaş yaralarını keşfetmek için duyduğu yoğun merak -ve evet, karşı konulmaz arzu- tüm sağduyusunu bastırmıştı. Edepten bahsetmeye bile gerek yoktu.

Scythe bu konuda bir şey bilen bir erkek gibi görünmüyordu.

Nasıl oldu da böyle bir adam haline geldi? Kaba. Kibirli, kesinlikle. Ama yaralı ve karanlık da. Her ne kadar onu aksi yönde ikna etmeye çalışsa da, adamda bir dürüstlük vardı. Onun izin verdiğinden şüphe duyduğu bir onur duygusu.

birçok insan görür. Pietro'ya Matera'da, sonra da dün gece Roma'da nasıl davrandığına tanık olmuştu.

Dün gece içinde nezaket olduğunu inkâr etmişti ama oğluna nazik davrandığını görmüştü. Daha önce de ona karşı nazik davranmıştı.

Aşk acısı çeken bir aptal gibi onu mincıklamaya başlamadan önce. Tanrım, onun hakkında ne düşünüyor olmalı.

Küreği omzundan indirdi ve bir iniltiyle yumuşak toprağa sapladı. Onca zaman içinde, keşke şu an sahip olduğu Irk gücüne kendi hafızasını sildi, şimdi oldu.

Dün gece yattığında, işler pek de iyi gitmemişti. Yalnızdı, Scythe'dan iki kapı ve uzun, geniş bir koridorla ayrılmıştı ama onun varlığı her yerdeydi ve evinin, hayatının ya da zihninin dokunulmadık hiçbir köşesini bırakmamıştı. Ve sonunda uykuya daldığında, rüyaları bile ona ihanet etmişti.

Sıcak, ağırlı ve o zamandan beri... yani hiç hissetmediği bir özlemle uyandı.

Meme uçları ince pamuklu gömleğinin altından çıkarken sertçe yutkundu. Tüm bunlar, Scythe'ın ölen kocasından ne kadar farklı olduğuna dair ilkel bir tepkiydi.

Sal yakışıklı ve çekiciydi ama aynı zamanda zihinsel olarak zayıf ve etkisizdi. Kendisini başkalarından daha çok önemseyen bir korkaktı. Ona duyduğu aptalca ve kör aşk neredeyse hem kendi hayatına hem de oğullarının hayatına mal oluyordu. İçgüdüsel olarak onun tam zıttı olan birine ilgi duyması mantıklıydı.

Ve büyüleyici, yağlı Sal'ın karşısında yasakçı, dikenli Scythe'dan daha zıt biri yoktu.

Gözlerini sıkıca kapadı ve onu bir kez daha hayal etmesine izin verdi. Yüzünün sert, acımasız çizgileri, sadece kare kesimli çenesine yakın tuttuğu siyah sakalıyla daha da şekillenmişti. O sert ama hafif dolgun ağzı. Devasa vücudu, çok yetenekli ve güçlü... ölümcül derecede güçlü.

Korkudan olmasa da içinden bir ürperti geçti. Hayal kırıklığı içinde inledi ama yine de Scythe'ın görüntüsünü düşüncelerinden silemedi. Ne de aşırı ısınmış hislerinden.

Yeter. Bu toprak kendi kendine dönmeyecekti.

Sonraki bir saat boyunca, güneş gökyüzünde alçalmaya başlayana kadar, tarlalarıyla ilgilendi, yalnızlık ve iyi, sıkı çalışmanın dikkat dağıtıcılığı için minnettar oldu. Tüm kasları protesto çılgınlıkları atana ve havadaki soğuğa rağmen teni terden sıırılsıklam olana kadar çalıştı.

O sabah erkenden evden ayrılmış, sonunda Scythe'ı bağda güvende olacağına ve fiziksel bir çıkışa ihtiyacı olduğuna ikna etmişti. Scythe ondan uzak durduğu için yeterince mutlu görünüyordu, evin içindeki ve etrafındaki video sensörlerini izlemekle ve Trygg ile Roma'daki Tarikat'tan gelen telefonları yanıtlamakla meşguldü.

Şimdi gökyüzü allıktan tozlu mora dönüşüyordu ve yakında onunla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Ne kadar çok sessiz alarm kurmuş olursa olsun ya da tehlikeyi sezme konusundaki eşsiz yeteneği ne kadar güçlü olursa olsun, hava karardıktan sonra burada tek başına çalışmasına izin verme ihtimali yoktu.

Küreğini henüz yere bırakmış, su şişesini ve malzemelerini toplamaya başlamıştı ki arkasından Scythe'ın alçak sesi duyuldu.

"Geç oluyor."

Onunla yüzleşmek için döndüğünde kalbi hızla çarpıyordu. Adam bir elini kalçasına koymuş, diğer kolunu da yanında gevşekçe sallıyordu. Dermaglif *kaplı* kollarını açıkta bırakan ve göğsü olan kas duvarını sıkıca saran siyah bir tişört giymişti. Solmuş kot pantolonu kalçalarını ve uzun bacaklarını sarıyor, demirle yontulmuş kalçalarını ve kasıklarında dikkat dağıtacak kadar büyük bir çıkıntıyı ima ediyordu.

Her çizgiyi izlediğini hayal ederken dili damağına yapıştı. Onun nesi vardı böyle? Ölen eşinin ihanetinden sonra fiziksel olarak o kadar yoksun mu kalmıştı ki bu erkek söz konusu olduğunda tüm hislerini kaybetmesi mi gerekiyordu?

Scythe'ın önünde durana kadar boş bir yatakta geçirdiği üç yıl ona o kadar da uzun gelmemişti.

"Yakında hava kararacak. Burada olmamalısın."

Ayağa kalktı, iş pantolonundaki kiri fırçaladı. "Ben de tam içeri geliyordum zaten."

Başını eğdi, sonra bağın etrafına bir göz attı, canlı, kıvrımlı asma sıralarını ve dolgun üzümleri inceledi. Bugün birkaç sırayı ayıklamıştı, toprak artık koyu kahve telvesi renginde, zengin ve gevşekti.

"Bunu ne zamandır tek başına yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Sal öldürüldükten ve Bella Vito Massioni tarafından götürüldükten sonra burada düzenli bir ekip tutmak zor oldu. Çalışanların çoğu

işçiler aynı gece kaçtı. İnsanların vampirler arasında yaşadıklarını bilmeleri başka bir şey, Massioni'nin uyguladığı türden bir şiddete tanık olmaları ve sonsuza kadar kaçmamalarını beklemeleri başka bir şey. Bir avuç sadık çalışanım vardı ama Massioni altı hafta önce haydutlarını buraya gönderdikten sonra onlar bile gitti ve bir daha geri dönmedi."

Scythe homurdandı, yüz ifadesi dalgındı. "Bu sürdürülebilir değil, biliyorsun. Üzüm bağını devam ettirmek istiyorsanız yardıma ihtiyacınız olacak."

Eldivenlerini cebine soktu, içten içe onun haklı olduğunu bilse de değerlendirmesine sinirlendi. "İdare ederim. Her zaman başardım."

"Burada senin için zor bir hayat var. Ve oğlun için."

"Doğru, ama çok çalışmaktan çekinmiyorum. Bazen bu topraklar beni kurtarmış gibi hissediyorum. Sal öldükten sonra Pietro'dan başka elimde kalan tek şey burasıydı. Burayı oğlum için ayakta tutuyorum." Sessiz bir kahkaha attı. "Ve kendi akıl sağlığım için."

Scythe konuşurken bakışları onu delip geçmiş gibiydi. Ona ruhunu açmaya niyetli değildi, muhtemelen geçmişteki hatalarını duymak da onun umurunda değildi.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Saçmalıyorum. Bugün güneşten olsa gerek."

"Yaptığın her şeye rağmen hayatta kalmak ve diğer taraftan çıkmak için güçlü bir kadın olmak gerekir. Oğlunuz sizin gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı."

Sözleri onu topukları üzerinde geriye doğru salladı ve bakışlarıyla buluştu.

Ağzı açık kalmıştı ama elinde değildi. "Bu bir iltifat mıydı?"

Ses tonunu korumak için mücadele etmek zorundaydı, çünkü böyle bir güvence duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu çok fazla düşünürse, parçalanabilirdi.

Evet, kesinlikle çok fazla güneş var.

Bu onun görüşünü de etkiliyor, obsidyen bakışlarındaki tuhaf ışığın şefkatli, hayranlığa yakın bir şey olabileceğini hayal etmesine neden oluyordu.

"Bu bir iltifattı, Chiara. Kesinlikle hak ettiğin bir iltifat."

Onun daha fazla bir şey söylemesini, kendisini ya da Massioni'yle altı hafta önce sona eren çetin mücadeleden sonra bağdan ayrılmayı inatla reddetmesini eleştirmesini bekledi.

Ama yapmadı.

Scythe'ın iltifatı da tam olarak buydu. Övgü onu daha da ısıttı. Sal'in onaylamamasına, yaptığı her şeyde onun üzerinde uyguladığı kontrole ne kadar alıştığını ve ne kadar uzun zamandır basit bir destek veya teşvik sözcüğü duymadan gitti.

Chiara yutkundu. "Teşekkür ederim Scythe."

Omuz silktili. "Teşekküre gerek yok. Ben sadece gerçeği söylüyorum." "Bunu takdir ediyorum. Tahmin ettiğinden de fazla."

Temiz hava ve güneşten mi, Scythe'ın nezaketinden mi, yoksa hepsinin birleşiminden mi bilinmez, kendini daha önce itiraf etmediği bir şeyi itiraf ederken buldu.

Daha önce kimseye, Bella'ya bile. "Bir zamanlar Sal için çok büyük bir suçluluk duyuyordum. Yani, onun ne olduğunu nasıl göremedim? Onun eşi olarak ona bağlanmadan önce nasıl bir adam olduğunu nasıl bilemezdim?" Gevşek bir toprak yığınının parmak bastı ve omuz silkti. "Hâlâ bununla, kendime saygı duymakla mücadele ediyorum. Üç yıl boyunca, içgüdülerimin bozulup bozulmadığını ya da sadece kör olup olmadığımı merak ederek dolaştım. Ama sonra Pietro'yu gördüğümde, ne yaparsa yapsın ya da nasıl bir erkek olursa olsun Sal'le birlikte olmam gerektiğini hatırlıyorum. Yapmazdım.

Hiçbir şeyi değiştiremezdim, çünkü o zaman o mükemmel çocuğa sahip olamazdım. Bu muhtemelen size çok aptalca geliyor."

"Hayır." Yavaşça başını sallarken çenesi büküldü. "Çocuğunu sevmek aptalca değil. Onun için fedakârlık yapmak da aptalca değil. Eş olarak aldığın erkeğe gelince..."

Sözleri kesildiğinde Chiara bunun peşini bırakmadı. "Söyle."

"Bu benim haddime değil."

Kollarını kavuşturdu ve başını ona doğru eğdi. "Etrafına bak Scythe. Sadece sen, ben ve dönümlerce asma var. Bana ne düşündüğünü söyle."

Yükselen alacakaranlıkta, obsidyen gözleri anlaşılmaz, okunamaz görünüyordu. Yine de siyah havuzların derinliklerinde turuncu ışık közleri titriyordu. Bakışlarını, kalbinin göğüs kafesinde çarpmasına ve nefesinin ciğerlerinde sıkışmasına neden olacak şekilde tuttu.

"Sal Genova omurgasız, değersiz bir erkekti. Size ve oğlunuza yaşattığı acılar, zayıflığı ve acımasızlığıyla ikinizi de tehlikeye attı. korkaklık düşünülemez. Bu kınanacak bir şey. Eğer o piçi sadece zevk için kül etmek üzere hayata döndürme şansım olsaydı, bunu yapardım."

Scythe'ın sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi, doğaüstü ve ölümcül. O anda onun ne kadar tehlikeli olduğunu anladı. Söylediği her kelimedede ciddi olduğuna şüphe yoktu. Ve bu sözlerin kana susamış ve birikmiş öfkeyle dolu olmasına rağmen - onun devasa bedeninden yayılan tehdidi hissedebilmesine rağmen - sıcak bir rahatlama duygusundan başka bir şey hissetmedi.

Aslında, rahatlamaktan daha fazlasını hissetti.

Sıcaklık bir okşayış gibi içinden geçerek merkezinde toplandı. Scythe onun için adam öldürebilirdi. Buraya Tarikat'ın koruyucusu olarak bunu yapmak için gelmişti ama bu itiraf, o alçakgönüllü taahhütten bile çok daha ağırdı.

Söyledikleri için ona teşekkür etmek istiyordu ama aralarındaki hava yoğunlaşmış, dile getirilmemiş bir farkındalıkla titreşmeye başlamıştı. Dün gecedan beri hiç azalmayan bir çekimle.

Bunu hissetti ve onun da hissettiği gerçeğini yanlışlamak mümkün değildi.

Gözlerindeki kor şimdi daha da parlak bir şekilde yanıyordu ve çıplak kollarının kasları boyunca *glifleri* koyulaşan renklerle titreşiyor ve çalkalanıyordu. Çivit, şarap ve yanık altın. Irk arzusunun tüm tonları.

Dudaklarını ayırarak dilinden bir küfür dökülmesine izin verdi ve kız onun elmas parlaklığındaki dişlerini gördü.

"Scythe," diye fısıldadı, ona ne söylemek istediğinden emin değildi. Ona doğru uzandı ama adam geri adım attı.

"İçeri, Chiara." Emri bir törpü gibiydi, çakıl taşları ve sert bir sabırsızlıkla. "Burada gereğinden fazla oyalandık."

Bölüm 5

Onun ölümü olacaktı.

Katlandığı onca sınav, gördüğü onca işkence ve onu birçok kez *alaşağı* edebilecek -etmesi *gereken*- savaşlar arasında, dikkatli olmazsa onu yenecek olan bu ufak tefek kadın olacaktı.

Bu kadar acı içinde olmasaydı bu düşünce onu eğlendirebilirdi. Şimdi bile onun yeni duş almış, bol, şeftali rengi bir kazak ve yumuşak krem rengi bir tayt giymiş olarak mutfakta koşuşturmasını izlerken, dişleri diş etlerinde zonkluyordu. Onu dışarıda, toprakta çalışırken, toprağın üzerine eğilmiş, yüzünde ve boğazında boncuk boncuk ter parlarken gördüğünden beri, aleti sertleşmiş ve ağrıyordu.

Onunla sadece birkaç metre ötede ve aralarında birkaç adım ve birkaç dayanıksız tahta panelden başka bir şey olmadan başka bir geceyle karşı karşıya olduğunun farkına varması, şakaklarının çarpmasına ve kanının ihtiyacıyla dolmasına neden oldu.

İçeri girdikten sonra ondan uzak durması gerekirdi ama bir yanının, dikkatini kaybetmeden onun etrafında olmayı başarabileceğine dair güvenceye ihtiyacı vardı. Bunu onun da bilmesine ihtiyacı vardı, özellikle de şimdiye kadar ona karşı fiziksel tepkisini ne kadar kötü gizleyebildiğini düşünürsek.

Chiara'nın onu ne kadar güçlü bir şekilde etkilediğini fark etmemesi için kör ya da tamamen saf olması gerekirdi. Ve Chiara bunların hiçbirini değildi.

Kadın zeki ve gözlemciydi. Sadece kendi hayatını ve oğlununkini değil, bağın hayatını da ne kadar takdire şayan bir şekilde idare ettiği düşünüldüğünde, onun aynı zamanda şaşırtıcı derecede yetenekli ve bağımsız olduğunu öğreniyordu. Yine de yumuşak ve nazikti, Scythe'ın hayal bile edemeyeceği kadar korunaklıydı. Bu kombinasyon çok güçlüydü, hele de kara gözlü, siyah saçlı güzelliği tek başına yeterince baştan çıkarıcıyken.

"Duştan çıktıktan sonra Pietro'yla konuştum," dedi, ocakta yemeğini hazırlarken sesi parlaktı. "Sesi daha mutlu gelmiyordu. Görünüşe göre Bella ona bir pelerin yapmış ve sürekli onu giyip süper kahraman taklidi yapıyormuş."

Yemeğini masaya taşıırken ve Scythe'ın karşısına otururken hüznle gülümsedi. "Sanırım neler olup bittiğini anlamadığı için memnun olmalıyım. *Sevindim*, ama sadece ..." Omuz silkti. "O kadar uzun zamandır ikimiz varız ki, onun yanımda olmaması doğru gelmiyor." Bıraktı

sessiz bir kahkaha attı. "Belki de dikkatinin dağılmasına ondan daha çok ihtiyacı olan benimdir."

Scythe'ın da dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı, düşünceleri hâlâ Chiara'nın duştan ıslak ve çıplak çıkışının davetsiz zihinsel görüntüsüne takılmıştı. Ahşap mutfak sandalyesinin üzerinde kıpırdandı ama faydası olmadı. Hiçbir şey onu rahat ettirmeyecekti.

Bu dişinin, onu ilk gördüğü andan beri içinde uyandırdığı kaşıntıyı kaşırmaktan başka bir şey değildi.

Öyle bir şey olmayacak.

Tekrar yer değiştirdi ve kapüşonlu gözlerle kadının küçük bir parça biftek kesip ağzına götürmesini izledi. Dudakları çatalının ucuna kapandı ve çiğnerken iç çekti, zevk güneşte kızarmış yüzünü aydınlatıyordu.

Adamın boğazında yükselen inilti kızın kulağına gitmiş olmalıydı, çünkü kız aniden ona baktı.

"Bugün dışarıda o kadar meşguldüm ki öğle yemeği yemeyi unuttum," diye açıklamak için acele etti. "Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim."

Çatalını bıraktı ve zarif bir kristal bardaktan kırmızı şaraptan bir yudum aldı. Koyu yeşil şişeden doldurduğu şarap etiketsizdi, şarabın zengin kokusu onun Breed duyuları için bile baştan çıkarıcıydı.

"Bizimkilerden biri," dedi, adam bakışlarını ondan ayırıp odaklanacak başka bir şey -herhangi bir şey- ararken. "Bu bölgenin toprağı Aglianico üzümleri yetiştirmek için mükemmeldir, ancak buradaki arazimizde şarabın karmaşıklığını ortaya çıkaran bir şey var."

Bir yudum daha aldı ve bardağı çektiğinde yakut kırmızısı bir damlacık yemyeşil alt dudağına yapıştı. Dilinin bir hareketiyle onu yakaladı ve Scythe'ın inlememek için yapabileceği tek şey buydu. Azı dişlerini sıkıca kenetledi, dişleri ağzının acımasız çizgisinin arkasında belirirken kolay bir şey değildi.

Chiara, "Bu bağbozumunu kendiniz tadamamanız çok yazık," diye ekledi. "O kadar iyi ki, neredeyse dini bir deneyim."

Tanrı aşkına. Onu yerken ve içerken izlemek, yumuşak dudaklarını ve pembe dilini hareket ettirirken görmek yeterince kötüydü, bu da onun kalıcı ereksiyonunun fermuarına karşı artan bir basınçla gerilmesine neden oluyordu. İçindeki Breed olan her şey kanının tadının nasıl olacağını düşünürken onun şarap hakkında konuşmasını duymak -onun her yumuşak, kremi santiminin tadının nasıl olacağını- gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

"Senin için ne kadar zaman oldu Scythe?"

"Ne?" Cevap yarı şaşkınlık, yarı panikle ağzından döküldü.

"Sen beslediğinden beri."

Bifteği üzerinde çalışmaya devam etti, küçük bir parça dilimledi ve sonra ağzını bifteğin etrafına sardı. Vay canına. Çenesinin ve boğazının her hassas hareketi uyarılmayı daha da sıkılaştırdı.

Chiara et lokmasını yuttu ve tekrar şarap kadehine uzanırken başını ona doğru eğdi. "Bunların hiçbirisi senin isteyeceğin şeyler olmasa da, senin önünde yemek yerken kendimi kaba hissediyorum."

Tanrım, keşke onun ne istediğini bilseydi.

Bilmek *zorundaydı*. *Glifleri* derisinin her yerinde titreşiyordu ve gözlerinde yanan parıltılı kehribar parçacıklarını gizlemek *mümkün* değildi.

Beceriksizce yere bakması ve yanaklarının kızarması, vücudunun verdiği tepkinin fark edilmediğini gösteriyordu.

Çatalını ve bıçağını tabağının kenarına bıraktı, sonra sakince ayağa kalktı. "Scythe, beslenmen gerekiyorsa neden bana izin vermiyorsun?"

"*Hayır*." Neredeyse masadan geriye sıçrayacaktı. Kendisiyle bu tatlı dişi arasına daha fazla mesafe koymanın, Breed içgüdülerinin yapmasını istediği son şey olmasına aldırmadı. "Sen ne diyorsun be?"

Refleks olarak dişleri sızladı, duyuları bir anda elektriklendi. Şiddetli bir lanetle kendini dizginledi. Açlıktan ölümün eşiğine gelmiş olsa bile, susuzluğunu Chiara'nın üzerinde giderme fikrini aklından bile geçirmiyordu.

Eğer sebepleri yeterince kişisel değilse, en büyüğü Chiara'nın Irkdaş kanının tadına bakmanın bile onu ona sonsuza kadar bağlayacağı gerçeği idi.

Ve bunu onlardan birine yaparsa lanet olsun.

"Ah." Adamın öfkeli ifadesi karşısında ağzı açık kalmıştı. "Gerçekten de öyle düşünmedin, Tanrım. Ben sadece eğer beslenmeye ihtiyacın varsa Bella ve Ettore'yi ararsam senin için buraya bir kan sunucusu gönderebileceklerinden emin olduğumu söyleyecektim."

"Unut gitsin." Kendini hem bir piçten hem de bir eşekten daha kötü hissederek, cevabını neredeyse hırlayarak verdi. Nabzının kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. Geri kalanı ise onu sarsan açlığın etkisinden daha yavaş kurtuluyordu. "Dün gece Roma'ya varmadan önce beslendim."

En azından bu fiziksel ihtiyacı giderdiği için rahat bir nefes aldı. Ama saat yeniden işlemeye başlamıştı ve eğer Tarikat'taki görevi birkaç günden fazla sürerse, taze kırmızı hücreler aramaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Chiara aynı civardayken villada beslenmeyi düşünmek bile istemiyordu ama onu bağdan uzakta bir kan konağı avlamak için korumasız bırakmak söz konusu bile olamazdı.

Tek umudu bu görevi tamamlayıp buradan gitmekti, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Kahretsin." Eliyle sakallı çenesini ovuşturdu. Chiara artık sessizleşmişti ama ikisi de aralarında sadece masa olacak şekilde birbirlerine bakarken Chiara'nın nabzının daha hızlı attığını duyabiliyordu.

Onu huzursuz etmek istemiyordu ama kontrolünün sınırları zorlanıyordu.

İşkence. Onun yanında geçirdiği her saniye tam bir ıstıraptı ve bunu daha önce iğrenç, cehennem azabı işkencelere katlanmış bir erkek söylüyordu. Saymak istemediği kadar çok kez.

"Tarikat'tan bahsetmişken," dedi dişlerini sıkarak, "Trygg'i kontrol etmem gerekiyor. Burada birkaç dakika kalabilir misin?"

Kollarını kavuşturdu. "Sanırım akşam yemeğimi bitirmeyi ve sonrasında temizlik yapmayı gözetim olmadan halledebilirim."

Kızın sinirli ses tonuna kaşlarını çattı ama geri çekilme fırsatını değerlendirdi. Zor bir durumdan kaçmak âdeti değildi ama Chiara'ya karşı duyduğu rahatsız edici çekim karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Solmuş kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkararak mutfağın hemen dışındaki açık oturma odasına doğru ilerledi. Sinirli ve dayanılmaz derecede tahrik olmuştu ve Trygg telefona cevap verdiğinde sesi jilet gibi sıyrıldı.

"Bana bir şeyin olduğunu söyle," diye mırıldandı diğer Avcıyı selamlamadan.

Plana göre Trygg ve Tarikat'ın geri kalanı birkaç bağlantılarıyla temasa geçecek ve bölgede başka haneye tecavüz ya da saldırılarla ilgili herhangi bir söylenti olup olmadığına bakacaklardı.

"Henüz bir şey yok," diye yanıtladı Trygg, başka bir yorum yapmadan.

Asık suratlı erkek hiçbir zaman sohbet etmeyi sevmemişti ve Scythe şimdiye kadar onun bu yönünü takdir etmişti. Ama Chiara diğer odadayken ve önünde uzun bir geceden başka bir şey yokken, Scythe güvenli ve sağlam bir zeminde biraz zaman öldürmek için çaresizdi.

"Chiara'nın Tarikat'a verdiği eşkâlle ilgili bir şey yaptınız mı?"

"IID'den geçirdik ama bir şey çıkmadı."

Scythe homurdandı. Uluslararası Kimlik Veritabanı, İlk Şafak'tan önceki günlerden, Irk'ın yirmi yıl önce insan komşularından hâlâ gizli yaşadığı zamanlardan kalma bir kalıntıydı. Kayıt defteri son yıllarda yeniden canlandırılmıştı ama tamamlanmış olmaktan çok uzaktı. Artık IID'ye sadece vampir ulusundaki yasalara en çok uyan siviller katılıyordu.

Bu da hataya çok fazla yer bırakıyordu.

"O halde Chiara'ya saldıran piçin muhtemelen Breed toplumunun namuslu bir üyesi olmadığını varsayabiliriz," dedi Scythe. "Geriye aradığımız kişi için birkaç bin seçenek kalıyor."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi Trygg karanlık bir sesle. "Bu konuda açık olan başka kanallarımız da var. Yakında bu orospu çocuğunu yakalayacağız."

Scythe nefesinin altında küfretti. "Bana bir iyilik yap ve bunu şimdi yap." "Bir sorun mu var?" Trygg'in cevabı tatsızdı, ama bir şey yoktu. savaştının yoğunluğunu yanlış anladı. "Dışarıda bir tehlike seziyor musun kardeşim?"

"Evet. Öyle de denebilir." Scythe cevabı durduramadan dişlerinin arasından kayıp gitmesine izin verdi. "Yirmi dört saat oldu ve şu ana kadar elimde hiçbir şey yok. Burası kilitli ve güvenli. İç radarımı tetikleyen en ufak bir sorun ışığı bile yok."

"Peki, sorun nedir?"

Tek bir kelimeyle özetlenebilirdi ama korumak için gönderildiği dişiye duyduğu arzuya kendini kaptırmasına izin verdiğini itiraf etmek Scythe'ın açığa vurmak istemediği bir zayıflıktı. Hele de kendisi kadar acı çekmiş ve hayatta kalmış bir erkeğe.

Bazı açılardan daha kötü.

Trygg sonunda Tarikat'ı bulmuştu, Scythe'ın görebildiği bu gerçek kardeşinin kurtarıcı lütfu olmuştu. Zar zor da olsa.

Ama Scythe'ın hiçbir şeyi yoktu. Hiç kimsesi yoktu.

Mayrene ve küçük oğlu Jacob'dan beri değil.

Bir zamanlar aptalca bir şekilde kendi çocuğu gibi bakmasına izin verdiği bir insan kadın ve çocuk.

Ve şimdi, burada, Chiara ile benzer bir ayartmayla karşı karşıyaydı.

Onun bir Irkdaş olduğunu ve çok yaklaşmasına izin vermenin ikisini de hiçbir şeyin koparamayacağı bir bağla zincirleyebileceğini düşünürsek, bu daha da büyük bir cazibe.

Sadece ölüm.

Chiara'nın hayatının sona erdiğini düşününce ürperdi. Nefes aldığı sürece bitmeyecekti. Ama onu korumak ve onu istemek iki farklı şeydi. Biri için hayatını verebilirdi. Diğerisi ise imkansız arzusunu söndürmenin bir yolunu bulamazsa ikisinin de hayatını tehlikeye atacaktı.

Scythe'ın telefonunu tutuşu sıkılaştı. "Elinden geleni yap. Bu adamla ilgili bir şey bulana kadar her taşın altından çıkın, ben de burada işleri kilit altında tutayım. Geceler boyunca ıssız bir yerde kadın bakıcılığı yapmak zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım. Bu pisliği ne kadar çabuk ortaya çıkarıp sorgulanmak üzere Tarikat'a götürürsek, ben de buradan o kadar çabuk gidebilirim."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu tekrar cebine soktu. Arkasını döndüğünde Chiara'nın mutfağın kemerli girişinde arkasında durduğunu gördü.

Yumuşak ışık onu arkadan aydınlatıyor, kıvrımlarını ve koyu renk, bağlanmamış saçlarını sıcak bir hale içinde silüet haline getiriyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Ne kadar zamandır orada duruyordu? Az önce söylediği her şeyi duymuş muydu?

Kızın okullu ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu ama yalnız olduğundan emin olmak için daha fazla özen göstermediği için içten içe kendini tekmeledi. Tehlikeyi sezme yeteneğine her zaman güvenebilmişti, peki neden Chiara çok geç olana kadar onun uyarı zillerini hiç tetiklememişti?

Vezüv Yanardağı dışında, beş yüz yıllık bir yarıçapta zihinsel sağlığına en çok zarar verebilecek potansiyel unsurun o olduğu düşünülürse, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Her şey yolunda," dedi sert bir sesle. "Yatağa gitmelisin. Dışarı çıkıp her şeyi kontrol etmem ve gece için güvende olduğumuzdan emin olmam gerekiyor."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve dönüp uzaklaştı. Arkasından bakakaldı, Trygg'e söyledikleri ve onun her kelimesini kesinlikle duyduğu gerçeği yüzünden kendini bir piç gibi hissediyordu.

Kadın yatak odasına girip kapıyı kapattığında, adam villanın arka tarafından serin gece havasına doğru yürüdü. Karanlık, şakaklarındaki ve daha güneydeki bölgelerdeki öfkeli pound için olmasa da, aşırı ısınmış cildine bir merhem oldu.

Mülkün çevresini kontrol etmekle ilgili uyduruk bahanesine gelince, bu düpedüz bir yalandı. Tüm dikkatini vermesini gerektiren tek şey, ona bir saniye bile huzur vermeyi reddeden azgın ereksiyonuydu.

Arka taraftaki ahırı dönerken, yıpranmış tahtaya yaslandı ve başını yıldızlarla aydınlanmış abanoz gökyüzüne doğru eğdi. Sol eli kasıklarında sızlayan ağrının üzerinde gezindi. Temas, dişlerinin ve azı dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı.

Kahretsin, ender rastlanan bir durumdaydı.

Gözlerini kapadı. Bir anda beyninde art arda bir sürü erotik görüntü belirdi. Chiara öğleden sonra güneşinde kara toprağı kürekle kazıyor, yüzü terden nemli. Şeftali rengi kazağının altındaki mükemmel, çay fincanı göğüsleri, yumuşak dokumanın altındaki esmer meme uçları sıkı ve çok belirgindi. Dolgun dudaklarını boyayan şarap damlasını yalamak için dışarı fırlayan pembe dilini hatırlayınca inledi.

"Siktir."

Küfür boğazında düğümlendi ve kendini durduramadan kot pantolonunun düğmesini açtı, ardından fermuarını indirerek kalkmış sikine erişmesini sağladı.

Hiç bu kadar zayıf bir duruma düşmemişti. Acımasız bir disiplinle yetiştirilmişti. Demir gibi sert bir kararlılık. Makine gibi kontrol.

Bedeninin zevk alma ihtiyacı, önce Dragos ve ona hizmet eden sadist köleler, yıllar sonra da Mayrene'den sonra Scythe'ın kendisi tarafından dövülerek boyun eğdirilmiş bir utançtı.

Ancak fiziksel ihtiyaç onu bağlamaya çalışan bir ipten ibaretti.

Duygusal ihtiyaç - Chiara'nın onda uyandırdığı duygular gibi - bir daha asla takmayı reddettiği bir prangaydı.

Bu tür bir köleliğe katlanamazdı. Bir daha asla. Onu daha önce hiçbir kadının yapmadığı şekilde baştan çıkaran bu Cins Arkadaşıyla olmazdı.

Kendi iradesi dışında, aletini okşarken Chiara duyularını doldurdu. Onu hayal etmek istemedi, sabunlanmış teninin ve şampuanlanmış saçlarının tatlı kokusunu ya da yüzünün taze güzelliğini, şarap lekeli dudaklarını ve uzun kirpikli, çikolata kahvesi gözlerini hatırlamak istemedi.

Kahretsin, elinin siki boyunca her hızlanan hareketinde içini yalayan ateşi kabul etmek istemiyordu. Onun ellerinin üzerinde olmasını istiyordu. Onu tatmin ederken nefesinin nabızıyla birlikte hızlandığını duymak istiyordu. İkisini de parçalayıcı bir boşalmanın eşğine getirirken, vücudunun yumuşak, ıslak sığınağını hissetmek istiyordu.

Onun her şeyini istiyordu.

Damarları ona sahip olma dürtüsüyle zonkluyordu. Onu her yönden kendine ait kılmak için.

"Hayır." İnkâr, dişlerini ve azı dişlerini parçaladı ama artık çok geçti. Kendi eline sertçe boşaldı, Chiara'nın görüntüleri zihnini, duyularını ve kanını dolduruyordu.

Serbest kalışının gücüyle ve kendinden duyduğu tiksintinin derinliğiyle ürperdi. Sadece az önce yenik düştüğü acınası düşkünlük için değil, motivasyonunun aptallığı için de.

Chiara'ya duyduğu arzusun sisteminden bu kadar kolay silinebileceğini düşündüyse de, şimdi bu fikrin yanlışlığını anlıyordu.

Çünkü ciğerlerine çektiği her ağır nefeste onun adı hâlâ içinde yankılanıyordu. Kokusu hâlâ hafızasına yapışmış, tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Onu vahşi bir hayvan gibi dışarıya sürükleyen şiddetli açlık hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

Bu gerginliği ortadan kaldırmak mümkün değildi.

Gözlerini dikmiş villaya bakıyor, içerideki tek ışık olan Chiara'nın yatak odasının sönmesini izliyordu. Artık kendi yatağını aramak için içeri dönme şansı yoktu. Onunkinden sadece birkaç adım ötedeyken olmazdı.

Bir geceye daha -ya da daha kötüsü bir avuç geceye daha- nasıl dayanacağını düşünmek bile istemiyordu.

Hayır, yapabileceği en iyi şey, işini bitirip buradan siktir olup gidene kadar sevgili sorumlusu ile arasına sağlıklı bir mesafe koymaktı.

Scythe hiçbir zaman iyilik isteyen biri olmamıştı ama hak etmediğini çok iyi bildiği merhamet için yalvararak gece gökyüzüne sessiz bir dua gönderdi.

Bölüm 6

Chiara villanın arka kapısında durdu ve öğleden sonra yağan sağanak yağmura baktı, ruh hali de uğursuz gökyüzü kadar karanlıktı.

Üç gün. Bu evde Scythe'la baş başa geçirdiği üç gün... Scythe bu durumdan en az onun kadar mutsuz görünüyordu. İkinci geceden beri onu neredeyse hiç görmemişti, Scythe görevini bitirmek için sabırsızlandığını açıkça belirttikten sonra.

Villa geniş, yayılan bir alandı, ancak evde bir noktada başka biriyle yolunuzun kesişmemesi neredeyse imkansızdı.

Tabii yasakçı misafiri onu kasten görmezden gelmiyorsa.

"Belki de tehlike geçmiştir," diye mırıldandı telefonuna, kapının camında biriken buğunun üzerinde Pietro'nun adının yazılı olduğu bir kalbin izini sürerken. "Belki de geçen haftaki hırsızlık rastgele bir saldırıydı ve bunu yapan her kimse yoluna devam etti."

Bella hattın diğer ucunda iç geçirdi. "Keşke öyle olsaydı. Ettore ve diğer savaşçılar çok fazla araştırma yapıyorlar. Tarikat bu olayda rastgele bir şey olmadığından oldukça emin görünüyor."

Chiara bu bilgi karşısında kaşlarını çatı. Pencere camından uzaklaşarak ışığı engelleyen perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi. Sessiz bir iniltiyle yakındaki bir sandalyeye yığıldı.

"Dürüst olmak gerekirse, Bella, bu dayanılmaz bir hal almaya başladı. Normal hayatımı özlüyorum. Oğlumu özlüyorum. Tarikat güvenli olmadığına inanıyorsa Pietro eve gelmek zorunda değil ama ikimiz bir süreliğine bir yere gidebiliriz. Böylece Scythe beni ayak altında tutmakla uğraşmak zorunda kalmaz ve Pietro ile ben de Tarikat işini bitirene kadar birlikte olabiliriz."

"Senin için üzülüyorum ama bunu riske atamayacağımızı biliyorsun. Ettore ve Scythe'ın da dediği gibi, bu kişiyi durdurmanın en iyi yolu onu Tarikat'ın eline teslim etmektir. Kimliği tespit edilip yakalanana kadar, nereye giderseniz gidin, bu adam hem sizin hem de Pietro için bir tehlike."

Chiara bacaklarını altına katladı ve başını yorgun omuzlarının üzerinde geriye yasladı. "Tarikat bu erkeğin benden ne istediğini düşünüyorsa, bir an önce gerçekleşmesini diliyorum. Beklemeye dayanamıyorum."

Ya da istemek.

Son birkaç günü düşünürken kazağının eteğiyle oynadı. Scythe karanlık bir ruh hali içindeydi ve bu durum daha da kötüleşiyor gibiydi.

Günler geçtikçe. Artık ona neredeyse hiç bakmıyordu, bu da ona bakmaktan, onu düşünmekten kendini alamadığı gerçeğini daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

"Ona ne oldu?" Soruyu geri alamadan ağzından kaçırdı. "Haftalar önce Matera'daki evine gittiğimizde Pietro'ya birini kurtarmaya çalışırken elini kaybettiğini söylediğini duydum."

Ve o zamandan beri hikâyeyi merak ediyordu. Bu soğukkanlı, ulaşılmaz eski Avcı için kim bu kadar önemliydi?

Kimi kurtarmak için bir parçasını riske atacak ve nihayetinde feda edecek kadar derinden sevmiştir?

"Muhtemelen onun hakkında benim bildiğim kadar çok şey biliyorsundur," diye yanıtladı Bella. "Bu da pek bir şey ifade etmiyor, değil mi? Eminim Scythe'ın ısınması zor bir erkek olduğunu söylememe gerek yoktur."

Chiara'nın ağzı buruştu. Ona ısınmamak hiç de sorun değildi. Scythe söz konusu olduğunda yeterince sıcaktı. Şimdi bile iri yarı, tehlikeli erkeği düşününce teni kızarıyordu.

"Scythe hakkında bir şey bilen biri varsa o da Trygg'dir," diye ekledi Bella. "Geri kalanımız sadece Dragos'un Avcılarından biri olarak doğup büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak edebilir. Diğerlerine ne olduğuna gelince

Tarikat onları kölelikten kurtardıktan sonra kaçabilecek kadar şanslıydılar, bunu kimse tahmin edemez. Efendilerinin emrinde yıllarca ya da on yıllarca öldürüldükten sonra aniden serbest bırakılan tüm bu kayıp çocuklar ve erkekler için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Komut?"

Hayır, Chiara hayal bile edemezdi. Scythe, Trygg ve muhtemelen serbest bırakılan diğer Avcıların Dragos'un korkunç programının hem içinde hem de dışında nelere katlanmış olabileceklerini düşünmeye dayanamıyordu.

"Belki de ona sormalısın."

"Ne?"

"Scythe ile konuş," dedi Bella, sanki bu son derece makul bir öneriymiş gibi. "Ona elini kendin sor."

Chiara başını salladı. "Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Onu oturtun ve erkekle gerçek bir konuşma yapın. Biriyle konuşmak muhtemelen ona iyi gelecektir. Ve sana da, *Sorella*. İkiniz dışarıda tek başınıza vakit geçirmek için başka ne yapabilirsiniz?"

Neredeyse boğuluyordu. Zihninde bir dizi uygunsuz olasılık dans etti. Neyse ki Bella ile yüz yüze değil de telefonda konuşuyordu. Eğer birisi yanaklarını dolduran yakut kırmızısı kızarıklığı görseydi çok utanırdı.

Görünüşe göre, Chiara'nın garip ve uzun süren sessizliği Bella'ya ipucu vermek için yeterliydi.

"Aman Tanrım. Siz ikiniz zamanınızı geçirecek başka bir şey buldunuz mu?"

"Hayır!" Chiara'nın cevabı çok hızlı, çok kararlıydı. Ve muhtemelen çok yüksek sesle.

Endişeyle etrafına bakınıp Scythe'ın duyacak kadar yakınında olmaması için dua ederek sesini fısıltının biraz üstüne düşürdü. "İnan bana, daha fazla yanılmazdın, Bella. En azından onun söz konusu olduğu yerde. Bana katlanamadığından oldukça eminim."

Bella alay etti. "Saçmalama. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Çünkü Roma'dan ayrıldığımızdan beri bana emir yağdırmaktan ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi etrafta dolanmaktan başka bir şey yapmadı. Ve birkaç gece önce Trygg'e telefonda, -tırnak içinde söylüyorum- bu ıssız yerde oturmak zorunda kaldığı için aklını kaçırdığını söylediğini duydum."

"Eminim bunu gereğinden fazla anlamaya çalışıyorsunuz. Anladığım kadarıyla Scythe uzun yıllardır yalnız. Muhtemelen iyi bir arkadaş değildir, ama bu sözü size karşı bir şey olarak söylediğinden şüpheliyim."

"Ona dokundum."

"Pardon?"

Chiara burun kemiğini sıktı. "Villaya geldiğimiz ilk gece oldu. Ona burada olmasını takdir ettiğimi söylemeye çalışıyordum ve bana ne oldu bilmiyorum. Elimi uzattım ve boynundaki yara izlerine dokundum. Sonra bir de baktım ki parmaklarım saçlarında." Acınası bir iç çekti, hatırladığı aşağılananmanın içinde eriyip gitmek istiyordu. "Tanrı aşkına, resmen onu mincıklıyordum."

Baldızının şokunu ya da onaylamadığını ifade etmesini bekledi. Bunun yerine Bella güldü.

"Durumda mizah bulabilmenize sevindim. Kesinlikle çok utanmıştım. Hâlâ da öyleyim. Scythe'a gelince, çok öfkeliydi. Benden yeterince hızlı kaçamadı ve o zamandan beri benden uzak durmaya çalışıyor."

"Emin misin?" Bella sordu, sesinde hâlâ bir gülümseme vardı.

"Oh, eminim. Geçtiğimiz üç gün ve gece boyunca onu belki de toplam üç dakika gördüm."

"Hayır, *sorella*. Demek istediğim, dokunuşunuza verdiği tepkinin gerçekten öfke olduğundan emin misiniz? Yoksa... başka bir şey miydi?"

Chiara sustu ve Bella'nın sözlerini özümsemi. İradesine rağmen, onun Düşünceleri Scythe'la geçirdiği ilk gece mutfağında yaşadığı o davetsiz ana geri döndü. Yara izlerini okşadığında yüz ifadesi gergin, düşmanca, hatta kaynıyordu. Obsidyen gözbebeklerinde ateş çıtırdamıştı ve dişleri uyarırcasına uzamış ve sivrilmişti.

Onun tepkisini hoşnutsuzluk olarak değerlendirmişti ama şimdi Bella onu bu konu üzerinde düşünmeye zorlayınca -gerçekten düşünmeye zorlayınca- o kadar da emin değildi.

Ve sonra üzüm asmalarının arasında o an yaşandı.

Scythe'ın nazik sözleri, her zamanki çatık kaşları ve huysuz tavrıyla söylenmiş olsa bile. Birkaç dakika boyunca saklanmadan sohbet etmişlerdi. Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir kimseye güvenmediği kadar güvenmişti ona.

Kısa konuşmalarının mahremiyetinden kaçmak için ne kadar sabırsız görünse de, tepkisinin kanıtını teninde görmüştü. *Dermaglifleri* onu eve göndermeden önceki saniyeler içinde renklenmişti.

Ruh halini, yapabileceği ya da söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha doğru bir şekilde gösteren o Irk deri işaretleri koyu çivit mavisi, bordo ve altın rengiyle kızarmıştı. Siyah, kırmızı ve fırtınalı şişe yeşili değil.

Öfke değil, arzu.

"Scythe'ın bana karşı ne hissedeceği önemli değil. Ondan ya da başka bir erkekten bir şey beklemiyorum," diye mırıldandı. "Bunu bir kez denedim ve pek iyi sonuçlanmadı."

"Hayır, olmadı." Bella'nın ses tonu anlayışlıydı. "Buna tahmin edemeyeceğin kadar pişmanım. Sen kardeşimden daha iyisini hak ediyordun, Chiara.

Scythe'ın size eş olarak uygun olabileceğini düşündüğümü söylemeye çalışmıyorum."

"O zaman ne öneriyorsun?" Chiara bilmek istediğinden emin değildi.

Bella, "Sal'le tanıştığından beri başka bir erkeğin adını andığını hiç duymadım," diye belirtti. "O gittikten sonra da. Bugün neredeyse bir saattir konuşuyoruz ve konu dönüp dolaşıp Scythe'a geliyor. Ben sadece

Düşün. Umarım kardeşimin hataları yüzünden kendini cezalandırmıyorsa. Umarım kendi hayatını yaşamanın sorun olmadığını biliyorsa, Chiara."

"Tabii ki biliyorum." Ama gerçekten biliyor muydu? O zamandan beri başka bir erkek tanımamışken Sal'ın ihanetini atlattığını nasıl iddia edebilirdi? Scythe'la arasında gelişen olaylara kendini kaptırması sorunlarını çözmeyecekti.

"Belki Scythe'ın da senin kadar çıkışa ihtiyacı vardır," diye ekledi Bella neşeyle.

Chiara öfkeli soluğunu güçlükle bastırabildi. "Sen aklını kaçırmışsın! Bunun ikimize de ne gibi bir faydası olacağını anlamıyorum."

Her ne kadar öfkelenmiş olsa da, hattın diğer ucundan yükselen kaba homurtu Chiara'nın yüzüne isteksiz bir gülümseme getirdi.

"Oh, *sorella*. Eğer sana söylemek zorundaysam, kardeşim düşündüğümde daha büyük bir hayal kırıklığıymış. En son ne zaman sadece kendin için bir şey yaptın? Pietro için değil. Üzüm bağı için değil. Sadece kendin için."

Chiara, Bella'nın analizinin ağırlığı altında aniden rahatsız olarak koltuğunda kaydı. "Pietro'nun annesi olmayı seviyorum. Üzüm bağına gelince, burada yaptığım her şey benim için. Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

"Üzüm bağı senin işin Chiara. Geçim kaynağın. Villada kalmanı ve çocuğuna rahatça bakmanı sağlıyor. Kastettiğim bu değil. Bir kadın olarak senden bahsediyorum. Kendi ihtiyaçları olan etten kemikten bir kadın. En son ne zaman bu parçanızın gerçekten yaşamasına izin verdiniz?"

Haklı mıydı? Chiara son beş, hatta on yıl içinde istediği bir şeyin ya da yaptığı bir şeyin sadece kendisiyle ilgili olduğu bir zamanı düşünmek için beynini zorladı.

Sal onun ilk ve tek sevgilisiydi. Onunla mutlu olmuştu. Başlangıçta, çekici ve ikna edici olduğu, tanışmalarından sadece birkaç hafta sonra onu kan bağıyla baştan çıkardığı zaman. Onun zayıf yönleri olduğunu, bencil bir yapısı olduğunu biliyordu, ama gerçekten de aşk onu değiştirecekti. Aralarındaki bağı onu yola getireceğine, olmasını umduğu adama dönüşmesine yardımcı olacağına güvenmişti.

Sonra Pietro ortaya çıktı ve gerisi önemli değildi. Şeyler istediği, arzuladığı şeyler, bakması gereken bir çocuğu olduktan sonra artık pek de önemli değildi. Sadece birkaç ay sonra Sal'ın ihaneti ortaya çıkmıştı. Ne olduğunu anlayamadan Vito Massioni'nin elinde ölmüştü ve Pietro'yla yalnız kalmışlardı.

O zamandan beri yalnızdı.

Bir erkeğin arkadaşlığı olmadan geçen üç yıl.
Bir erkeğin dokunuşu olmadan geçen üç yıl.
Kendisinin o kısmını kapatmıştı... ya da öyle olduğuna inanıyordu.
Scythe'ı düşündü ve anında ürperdi. Bu kadar heybetli, bu kadar sert ve tehlikeli biri nasıl olur da ona kendini bu kadar sıcak ve yumuşak hissettirebilirdi?

Onu nasıl bu kadar yoğun bir şekilde *arzulatabiliyordu*?

Scythe, sanki bilinçaltının iradesiyle ortaya çıkmış gibi, villanın içinde bir yerden çıkmak için tam o anı bekledi. Ayaklarının üzerinde sessiz, gerçek bir katil kadar sinsi bir şekilde odaya adım attı. Jet renkli bakışları kısa bir süre ona doğru baktı ama bu bakışlar kadının nabzının damarlarında atmasına yetti.

Sandalyede ona sırtını döndü, yanakları Bella'nın tüm o irdeleyici gözlemleri ve tuhaf tavsiyeleri yüzünden hâlâ sıcacıktı.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim, *sorella*. Dediğim gibi, burada her şey yolunda."

"Ah," diye cevap verdi Bella, ses tonu anlayışlıydı. "Yani şu anda odada seninle birlikte, öyle mi?"

Chiara rahat görünmeye çalıştı. "Bu doğru."

"Harika. Onunla konuşmama izin verin."

"Kesinlikle olmaz!"

Bella'nın kıkırdaması parlaktı ve Chiara'nın kalbinin sıkışmasına neden olan bir mutlulukla doluydu. "Tamam o zaman. Sadece ne yapacağımı düşüneceğine söz ver. dedi."

Düşünmek mi? Tek bir kelimesini bile aklından çıkarabileceğinden şüpheliydi. Özellikle de Scythe odada onunla birlikte durduğu ve tüm havayı emdiği süreç.

"Artık gitmeliyim," dedi Bella'ya. "Bütün gün bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum-"

Arka kapının Scythe'ın peşinden sertçe kapanma sesi Chiara'nın başını hızla çevirmesine neden oldu. Çoktan gitmiş, cezalandırıcı yağmurun içine doğru ilerliyordu. Toplanan karanlık onu yuttu.

"Seninle yakında tekrar konuşacağım," diye mırıldandı telefonda, göğsünde bir hayal kırıklığı acısının hafiflediğini hissederek.

En azından Bella'nın onu aptalca bir şey yapmaya ikna etmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Scythe aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmaya kararlı görünüyordu.

Bölüm 7

Bir şimşek çakması daha karanlık gökyüzünü aydınlattı ve Scythe yüzünü buruşturdu.

İliklerine kadar sıırsıklam olmuş ve soğuktan perişan bir halde, bağ arazisinin çevresini gereksiz yere bir kez daha kontrol etti. Her ne kadar evin içinde olmaktan kaçınmayı tercih etse de, bütün gece yağmur altında dışarıda kalamayacağı gerçeğini kabullenmişti. Hayatında pek çok kötü şey yapmıştı ama korkaklık asla bunlardan biri olmamıştı.

Bunu kendine kanıtlamak için üzüm bağından içeri girdi ve evin arka kapısına doğru yürüdü. Yağmurdan ıslanmış camın ardından Chiara'nın yemekten sonra yaptığı temizliği izlerken durakladı. Bakışları Chiara'nın arkadan görünüşüne kilitlendiğinde midesi kendi açlığıyla guruladı.

Siyah bir tayt ve bir omzundan sarkan, büyük boy, krem rengi bir kazak giymişti. Bir parmağını yakanın altından geçirip kazağın tamamını beline doladığını hayal ederken ağzı kurudu. Şaşkın şaşkın bakarken, onun masaya doğru yürümesini ve üzerine eğilip yüzeyi silmesini izledi. Küçük, zayıf vücudu zarif bir çizgide uzanıyor ve elinin her darbesinde kalçaları hafifçe sallanıyordu.

Scythe yumruğunu sıkarak, onun hayalini eğlenmeyi göze alamayacağı bir fanteziye taşımaya izin vermedi. Çenesi sertçe, kaskatı kesilmişti, dişlerinin uçları dilinin etini ısıırıyordu.

Pencereden kendisine bakan adamın ağırlığını hissetmiş olmalıydı. Birden irkildi, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Orada duranın kendisine saldıran canavar değil de o olduğunu görünce biraz olsun rahatladı.

Scythe nefesinin altından homurdandı.

Keşke onun kendi güvenliği ve iyiliği için ne kadar tehlikeli olduğunu bilseydi. Özellikle de öfkeli bir ereksiyonla ve boynunda çılgınca koşan damara duyduğu susuzlukla savaşıırken, durduğu yerden görebiliyordu.

Boşta kalan eli boğazına gitti, bilinçaltında bir savunma hareketi mi yoksa çarpan kalp atışlarını sakinleştirme çabası mı, emin değildi.

Gerçekten açmak isteyip istemediğine karar veremeden onunla kapıda karşılaştı.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi, paneli açarken kaşlarını çatarak. "İçeri gel Scythe, Tanrı aşkına."

İsteksizce içeri adım attı, küçük karşılama paspasının her tarafına damlattığı için kendini bir pislik gibi hissediyordu. Koridorun sonundaki küçük banyoda kayboldu ve bir süre sonra elinde kalın, kabarık bir havluyla geri döndü.

"Breed'in hastalanmaması iyi bir şey. Dışarıda yağmur ve soğuktan ölebilirdin."

Ona baktı, kendi kendine onun ilgisini istemediğini ya da buna ihtiyacı olmadığını söyledi, ancak bu onun içinde hoşuna gitmeyecek kadar zevkli, şefkatli bir şeyler uyandırdı.

"İşte," dedi havluyu ona doğru iterek. "Kurulanın ve ısının."

Geri çekildi ama mutfağı temizlemeye devam etmek için dönmesi uzun bir süre aldı. Ve şimdi yine buradaydı, onunla birlikte bu dağınık evde kapana kısılmıştı. Mekânın bu kadar geniş olmasına rağmen yine de her an onun farkında olması garipti. Onunla aynı odada olmasa bile varlığını iliklerinde hissediyordu.

Peki ya ne zaman? Hava, ne sarsabileceği ne de inkâr edebileceği bir farkındalıkla cızırdıyordu.

O da bunu hissetti. Aralarındaki çekimin sadece kendi yüküymüş gibi davranarak kendini kandıramazdı. Adam yere geçip onu kollarına alsa ne yapardı? Geldiği ilk gecedan beri yapmak için can attığı gibi ağzını onunkinin üzerine kapatsa ne yapardı?

Dişlerini boynunun kenarındaki narin damara geçirirse, çığlık atıp onu itecek miydi? Yoksa ona karşı eriyip, o kutsal damara girmesine ve içini doldurmasına izin mi verecekti?

Boğazının arkasından gelen inilti mutfağın sessizliğini dolduruyor gibiydi.

Tanrım, beslenmeyeli ne kadar olmuştu?

Zihninde günleri sayarken neredeyse bir hafta geçtiğini fark ederek şok oldu. Chiara'yla buraya geleli sadece bir hafta olmuştu ama yine de sonsuzluk gibi gelmişti. Disiplininin bitmek bilmeyen bir sınavı, zedelenmiş onurundan bahsetmeye bile gerek yok.

Tarikat'ın elinde hâlâ eksik istihbarat vardı ve Chiara'nın saldırganı konusunda çıkmaza girdikleri anlaşıyordu. Mülkte yaptığı gözetlemelerde rastgele bir geyik ya da tilkiden daha tehditkâr bir şey bulamamıştı. Onun iç

Uyarı sistemi de sessizdi, bu da onu tedirgin ediyordu. Er ya da geç bir Şeyler kırılacaktı. Bunun kendisi olmayacağını umuyordu.

Gerçek Şu ki, vücutunu beslemekten ne kadar uzun süre mahrum kalırsa, Chiara'nın hayatını o kadar tehlikeye atıyordu. Sadece kendi temel dürtülerinden değil, iliklerine kadar hissettiği tehditten de.

"Duş almam gerek," diye mırıldandı Chiara'nın arkasından huysuzca. Tanrım, ona söylediği her Şey kulağa bir suçlama gibi mi gelmek zorundaydı? Garip bir Şekilde boğazını temizledi. "Havlu için teşekkür ederim."

"Elbette." Başıyla küçük bir selam verdi, güzel ağzı adamın nabzını hızlandıran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir Şey değil Scythe."

DuŐun yakıcı spreyinin altında saatlerce ıslanmak istese de, saatinden uzakta geçirdiği zaman Chiara'yı korumasız ve savunmasız bıraktığı zamandı. Kendini asker gibi keseledikten sonra havluyla kurulandı ve kuru bir siyah tişört ve siyah kot pantolon giydi.

Onu daha önce her gece yaptığı gibi yatak odasına çekilmiş bulmayı ummuŐtu, ama onun yerine elinde bir kadeh Şarap ve kucağında açık duran ciltsiz bir kitapla oturma alanındaki minderli bir sandalyeye kıvrılmıştı. Ayakları çıplaktı, geniş sandalyede yan tarafına doğru kıvrılmıştı, minik kırmızı ayak tırnakları soluk teninde parlak kan damlacıkları gibi görünüyordu.

Scythe onun kurnazca baştan çıkarıcılığına karşı kendini elikleŐtirdi.

"Bu gece dışarıda her Şey yolunda mı?" Kadının yumuşak, boğuk sesi bir iksir gibi üzerine döküldü ve odaya girmeden önce gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi.

"Her Şey yolunda ve güvendedeyiz. Normalin dışında bir Şey olduğuna dair bir işaret yok. Diğer her lanet gecede olduğu gibi," diye ekledi sinirli bir Şekilde.

İçini çekti ve kitabıyla Şarap kadehini sehpanın üzerine koydu. "Burada ikimiz de tutsakmıŐız gibi hissediyorum. Sen de benim gibi çıldırıyor musun?"

Adam cevap olarak homurdandı ve ona, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade eden karanlık bir bakış fırlattı. Oturamayacak kadar gergin olduğu için geniş oturma odasında geziniyor, yıpranmış kitaplar, biblolar ve Pietro'nun bebeklikten yakın zamana kadar çekilmiş çerçeveli fotoğraflarıyla dolu uzun sandıklara isteksiz bir ilgiyle bakıyordu. Chiara'nın eŐyaları. Villadaki hayatını kataloglayan, onun için bir anlam ifade eden Şeyler.

Scythe ilerledi, odanın uzak tarafına doğru çekildi, sadece Şu anda ondan en uzakta olduğu için değil, aynı zamanda bakışları

şimdi başka bir şey. Davetkâr bir sıcaklığa sahip şöminenin yanındaki sessiz bir köşede küçük bir ayaklı masa ve iki sandalye duruyordu. Masa aslında bir satranç tahtasıydı. Üzerinde bir dizi oyma mermer taş vardı... ve tahtanın üzerinde diğerlerinden daha mat ve karanlık tuhaf bir nesne.

Scythe onu hemen tanıdı.

Oyulmuş taş aslanı eline aldı. Elindeki ağırlığını ezbere biliyordu.

Parmakları, on yıldan uzun bir süre önce kendisinin şekillendirdiği parçadaki her kıvrımı ve kusuru biliyordu. Sağ elini kaybetmeden önce. Mayrene'i ve parçayı hediye ettiği küçük çocuğu kaybetmeden önce.

"Beyaz şövalye bu tahtada yıllardır kayıp." Chiara tam yanında durdu, yumuşak kokusu ve sessiz sesi onu sarsarak kendine getirdi. Adam ona bakmak için başını çevirdiğinde, Chiara ona hafifçe omuz silkti. "Pietro senin aslanın onun yerini alması gerektiğini düşündü."

Scythe, damalı alandaki kaba oymasını karlı, zengin detaylara sahip yoldaşlarıyla değiştirirken ağzının kaşlarını çatmakla sırtlamak arasında bir şeye dönüştüğünü hissetti.

"Oynuyor musun?"

Omuz silkti. "Bunun kurallarını biliyorum ama hiç oynamadım. Oyunlardan pek anlamam."

"Neden olmasın? Eğlenmeyi sevmiyor musun?"

Eğlence mi? Bu kelime onun sözlüğünde yoktu. "Oyunlar anlamsız eğlencelerdir," diye cevap verdi otomatik olarak, Avcı terbiyesi onun adına konuşuyordu. "Zaman kaybetmeyi sevmem."

"Eğer bir şeyden keyif alıyorsanız, o asla zaman kaybı değildir." Başını ona doğru eğdi. "Sorun nedir? Şu anda yapman gereken daha acil bir şey mi var? Belki de birkaç saat daha yağmur altında hareket sensörlerini kontrol etmen gerekiyordur?"

Onunla alay mı ediyordu?

Daha da kötüsü, onun kendisinden uzak durmasının görevini yerine getirme çabasından çok, uzun süre yanında olmaktan korkmasıyla ilgili olduğundan mı şüpheleniyordu?

"Hadi, Scythe. İkimiz de burada saati izlemekten ve bir şey olmasını beklemekten başka yapacak bir şey bulamıyoruz." Satranç tahtasını işaret etti. "Hadi oynayalım. İlk seferin olduğu için sana karşı yumuşak olacağıma söz veriyorum."

Reddetmek istese de kelimeler dilinin ucuna gelmiyordu. Vücudu onun farkındalığı ve arzusuyla gerilmiş olan adam, kadın tahtanın beyaz tarafına oturup onun da kendisine katılmasını beklerken kıpırdamadan durdu.

"Bir oyun," diye mırıldandı, siyah taş sırasının arkasına yerleşti.

Onu nasıl etkilediğine dair bir fikri olup olmadığını merak ediyordu. Hareketlerinin zarafeti, yüzünün cameo güzelliği, hatta biçimli küçük ayak parmaklarındaki kızılık bile kanını kaynatıyordu.

Şimdi, çıtırdayan ateşin ışığında, omzundan kayarak kendisine sürekli eziyet eden kazağın altında sutyen giymediğini fark etti.

Aleti kabardı ve ona daha rahat etmek için yer değiştirmekten başka çare bırakmadı. Ki bu da olmayacaktı. Chiara bir kol mesafesinde otururken, mükemmel göğüsleri giysisinin yumuşak örgüsü altında çıplakken olmazdı.

Ona baktı, koyu kahverengi gözlerinde mizah dans ediyordu. "Şimdiden tereddüt etmiyorsun, değil mi?"

Aslında ikinci ve üçüncü düşüncelerdi ama hiçbirini onu masadan kalkmaya ikna edecek kadar güçlü değildi. Gergin sesini duymazdan gelmeyi tercih ederek kıkırdadı. "Belki de yeniden düşünmesi gereken kişi sen olmalısın. Her zaman kazanmak için oynadığım konusunda seni uyarmanın adil olacağını düşünüyorum."

"O zaman bu ilginç olacak." Bir piyonunu oyun alanına taşıyıp şahının önündeki boşluğu açarken sırtıttı. "Çünkü ben de öyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana yumuşak davranacağını söylediğini sanıyordum."

"Bu, bana merhamet göstermeyeceğini itiraf etmeden önceydi." Adam piyonlarından birini onunkini engellemek için kaydırduğunda hâlâ gülümsüyordu.

Tereddüt etmeden çapraz hareket etti ve onun taşını aldı. Scythe nefesinin altından küfretti.

Kaybettiği piyonun komşusu olan başka bir piyona uzanıp onu tahtada iki sıra ileriye taşıırken yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

Parmakları parçayı bırakır bırakmaz, eli vezirinin üzerinde gezindi. Scythe hatasını hemen anlayarak inledi.

"Ah, lanet olsun."

Chiara'nın veziri çaprazlamasına tahtanın öbür ucuna, şahını açıkta ve korumasız bırakan bir alana kaydı. Diğer taşlarından hiçbirini onun bir sonraki ölümcül hamlesini engelleyemezdi. Tatlı tatlı gülümsedi. "Şah mat."

"Bir tur daha," diye homurdandı, kendini affettirmeye kararlıydı.

Taşları yerine yerleştirip ikinci, daha temkinli bir oyuna başladıklarında kıkırdama cesaretini gösterdi. Onun stratejik zekâsına ve önüne kurmaya çalıştığı tüm tuzaklardan kurtulma becerisine hayranlık duyması gerekse de tuzaklarına düşmekten kaçındı. Oyun bir meydan okuma ve hoş bir oyalanmaydı ama bir süre sonra onun arkadaşlığından keyif aldığını fark etti.

"Bu set tam bir şaheser," dedi ve ele geçirdiği beyaz kaleyi alıp elinde çevirerek ateş ışığının yüzeyinde parıldamasını izledi. Taşlar çok güzel oyulmuştu; beyaz olanlar karlı mermerden, siyah olanlar ise cilalı oniksten yapılmıştı. Tahta bile bir sanat eseriymiş, cilayla parıldayan yekpare bir ceviz parçasından yapılmıştı.

Kendisi ve diğer Avcılar serbest bırakıldıktan sonra oymacılığı huzursuz enerjisini boşaltmak için iyi bir çıkış yolu olarak bulmuştu. İşini iyi yapmıştı ama bu beceri onun çok ötesindeydi.

"Sal'in babası biz çiftleştikten sonra bunu bizim için yaptı. Bu onun bize verdiği ilk yıldönümü hediyesiydi." Chiara'nın ağzı, tahtanın yüzeyini sevgiyle okşarken acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir zamanlar başka bir erkekle çiftleştigini hatırlatması, Scythe'ın içinde beyaz bir kıskançlık patlamasına neden oldu ama bunu acımasızca bastırdı.

O senin değil Hunter.

"Bu çok cömert bir hediye. Böyle bir sanat eseri yaratmak tüm yılını almış olmalı."

"Kayınpederim cömert ve şefkatli bir adamdı." Scythe'dan gözlerini kaçırmadan önce bir an için gözlerini bir hüznün kapladı. "Keşke oğlu için de aynı şeyi söyleyebilseydim."

"Sen ve Sal nasıl tanıştınız?" Bu onu ilgilendiren bir şey değildi ama bir yanı bunu bilmek istiyordu. Başka bir yanı da bu anı devam ettirmek, bu olağanüstü kadınla ilgili her ayrıntıyı olabildiğince uzun süre özümsemek istiyordu.

"Beş yıl önce tanıştık. Bir sonraki kasabada yaşıyor ve çalışıyordum. Molalarda ve hafta sonlarında bisikletimle buraya, Genova'ların üzüm bağına gelir ve uzak tepede otururdum. Burası benim gizli yerimdi - ya da ben öyle sanıyordum. Bir gece sarmaşıkların arasında uyuyakalmışım ve uyandığımda o güne kadar gördüğüm en yakışıklı Breed erkeklerinden birine bakıyordum. Kibardı ve

Büyüleyiciydi ve arazisinden çıkmam için beni azarlamak yerine, beni eve bırakması için ısrar etti."

Scythe homurdandı. "Tam bir beyefendiye benziyor."

"Başlarda öyleydi. Çiftleşene kadar kumar oynadığını ya da yalan söylediğini bilmiyordum. Sonra gerçekte kim olduğunu saklayamadı. Her ihanetini bağımız aracılığıyla hissettim." Bir nefes aldı, sonra uzun bir iç çekişle bıraktı. "Benim için değilse bile bebeğimiz için değişeceğini düşünmüştüm ama değişmedi. Değişebileceğini sanmıyorum."

"Peki ya kendi aileniz? Onlar bu konuda bir şey biliyor muydu?"

Şimdi geri çekildi ve sandalyesine yaslandı. "Sal sahip olduğum tek aileydi. Bebekken yetim kaldım ve bir Darkhaven barınağına bırakıldım. İyi bir Breed ailesi beni yanına aldı ama İlk Şafak'tan sonra her şey dağıldı."

Scythe acımasızca başını salladı, Irk'ın tarihindeki o istikrarsız döneme ilk elden tanık olmuştu. İnsan nüfusu, dünyalarını kan içen yırtıcılarla paylaştıklarını öğrendikten sonra kaos patlak verdi. Haberin duyulduğu o ilk sabahın ardından savaşlar yıllarca sürdü. İnsanlık ve Irklar arasındaki şiddetli çatışmalar dünyanın her yerinde her gün yaşandı. Sonunda şiddetin sona ermesi zaman aldı ve iki ırk arasında muazzam miktarda diplomatik görüşmeler yapıldı. Ancak şimdi bile, insan ve Irk dünyaları sık sık çatışıyordu.

Chiara yutkundu. "Savaşın en kötü zamanlarında, Darkhaven'ımız gün ortasında küçük bir insan ordusu tarafından basıldı. Evlatlık babam ve genç Irk kardeşim gün ışığına çıkarıldı ve orada ölüme terk edilirken, annem ve ben evimizin içinde silah zoruyla tutulduk."

"Tanrım," diye mırıldandı Scythe. Pek çok korkunç hikâye duymuştu ama hiçbirisi Chiara ve ailesinin çektiklerini anlayınca midesini böylesine bulandırmamıştı -içini öfke kaplamıştı-.

"Annem umutsuzdu. Hem kendi acısına hem de kan bağı olan eşi babamın acısına katlanmak zorunda bırakılmıştı." Chiara başını salladı. "Bu onun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Bir yıl bile geçmeden kendi canına kıydı. Ve ben yapayalnız kaldım."

Scythe nefes alıp almadığından bile emin değildi. Ciğerlerindeki tüm hava tıkanmış ve kıpırdamıyor gibiydi, göğüs kafesinin arkasındaki bir taş kadar ağırdı. "Bütün bunları Sal gibi bir erkekle birlikte olmak için mi yaşadın?"

"Yaptığı her şeyden sonra ondan ne kadar nefret etsem de, bana bu sığınağı ve oğlumun mucizesini verdiği için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Hayatımda başka ne olduysa, ne kadar kötü olursa olsun, sanırım şu anda bulunduğum yere gelebilmek için bunları yaşamam gerekiyordu."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Kara kaşları birbirine kenetlenmiş halde soru dolu gözlerle ona baktığında başını salladı. "Kader kavramına - her şeyin bir nedeni olduğuna- gerçekten inanıyor musun?"

"Buna inanmak zorundayım Scythe. Sen inanmıyor musun?"

"Hayır." Dudaklarının gergin çizgisinden bir lanetin yuvarlanmasına izin verdi. "Bence bu bir saçmalık. Bence berbat, iğrenç bir dünyada yaşıyoruz. Bence kötü şeyler sebepsiz yere oluyor. Bence tek mucize, herhangi birimizin kendimizi ya da onları korumamız için bize güvenen insanları öldürmeden günü atlatmayı başarması."

Çenesi açık bir şekilde ona baktı, gözlerinde şok ve keder vardı. Sonunda konuştuğunda sesi dayanılmaz derecede yumuşaktı. "Artık benim hakkımda konuşmuyorsun, değil mi?"

Satranç masasından kalktı, keşke en başta oturacak kadar aptal olmasaydım diye düşündü. Tek istediği odadan çıkmak, onun yumuşak bakışlarından ve nazik sözlerinden uzaklaşmaktı. Ama gururu geri çekilmesine izin vermedi.

Dışarıda şimşekler çaktı, ardından evin duvarlarını sarsacak kadar yüksek bir gök gürültüsü koptu. Bunların hiçbirisi aralarında uzanan sessizlikten daha belirgin değildi.

Chiara ona doğru yürüdü, hareketleri yavaş ve temkinliydi, sanki çok ince bir tasmanın ucundaki bir canavara yaklaşıyormuş gibiydi. Bakışları adamın bileğine, orada duran işe yaramaz kütüğe kaydı.

"Dragos'un hastalıklı programında sana dayatılan tüm o şiddet," diye mırıldandı sessizce. "Korkunç olmalı. Neler yaşadığını, şu anda burada benimle birlikte durabilmek için neler atlatmak zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum."

Ona baktı, öfke ve utanç onu içten içe sarmıştı. Hafif bir küfür savurdu. "Umarım bunların hiçbirini bilmezsin."

"Ama istiyorum. Anlamak istiyorum Scythe." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Umarım bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsundur. Keşke sana ne olduğunu anlatacak kadar bana güvenebilsen."

"Chiara." Onun adı çiğ bir uyarıydı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bence bu mükemmel bir fikir." Ona bir adım daha yaklaştı. "Burada aramızda bir şeyler oluyor. Senin de hissettiğini biliyorum. Hissetmek istemediğini de biliyorum. Ben de inkâr etmek isterdim ama yapamam."

Azı dişlerini birbirine kenetledi, onu reddedecek kelimeleri bulabileceğinden emin değildi. Onu istediği günler ve gecelerden sonra olmazdı. Kız ona böylesine açık bir duyguyla, böylesine şiddetli bir kararlılıkla bakarken olmazdı.

"Avcı'nın tasmaından kurtulduktan sonra nereye gittiğini ve nasıl yaşadığını bilmek isterdim. Bana elini nasıl kaybettiğini ya da Matera'daki o küçük yerde neden tek başına yaşadığını, sanki özel bir günahın kefaretiini ödüyormuşsun gibi anlatmanı isterdim."

Adam başını ondan yana çevirdiğinde, işler daha fazla kontrolden çıkmadan ikisinin de iyiliği için geri çekilmenin eşiğindeyken, kadın parmaklarını adamın çenesine götürdü. Dokunuşuyla adamın bakışlarını tekrar kendi bakışlarına yönlendirdi.

Başını salladı, koyu renk gözleri ateş ışığında parlıyordu. "Kahretsin Scythe, hiç aşık oldun mu, yoksa bunun da bir saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun bilmek istiyorum."

Aralarında oluşmakta olan bu felaketten kaçınmak için sahip olduğu tüm umutlar o anda yerle bir oldu. Kendini durduramadan, beyni tehlikeli sulara daldığına dair bir alarm bile veremeden, Scythe onun ağzını kavurucu, nefes kesen bir öpücükle kaptı.

Bir iniltiyle ona sarıldı, kolları onu daha da yakın tutmak için boynuna dolandı. Bu öpücükte çok az nezaket vardı. Birlikte duydukları ihtiyaç, onu kontrol altına almayı umamayacak kadar uzun süredir inkâr edilmişti.

O kapı artık ardına kadar açılmıştı ve bir daha asla kapanmayacaktı.

Elini bol kazağının eteğinin altından geçirdi ve göğüslerinin küçük tümseklerini aradı. Kaybettiği eli için hiç bu kadar pişman olmamıştı, nihayet bu kadına dokunabildiği için.

Doymak bilmiyordu. Diğer kolunu kullanarak onu daha da kucağına çekti ve sikiinin ağrıyan uzunluğunu vücudunun yumuşaklığına sürttü. Kadının kıvrımlarının, aralarındaki giysi engeliyle birlikte adamın sert düzlemlerini ve çıkıntılarını yumuşattığını hissetmek bir işkence, lezzetli bir ıstıraptı.

Chiara onun hayal kırıklığını paylaşmış olmalıydı. Öpüşmelerini bir solukta kesti, iri gözleri arzudan uyuşmuş, dudakları şişmiş ve parlıyordu. Kokusu onu sarhoş etmiş, duyularını onun sıcak teninin ve damarlarında hızla akan kanın kokusuyla doldurmuştu. Kadının arzusu en güçlü uyuşturucuydu. İçindeki erkek olan her şeyi, hem insanlığını hem de uhrevi, saf yırtıcı olan yanını çağırıyordu.

Elini onun yan tarafına ve pantolonunun gevşek kemerine doğru kaydırđı. Seksinin sırlıslıklağ, kaygan yarığını bulduğunda, neredeyse oracıkta yanacaktı.

"Sana ihtiyacım var Scythe." Ellerini adamın göğsünde gezdirdi, sonra ıslaklığını okşarken parmaklarını adamın saçlarında dolaştırdı. "Buna ihtiyacım var. Oh, Tanrım. Sana şimdi ihtiyacım var."

Onun da ona ihtiyacı vardı.

Ve şu anda ne görev ne de disiplin ona sahipti. Sadece arzu.

Sadece inkar edemeyeceği ve asla hak edemeyeceği bu güzel kadını. Kabul ettiğini hırıldayarak söyledi ve ateşli bir lanetle kadının ağzını kaptı.

Bölüm 8

Paramparça.

Adam onun ağzını yakıcı bir öpücükle kavradığında hissettiklerini tarif edebilecek tek kelime buydu. Adamın vücudu onunkine değdiğinde uzun zamandır bilmediği bir ihtiyacı uyandırdı -hiç böyle bir ihtiyacı olmamıştı. Cinsel organındaki parmakları, hem şefkatli hem de eziyetli hınzır okşaması, onu zorlukla kontrol altına alabileceği bir zevke doğru sürükledi.

"Scythe." Onun adı bir yalvarış ve talepti, dokunuşu daha fazlasını arzulamaktan başka her şeyi yok ettiğinde başarabildiği tek kelimeydi.

Daha fazlası için.

Onun geçmişinden gelen acıların hiçbirini iyileştirecek gücü yoktu, onun da kendi acılarını iyileştiremeyeceği gibi. Ama bu anda, bu tutku içinde kendilerini kaybedebilirlerdi.

Kalçalarının arasında ıslak bir sıcaklık birikti ve kollarını adamın geniş omuzlarına doladı, öpücüğün derinliklerine gömüldü, onun cinsel dokunuşuna karşı kıvrandı. İkisinin de çok ihtiyacı olan şey buydu. Bir kaçış. Bir sığınak. Dışarıdaki dünyanın var olmadığı, onlara dokunamadığı birkaç değerli dakika. Bu onların tek şansı olabilirdi ve bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı.

Nefes nefese geri çekildi, tişörtünün eteklerine uzanırken onunla bakışlarını kilitledi. "Tenini hissetmeye ihtiyacım var."

Kendi sesini zar zor tanıyordu. Çok sert ve ihtiyaç doluydu. Dizginleyemediği hayvani bir arzuyla yanıp tutuşarak adamın gömleğini yırttı ve saf dişi şehvetiyle ona baktı. Adamın hırıltısını duydu ama bunu onaylamak için mi yoksa uyarmak için mi söylediğinden emin olamadı. Adamın çıplak göğsünün ve gövdesinin trajik güzelliği karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

"Oh, Scythe."

Ellerini adamın kaslarında ve pürüzsüz teninde gezdirirken nefesini kesen şey acıma değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Her ne kadar onun işkence dolu geçmişinde bir dakika bile acı çekmemiş olmasını dilesse de, bakışlarına ve dokunuşlarına maruz kalan güçlü bedenine duyduğu şaşkınlığı, hayranlığı inkâr edemiyordu.

Güçlü boynu, Avcı kökenlerinin bir kanıtı olan acımasız yara izleriyle doluydu ama geri kalanı bir sanat eseri idi. Muhteşem Birinci Nesil *glifleri* geniş, iri omuzlarından karnının sivrilen kesimine kadar bir renk cümbüşü ve girdaplı, karmaşık desenler halinde dönüyordu. Muazzam kolları da çarpıcı *gliflerle* sarılmıştı ve pazularından ön kollarına kadar uzanıyordu. İşaretler sol elinin arkasına yayılmıştı; sağ elinde ise bileğinin keskin ucunda son buluyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, ellerini uzatıp izlerini sürdü. Scythe parmaklarını eski yarasının üzerinde gezdirirken titrek bir nefes aldı, sonra göğsüne doğru ilerleyip ellerini sıcak, sert kaslarının üzerinde huşu içinde kaydırırken alçak, ağır bir iç çekti. "Çok güzelsin Scythe."

Kehribar rengi, oniks gözleri onun övgüsü karşısında kısa bir süreliğine kapandı, ancak onu keşfetmeye devam ettikçe onu sürekli olarak yönlendiren metanet kaybolmaya başladı. Sakallı çenesi gevşedi ve kaşlarının ortasını çatan çizgiler farklı bir gerginliğe dönüştü. Tırnaklarını adamın etinin üzerinde gezdirdi, sert, yassı meme uçlarını tırmıkladı ve daha aşağılara inerek dalgalı karın kaslarını hafifçe çizdi.

"Ellerin çok yumuşak," diye mırıldandı, kara gözleri şimdi ateşle parlıyordu. Bu parlak kıvılcımlar ona bakarken daha da parladı, konuşurken dişleri parıldıyor ve keskinleşiyordu. "Seninle ilgili her şey çok yumuşak, Chiara. Nasıl nazik olacağımı bilmiyorum. Kahretsin... Seni incitmek istemiyorum."

"Kırılmayacağım." Kalbinin üstündeki boşluğa bir öpücük kondurdu. "Ve şu anda ihtiyacım olan şey nazik olmak değil. Sadece sen, Scythe. Şu anda tek istediğim bu."

Uğursuz dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Tanrı'ya şükür."

Ağzı onunkinin üzerine indi. Dili iddialı bir hamleyle dişlerinin arasından geçerken, parmaklarını boğazına kapattı, onu nazik ama sahiplenici bir şekilde tuttu. Kalbi karşılık olarak gümbürdedi, nabızı avucunun içinde çok sert atıyordu.

İnledi ve onu daha derin bir şekilde kucağına, öpücüğünün içine aldı. Ağzı sertti, incelikten yoksundu. Vücudu sert ve güçlüydü, dizginlenemez bir açlık ve istekle titreşiyordu.

Adını söyledi, hırıltılı bir ses, doğaüstü ve kalın. İri eli kadının boğazını bıraktı ve göğüslerinden birini avuçlamak için aşağı kayd. Kazağının geniş yakasını çekiştirerek beline kadar indirirken burun delikleri açıldı. Gözleri, onun bir Soydaş olduğunu ilan eden doğum lekesine sabitlendi. Üzerinde

Küçük kırmızı gözyaşı damlası ve hilal sembolü sağ göğsünün hemen altında yer alıyordu.

Uzun bir süre ona baktı ve başparmağının ucunu iz üzerinde gezdirdi. Tekrar ona baktığında, dişleri her zamankinden daha uzun, daha keskin görünüyordu. Onları görmek karnında bir ağrıya neden oldu ve damarlarında vahşi, pervasız bir dürtü ok gibi yayıldı.

Dişlerinin bir ısırtısıyla kız geri dönülmez bir şekilde onun olacaktı. Tek bir hata ve kanı onları sonsuza dek bağlayacaktı.

Scythe da bu gerçeğin fazlasıyla farkında görünüyordu. Dokunuşu devam etti ve dikkatini göğüslerine verdi. Meme uçlarının hassas tepelerini okşadı, sonra birini ağzına aldı ve dikleşmiş tomurcuk diline karşı daha da sıkılaştı. "Seni şimdi çıplak istiyorum, Chiara."

Birlikte aceleyle önce onun, sonra da Scythe'ın giysilerini çıkardılar. Yatak odasına varabileceklerini düşündüyse de Scythe'ın sabırsız hırıltısı ve azgınlığı aksini söylüyordu.

Onu şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine çekerek altına yerleştirdi. Adam dizlerinin üzerinde bacaklarının arasına yerleşirken kadın utanmadan kalçalarını açtı. Aleti göbeğini aşan kalın bir mızrak gibi yukarı doğru kalktı. Uzunluğu boyunca *dermaglifler* izliyordu, şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi.

Ona bakarken ağzı sulandı ve içinde acil bir arzu cehennemi filizlendi.

Adam öne doğru eğilip ağzını vücudunun ortasına bastırduğunda neredeyse çılgılık atacaktı. Seksi erimişti, ağzının her şehvetli yalayışı ve emişiyle sinir uçları boyunca zevk akıyordu. İlk sert salıverme sarsıntıları onu sarsana kadar durmadı.

Kadın, adamın hınzır dilinin kirpikleri altında kıvranarak parçalara ayrıldı.

Ağzının sıcaklığı onu terk ettiğinde protesto edercesine inledi. Hayal kırıklığı uzun sürmedi. Scythe yeniden konumlanıp onu yavaş ve imkânsız derinlikte bir hamleyle içine aldığı anda bir sonraki nefesi pürüzlü bir çılgılık oldu.

Adam mükemmel tempoyu ayarlarken kapalı göz kapaklarının ardında havai fişekler patladı. Adam inanılmaz derecede büyüktü ve kız ne yazık ki pratikten yoksundu ama vücudu onun etrafında çiçek açmış gibiydi. Hiç bu kadar istila edilmiş hissetmemişti. Bu kadar tamamlanmış.

Hâlâ bir doruk noktasından iniyor olmasına rağmen, o ve Scythe tek bir vücut gibi hareket ederken kısa süre sonra bir diğeri oluşmaya başladı. Bakışları kilitlendi, nefesleri birbirine karıştı, hem ham hem de yüce bir ritmin içine düştüler.

Orgazmina engel olamadı. Denemedi bile. Onu paramparça etti, Scythe'ın yoğun bakışlarını tutarken ve kendini sadece onun verebileceği zevke teslim ederken onu parıldayan turuncu yıldızların ve sonsuz gecenin olduğu bir yere uçurdu.

Kendi kontrolü onunkinden sadece birkaç dakika daha uzun sürdü. Boğuk bir çığlık atarak kadının içine patladı.

Adam üzerinde sallanıp titrerken ona sarıldı ve bu ölümcül Avcı'yı dize getirenin kendisi olduğunu düşünerek hayrete düştü. Çünkü aralarında tutuşan ihtiyaca karşı koymak için ne kadar güçsüzse, o da o kadar güçsüzdü. Bunu şimdi görüyordu. Vücudunun her güçlü hareketinde ve nabzının her kükreyişinde bunu hissediyordu.

Uzun bir süre sonra nihayet yavaşladı. Önce dudaklarına, sonra da alnına bir öpücük kondurarak onu üzerinden yuvarladı ve kendine doğru çekti.

İçinde hiç şefkat olmadığını iddia eden bir adam için, ona sarılma şekli sanki camdan yapılmış gibiydi. Sanki dokunduğu en değerli şey oymuş gibiydi. Sal'la geçirdiği onca zaman boyunca -en iyi zamanlarında bile- hiç bu kadar dikkatli bir ilgi hissetmemişti. Scythe'ın göğsüne sokulup kolunun himayesinde rahatlayarak iç çekerken duygular boğazını tıkadı ve gözlerini buğulandırdı.

Orada ne kadar süre yattıklarından emin değildi, kalplerinin birlikte atışı ve nefeslerinin sessiz törpüsü dışında sessizdiler. Elini adamın bodur ön kol kaslarına dayadı, parmakları boş boş onun *gliflerinin* güzel çizgilerini izledi. Bileğinin yuvarlak ucundan uzak durmadı. Parmaklarının onun bu kısmını da keşfetmesine izin verdi, onun olduğu her şeyi kabul ettiğini ve buraya onunla birlikte gelmek için neler yaşadığını bilmesini istedi.

Memnuniyete o kadar dalmıştı ki, paylaştıkları şeyde o kadar mutlu bir şekilde kaybolmuştu ki, adamın derin sesi onu sarstı.

"Tasmam çıktığında on altı yaşındaydım. O zamana kadar Dragos'un eğitim laboratuvarından çoktan çıkarılmış ve bir Minion işleyicisi olarak atanmışım. Hepsi de ölümcül olan bir düzine farklı görevde kendimi kanıtlamışım. Tek bildiğim öldürmektir. Ve sonra, aniden, karyolamda uyandım ve UV tasmam açıldı. Yanımdaki şiltenin üzerinde, soğuk ve çözülmüş bir şekilde duruyordu ve bir mucize eseri hayattaydım."

Chiara başını eğdi ve onun koluna bir öpücük kondurdu. "Yirmi yıl önce Tarikat'ın tüm Avcıları serbest bıraktığı gece miydi o?"

"Evet. Gerçi bunu uzun zaman sonrasına kadar bilmiyordum. Hiçbirimiz Dragos'un laboratuvar bilgisayarlarına girenin ve tasmalarımızdaki elektronik kilitleri devre dışı bırakanın Tarikat olduğunu bilmiyorduk. Tek bildiğimiz özgür olduğumuzdu." Homurdandı, sesinde ironi vardı. "O gece laboratuvardan kaçan ya da idarecilerinden uzaklaşan Avcıların çoğu için özgürlük başa çıkabileceklerinden çok daha fazlasıydı. Bizler makine olmak için yetiştirildik. İsimsiz. Acımasız. Silah olarak eğitildik, başka bir şey değil. Başka türlü nasıl çalışacağımızı bilmiyorduk. Çoğumuz hala bilmiyoruz."

"Üvey kardeşleriniz," diye mırıldandı, her Avcının aynı efendinin genlerini paylaştığını hatırlayarak - Kadimlerin sonuncusu, Dünya'daki Irk ırkının babası olan diğer dünyalıların. "Kaçınız programdan kaçtı?"

Omuz silkti. "Bilemiyorum. Muhtemelen düzinelerce. Belki daha fazla. Yolumun ya da kılıcımın kesiştiği birkaç kişi dışında, Avcı kardeşlerimden kaçının hâlâ hayatta olduğunu ya da nerede yaşıyor olabileceklerini bilemem."

Düşündükçe ürperiyordu. Tüm o kayıp Irk çocukları ve yetişkin, ölümcül erkekler, normal bir yaşam için yeterli donanımına sahip değillerdi ve kendilerine çok yabancı gelen bir dünyada yollarını çizmek zorunda kalmışlardı. Ve bir de Scythe vardı. Acısını herkesin görebileceği şekilde taşıyordu.

"Elini özgürlüğüne kavuşmadan önce mi yoksa kavuştuktan sonra mı kaybettin?" diye sordu usulca.

"Sonra."

Adam uzun bir süre sessiz kaldı ve kadın bekledi, ona ya kendisine güvenmesi ya da acısını -ve geçmişini- kendine saklaması için bir seçenek sundu.

"Serbest bırakıldıktan birkaç yıl sonra Nevada'da tanıştığım bir kadın vardı. Mayrene adında bir insan kadın. Onu sürekli para, barınak ve hatta yiyecek arayışında tutan bir uyuşturucu bağımlılığı vardı. Onu gördüğümde Las Vegas'ta seyyar satıcılık yapıyordu. İlk başta, benim kan ev sahibim olması için ona para ödedim." Omuz silkti. "Biraz ay boyunca ikimiz için de işe yaradı. Sonra çocuğu öğrendim."

Chiara'nın nefesi göğsünde sıkıştı. Bir Irk erkeğinin ortalama bir insan dışısını hamile bırakmasının biyolojik olarak imkansız olduğunu bilmesine rağmen, Scythe'ın bu çocuktan bahsederken sesinde bir şefkat notası vardı.

"Mayrene onu toplantılarımızdan birine ilk kez getirdiğinde Jacob çok küçüktü, sadece üç yaşındaydı."

"Pietro ile aynı yaşta," diye mırıldandı Chiara, kalbi sıkışarak. "Senden korkuyor muydu? Sizin ve annesinin birbirinize yardım ettiğinizi anlıyor muydu?"

Scythe kıkırdadı ama sesinde keder vardı. Ve pişmanlık. "Hiçbir şeyden korkmazdı, benden bile. Senin Pietro'na çok benziyordu."

Başını kaldırdı ve ona bakabilmek için yana kaydı. "Onu seviyordun."

Başını salladı. "Nasıl olduğunu bildiğim kadarıyla, sanırım ikisini de sevdim. Farkına varmadan bir aile gibi olmuştuk. Mayrene ve oğlunu korudum, onları besledim ve barındırdım, böylece artık bedenini satmasına gerek kalmadı. Benim ihtiyaçlarımı karşıladı... ona tahammül edebileceğim kadar ayık olduğunda. Kanındaki eroin o kadar yoğundu ki kusmak istediğim zamanlar oldu. Geri kalanına gelince, bana sunduğu hiçbir şeyi istememem uzun sürmedi. Sonunda ayrıldım."

"Onu bir daha gördün mü?"

"Evet, yaptım." Gözleri sonsuz obsidyen rengindeydi, ağzı ise onu çevreleyen kesilmiş siyah sakalının içinde acımasız bir çizgiydi. "Birkaç ay sonra, Breed erkeklerinden oluşan bir çetenin Vegas'ta dolaşp yasadışı bir kan kulübünde av olarak kullanmak üzere insan topladığına dair söylentiler duydum. İlk aklıma gelen Mayrene oldu. Dairesine gittim ve gitmişti. Jacob da. Keş arkadaşlarından biri bana Mayrene'in birkaç gecedir eve gelmediğini söyledi. Mayrene ve çocuğun birkaç kaba görünümlü Breed erkeğiyle birlikte karanlık bir sedanla ayrıldıklarını söyledi."

"Aman Tanrım." Chiara gözlerini kapadı, Mayrene ve çocuğunun ne tür bir tehlikeye girdiğini hayal etmek istemiyordu. "Bana onun ve Jacob'ın o hasta ölüm sopalarından birine götürülmediğini söyle..."

Scythe'ın ifadesi soğukkanlı ve ifadesizdi. "O gecenin ilerleyen saatlerinde izlerini buldum. Kulüp, şehrin eteklerinde bir depolama tesisinde kurulmuştu. Mekan kilitli ve güvenliydi, her girişte silahlı Breed muhafızları vardı. Bir nöbetçiyi öldürebilirdim ama geldiğimi tüm mekâna duyurma riskini almak istemedim. Bunun yerine çatıya çıkan bir havalandırma kanalı buldum. İçeri tırmandım, sonra da ağlayan ve çığlık atan insanların seslerini takip ederek binanın derinliklerine doğru süründüm."

"Onlar-" Chiara kelimeleri söyleyemedi. "Jacob ve Mayrene'i orada mı buldunuz?"

Başını salladı, çenesinde bir tendon titreşiyordu. "Yarım düzine başka insanla birlikte bodrum katındaki bir hücredeydiler. Jacob tek değildi

aralarında bir çocuk."

O devam ettikçe korku boğazına kadar yükseldi.

"Havalandırma kanalı hücrenin üzerinde son buluyordu. Sonunda büyük bir jeneratör fanı vardı. Dönen kanatlar, hayatımda benim için önemli olan iki insanla aramda duran tek şeydi. Zihnimin gücüyle pervaneleri durdurabilirdim ama Mayrene ve oğlu için duyduğum endişe zihinsel gücümü zayıflatırdı." Uzun bir süre sessiz kaldı, şüphesiz zihninde kâbusu yeniden yaşıyordu. "Bunu riske atamazdım. Bıçakları başka bir şekilde hareketsiz hale getirmeliydim. Silahlarımdan birini fana saplamayı başardım. Kanatlar durdu ama motor vınlamaya ve duman çıkarmaya başladı. Kanalin tel örgü ekranını kırarken Mayrene'e seslendim. Jacob'la birlikte koşarak geldi ve ona çocuğu bana vermesini, ikisini de kanalın içine çekeceğimi söyledim."

Chiara doğrulup oturdu, kalbi endişeyle çarparken kıpırdamadan duramıyordu. Soru sormaktan çok korkuyordu, adam konuşurken her heceye asılıyordu.

"Hızlı çalıştık ama Jacob'ı bıçaklardan güvenli bir şekilde geçirip havalandırma kanalının içine benimle birlikte soktuğumda siyah duman sis kadar yoğunlu. Sonra Mayrene'i yukarı çekmeye başladım ama hücredeki diğer kadınlardan biri ona yardım etmem için bağırmaya başladı. Bir hayvan gibi Mayrene'in sırtına tırmandı. Ekstra ağırlık ikisini de düşürdü. Tekrar denedim ve bu sefer Mayrene'i güvenli bir şekilde yukarı çekebildim. Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Vantilatörün motoru hızlandı ve kanatlar silahımı yerinden oynattı. Fan daha hızlı dönüyordu, o kadar çok duman püskürtüyordu ki önümde bir şey görmek imkansızdı."

Elini çenesine götürdü ve nefesinin altından bir küfür savurdu. "Bütün o lanet yer silah seslerine ve kaosa boğulmadan önce fazla zamanımız olmadığını biliyordum. Jacob ve Mayrene'i oradan çıkarmak zorundaydım. Ama dönüp çocuğu kollarıma aldığımında, 'Peki ya diğerleri? Hepsini kurtarmak zorundayız' dedi."

Chiara ona doğru uzandı, parmaklarını yakışıklı ve acı çeken yüzünde gezdirdi. Geri çekilmedi ama şimdi ondan binlerce kilometre uzakta hissediyordu, bakışları kasvetliydi.

"Çocuğu görmezden gelmeliydim. İçinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi. Korkacak kadar bir şey bilmiyordu. Sadece onu ve annesini kurtarmaya geldiğimi biliyordu ve hepsini kurtarabileceğimi düşünüyordu. Çok yanılıyordu."

"Oh, Scythe... Bana başka bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum. Bilmeni istiyorum." Sesi tahta gibiydi ve kesik kesikti, sanki kelimeler kontrolü dışında ağzından dökülüyordu. "Jacob'ı görmezden gelemezdim. Yüzündeki acıyı ya da kafa karışıklığını görmek istemedim. Benden nefret etmesini istemedim. Bu yüzden Mayrene'e içeri girdiğim gibi binadan nasıl çıkacağımı anlattım. Jacob'ı almasını ve ben diğerlerini hücreden çıkarırken çatıda beni beklemesini söyledim."

Gözlerini kırptırdı ve başını eğdi, derin bir acının resmiydi. "Havalandılar ve ben dönen pervane kanatlarına geri döndüm. Zihnimle motoru durdurmaya çalıştım ama odağım dağılmıştı. Tek düşünebildiğim - önemli olan tek şey- görüş alanımdan, korumamdan çıkmasına izin verdiğim iki kişiydi. Bu sefer bıçakları durdurmak için başka bir şey kullanmam gerektiğini fark ettim. Başka bir silahı kaybetme riskini göze alamazdım. Bu yüzden uzandım ve bıçaklardan birini elime aldım."

Chiara nefesini içine çekti. "Jilet gibi keskin olduklarını söylemiştin."

Başını salladı. "Sağ elim kaltak gibi kanıyordu ama bıçak hareketsiz kaldı. Esirlere önce çocukları bana vermelerini, sonra yetişkinlere yardım edeceğimi söyledim. Kimse itaat etmedi. Hepsi histerikti. Bir grup duvara saldırdı ve ilk kurtulan olmak için birbirlerinin üzerine tırmanmaya başladı. Tam bir kaostu. Felaketin başlangıcıydı. Ve sonra Mayrene'in acı dolu çılgınlığının kanallarda yankılandığını duydum."

"Oh, hayır." Chiara onu boğmak isteyen hastalıklı duyguya karşı savaştı. "Oh, Scythe... hayır."

"Tüm dikkatim bir anda değişti. Odağımı kaybettim. Bıçaklardan ve onları kurtarmam için çırpınan insanlardan gözümü kaçırdım. Biri elimi tuttu. Diğer elimin vantilatör kanadını kavradığını hissettim. O sırada artık çok geçti. Pervaneler tekrar dönmeye başladığında motor feryat ediyordu.

Ben daha hatamı fark edemeden elim gitmişti." Bunu o kadar sakın söylemişti ki, sanki uzuv kaybı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve sonra nedenini anladı. Boğazının arkasına kırık bir hıçkırık takıldı. "Mayrene ve Jacob..."

Başını iki yana salladı. "Ben onlara ulaştığımda çatıda ölmüşlerdi. Kanlı sopacılar çetesi boğazlarını parçalamıştı. İkisini de kurtarmak mümkün değildi."

Gözyaşları Chiara'nın yanaklarından aşağı yuvarlandı, gözlerini kırpmayacağı kadar hızlı ve sıcaktı. Kollarını onun boynuna dolayarak göğsüne yaslandı.

Çünkü kendisi ne kadar yakın olmaya ihtiyaç duyuyorsa, onun da o kadar yakın olmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. "Çok özür dilerim."

"O geceyle ilgili başka pek bir şey hatırlamıyorum. Öldürdüğümü hatırlıyorum. Kan nehirlerinin içinden geçtiğimi hatırlıyorum - kendiminkini ve orada katlettiğim diğer erkeklerin kanlarını. Uyandığımda neredeyse güneş doğmak üzereydi ve şeridin dışındaki çölün kenarında kanla ıslanmış kumların üzerinde yatıyordum. Başka bir eski Avcı beni buldu. Asher olmasaydı ben de ölmüş olacaktım. Beni çölden çıkardı, sonra da haftalar süren iyileşme sürecinde beni ayakta tutmak için kıcıımı tekmeledi."

"Sanırım Asher'dan hoşlanıyorum."

Scythe homurdandı, ağzının kenarlarında ilk gülümseme izi belirdi. "Hoşlanacağından hiç şüphem yok. Onun da senden hoşlanacağından eminim, bu da beni o piçin dünyanın öbür ucunda olmasına sevindiriyor. Ya da ben öyle sanıyorum."

"Emin değil misin?"

"Onu uzun yıllardır görmedim."

"Avcı programından kurtulan diğer kardeşlerin ne olacak?"

Omuz silkti. "Birkaçının farkındayım ama birkaç yıl önce Trygg ile bağlantı kurmam dışında, yalnızlığımı tercih ediyorum. Hayat bu şekilde daha basit."

"Peki, neden bana yardım etmek için buraya gelerek her şeyi karmaşık hale getirdin?"

Bu soru ağzından kaçmıştı, onu Roma'da gördüğü ve onun -herkesin- koruyucusu olmak için imza attığını öğrendiği andan beri anlamaya çalıştığı bir şeydi.

"Sen kesinlikle bir karmaşasın, Chiara Genova." Elinin kenarıyla çenesini kaldırdı. Siyah gözleri onu içine çekti, parlayan kor parçacıkları yakıcı sıcaklıklarıyla onu büyüledi. "Sen aynı zamanda tanıdığım en olağanüstü kadınsın. Ve seni güvende tutmak için her şeyi yaparım - son nefesim de dahil olmak üzere her parçamı feda ederim."

Buna ne diyeceğini bilemedi, adam da ona fırsat vermedi. Adamın ağzı onunkini kaptı ve onu şaşkına çeviren bir saygıyla öptü. İnledi ve ona doğru eğildi, dili onunkiyle dans ederken kollarını onun boynuna doladı.

Bir şeylerin ters gittiğini o anda hissetti.

Vücudu gerildi, öpücüğü aniden durdu. Kadını kendisinden uzaklaştırdı ve başını eğerek etraflarındaki sessizliği dinledi.

"Scythe?" Dehşet, paylaştıkları sıcaklığı kovdu. "Neyin var?"

Tüyer ürpertici bir hırıltı çıkardı. "Misafirimiz var. Orospu çocuğu burada."

Bölüm 9

Scythe ayağa fırladı ve Chiara'yı da kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Giyin. Çabuk ol." Kazağını ve taytını ona itti, sonra eğilip yerden pantolonunu aldı ve aceleyle giymeye çalıştı. "Saklanmak için güvenli bir yer bulmanı istiyorum, sağlam bir kapısı ve lanet olası güçlü bir kilidi olan bir yer-"

"Bir panik odası var," diye hatırlattı ona giysilerini çekiştirirken. "Evin diğer ucundaki şarap mahzeninde."

"Evet. Hemen oraya git." Gömleğini giymek ya da botlarını giymek için değerli zamanını boşa harcamayacaktı. Ana düşüncesi - tek düşüncesi

Chiara'yı tehlikeden uzaklaştırmak ve böylece dışarıdan yaklaşan tehlikeyle başa çıkabilmektir.

Tereddüt etti ve adamın bir çift dolu tabancayı almak için koşuşturmasını izledi. Oturma odasındaki büyük meşe bardan yarı otomatik tabancalar aldı, saldırının dönüşüyle hazırlıksız yakalanma ihtimaline karşı villanın etrafına istiflediği birkaç silah zulasından biriydi.

Adam tekrar ona döndüğünde, kadının yüzü dehşetle kaplanmıştı. "O olduğuna emin misin? Bana saldıranın erkek olduğuna emin misin?"

Silahlardan birini kot pantolonunun kemerine sokarken bakışlarının acımasız olduğunu biliyordu. "Eminim."

İç radarının Chiara'ya duyduğu şehvetin sisini delip geçmesi çok uzun sürmüştü ama şimdi kafası bir tehlikenin habercisiyle çınliyordu -hepsi de Chiara'ya odaklanmıştı. Ve bunu doğrulamak için sensör alarmlarına ihtiyacı olmasa da, bir sonraki anda, arazideki tuzak tellerinden biri tetiklendi.

İhlal, cebindeki telefona bir uyarı sinyali gönderdi.

"Al bunu." Silahlardan birini Chiara'nın eline tutuşturdu. "Chiara'ya Panik odasına gir ve kendini içeri kilitle. Eğer biri kapıyı kırıp içeri girerse, bütün mermileri o orospu çocuğuna boşalt. Anladın mı?"

Yutkundu, iri kahverengi gözleri araştırıyordu. "Seni terk etme fikrinden nefret ediyorum Scythe. Bu benim de savaşım-"

"Kahretsin, Chiara. Siktir git buradan, hemen!"

Sesi korkusunun yoğunluğuyla gürlüyordu. Ona duyduğu sevginin derinliğiyle, onun için çok büyük, çok derin görünen bir duyguyla tüm savaş içgüdülerinin alarmda olduğunu kabul etti. Bu kadın onun için Mayrene'den çok daha fazla şey ifade ediyordu. Herkesten daha fazla.

Chiara'nın tehlikede olduğu düşüncesine dayanamıyordu. Yaralandığı düşüncesi... ya da daha kötüsü?

Başını iki yana salladı, dişlerinin arasından şiddetli bir lanet fıskırdı.

Kimin rahatlamaya daha çok ihtiyacı olduğundan emin değildi ama kısa bir süreliğine de olsa onu kendine çekmekten kendini alamadı. Dudaklarını öptü, sonra tekrar kendisinden uzaklaştırmadan önce ona sıkıca sarıldı. "Git, tatlım. Lütfen."

Başını salladı, ama onun yanından bir adım geçti.

Çok geç.

Scythe bunu şakaklarındaki ani vuruşlardan anladı. Hiçbir şey yoktu. Giyinmeye vakit bulamadan odadan kaçmış olsa bile onu güvenli bir yere götürme şansı vardı. Saldırgan zaten içerideydi.

Breed erkeği oturma odasının geniş girişinde duruyordu. Tüm türleri gibi iri yapılydı. Açık kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı. Köşeli yüzü, çengel burnu ve sivri çenesi ona alaycı bir yırtıcı kuş görünümünü veriyordu.

Scythe, erkeğin Chiara'ya doğrultulmuş iğrenç görünümlü bir 9 mm'lik silahı olduğu gerçeği olmasaydı, piçin çirkin kafasını omuzlarından uçurabilirdi.

"Görünüşe göre partiye geç kalmışım." Breed erkeğinin sesi İtalyan aksanıyla kalınlaşmıştı. Daralmış gözlerinde tehdit ve şehvetin tehlikeli bir bileşimi parlıyordu. "Gördüğüm kadarıyla -ve kokladığım kadarıyla- geçen hafta çığlık atan bir ölüm perisi gibi benimle dövüşen küçük sürtük sıradan bir fahişe. Neredeyse herkes için bacaklarını açacak biri. Nasıl hayal kırıklığı."

Scythe'ın vampirin kafatasını kurşunla doldurma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Ama bu pisliğin bir önemi yoktu. O yürüyen bir ölüydü; sadece henüz bunun farkında değildi.

Önemli olan tek şey Chiara'nın diğer erkeğin ulaşamayacağı bir yerde kalmasını sağlamaktır.

Scythe kendi silahını ve bakışlarını davetsiz misafirin üzerinde tuttu. Serbest kalan koluyla kurnazca kıza kendisine doğru gelmesini işaret etti. Kız ona doğru yaklaştı ve Scythe da kendi bedenini ona kalkan olarak kullanarak onu yumuşak bir şekilde arkasına aldı.

Eğer onun hayatı ile kendisinininki arasında bir fark olacaksa, son nefesini ve kalp atışını kullanmaya hazırdı.

Bakışları Scythe'ın sakat kolunda parlarken diğer erkeğin dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Çığlık atıp benimle boğuştu ama senin gibi bir topalın onu becermesine izin mi verdi?" Alay etti. "Acıdığından mı yoksa zevksizliğinden mi?"

Scythe boğazının arkasında toplanan hırıltıyı bastırdı. Yemi yutmayacaktı. Bir erkek için bu acınası bahaneyi öldürmek bir zevk olacaktı ama Tarikat'ın hayati bilgiler toplamasına yardım etme sözünü unutmamıştı. İlk ve en önemli önceliği sırtına sarılmış olan kişiydi ama görevi onu kardeşine ve diğer savaşçılara yardım etmek için elinden geleni yapmaya zorluyordu.

İri yarı adama ters ters baktı, ikisi de silahlarının uçları arasında çıkmaza girmişlerdi. "Ne tür hasta bir piç savunmasız annelere ve çocuklara terör estirmeyi alışkanlık haline getirir?"

Küçümseme daha da karardı. "İntikam almak isteyen biri."

"İntikam." Scythe kelimeyi tısladı. "Bu kadının bununla ne alakası var?"

"Bana borçlu. Onun yüzünden kaybettiklerim için bana borçlu. Aldığı hayat için yeni bir hayat. Bu onun hayatı mı yoksa onu kanla kendime bağladığım anda içine yerleştirmeyi düşündüğüm oğulları mı, gerçekten umurumda değil. Ama toplayacağım."

"O bir deli," diye soludu Chiara. "Geçen hafta buraya girmeden önce onu hiç görmedim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kenara çekilmelisin," diye uyardı erkek, gözlerinde ateş parlıyordu. "Bu sefer onu almadan buradan ayrılmaya niyetim yok."

Scythe kıvılcımlanan düşmanlığa kendi öfkesiyle karşılık verdi. "Önce beni geçmen gerekecek."

"Oh, hiç sanmıyorum."

Scythe'ın hisleri aniden kıpırdandı ve Chiara için duyduğu endişenin perdesini araladı. Chiara'ya saldıran kişinin tehdidini fark edememişti. kaçmasına yetecek kadar zaman vardı, ama bu daha da kötüydü.

"Scythe!" Kızın çığlığı onu iliklerine kadar deldi. Hava, saldırmaya hazır bekleyen ve arkalarından yaklaşan başka bir Cins erkeğin kokusuyla keskinleşti.

Scythe, önündeki düşmana karşı dikkatsizliğinin kendisine pahalıya mal olacağını bilse de, bu yeni tehdidi karşılamak için başını döndürdü ve vücudunu çevirdi.

Ve öyle de oldu.

İkinci erkek silahını ateşledi. Silah sesi duyuldu ve Chiara'nın acı dolu çığlığı sanki bir kurşunun Chiara'yı değil de onu delip geçtiğini hissettirdi. Chiara yere düştü. Akan kanının kokusu onu sersemletti. Onu parçaladı.

Kükredi, yarı otomatik silahının tetiğini çekti ve mermiler tetikçinin yüzünü ve kafatasını hamburger haline getirirken böğürdü.

Etrafındaki diğer silah seslerini duydu, dumanın, ısınmış metalin ve kanın keskin kokusunu aldı. Kendisinin ve Chiara'nın kanı. Ama o çılgın saniyeler içinde tek gördüğü öfkeydi. Kırmızı, kör edici bir öfke.

Aynı ölümcül öfkeyi ilk erkeğe yöneltmek için döndüğünde, boşluktan başka bir şey bulamadı. Orosu çocuğu kaçıyordu.

Chiara inledi.

Onun yanına çöktü, hayatta olduğunu görmek içini rahatlatı.

"Scythe." Güzel kahverengi gözleri açılmış, onu arıyordu. "Buradayım aşkım."

"Diğer erkek-"

"Onun için endişelenme. O şimdi gitti, ama onu bulacağım. Bulana kadar da rahat etmeyeceğim."

Yüzündeki saçları düzeltti ve alnında bıraktığı kan lekesini görünce küfretti. Belli ki o da darbe almıştı. Gerçi bu onun umurunda değildi.

Chiara yaralanmıştı. Şimdilik güvendedeydi ama omzundaki kurşun yarası kanıyordu. İçini öfke kaplamıştı. Kaçan erkeğin bağırsaklarını deşecekti. Eğer seçme şansı olsaydı, bu acıyı bir ömür boyu yaşatırdı.

Yüzünü buruşturdu ve yaralı omzuna uzandı. Kazağının kolu ve önü dökülen kanla kıpkırmızıydı; büyük bir kısmı da ona aitti.

"Kıpırdamadan uzan," dedi ama kadın onun emrini dinlemeyerek kendini oturma pozisyonuna itmeye başladı bile.

"Ben iyiyim." Eliyle yarasını kapatırken kaşlarını çatı ve ona baktı. "Acıyor ama iyileşeceğim-" Yüzü soldu. "Aman Tanrım. Scythe, sen de vuruldun."

Omuz silkti, kendi yaralarıyla tamamen ilgisizdi. Ta ki yere bakıp yaralarının boyutunu fark edene kadar.

Kurşun delikleri çıplak göğsünü ve gövdesini birkaç yerden delmişti. Bunlar yeterince sorunluydu. Ama midesine soğuk bir endişenin yerleşmesine neden olan, sol kolunun -savaştığı tek kolunun- pazularını parçalayan kurşun yarasıydı.

"Yaşayacağım," diye güvence verdi ona. Bu kadarından emindi. Ama tam bir haftadır beslenmediği düşünülürse?

İyileşmesi sahip olmadığı zamanı alacaktı. Şafak birkaç saat içinde sökecekti ama onu korumayı nasıl başaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Chiara bir kez daha gece çöktüğünde ve özel intikamını almaya kararlı Breed erkeği hak ettiğini düşündüğü şeyi almak için geri döndü.

Çünkü Scythe vampirin gözlerindeki kararlılığı -ve çılgınlığı- görmüştü. Bu gecelik gitmişti ama temelli gitmemişti. Chiara için geri dönecekti ve döndüğünde Scythe o orospu çocuğunun yalnız gelmeyeceğini biliyordu.

Bölüm 10

Chiara ertesi sabah kahve fincanı almak için dolaba uzandığında acı dolu bir tıslama duydu. Kurşun sıyrığı çok daha kötü olabilirdi ama yine de çok acıyordu. Omzu sanki kum torbası olarak kullanılmış, sonra da iyi bir önlem olsun diye ateşe verilmiş gibi hissediyordu.

Ama ne kadar rahatsız olursa olsun, bunun Scythe'ın hissettiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu biliyordu.

Dün geceki görüntüsü, kurşunla delik deşik olmuş, kanlar içindeydi, hepsi onun yüzünden.

-Bu asla unutamayacağı bir şeydi. Kendisini anlayamadığı bir suçtan sorumlu tutan o deliden koruduğu için ona olan borcunu asla ödeyemezdi.

Scythe dün gece onun için canını vermeye hazırды; bundan hiç şüphesi yoktu.

Tanrım, neredeyse yapmıştı.

Cins olduğu için gelişmiş fizyolojisi sayesinde en feci yaralanmalar dışında her şeyi iyileştirebiliyordu. Vücudundaki kurşun yaraları nadiren ölümcül olsa da iyileşmeleri zaman ve kan alırdı.

Scythe'da ikisi de yoktu.

Dün gece onun endişelerini görmezden gelmiş, çatışmadan kalan pisliği temizlemekte ısrar etmiş ve ardından cesedi dışarıya atarak doğan güneşin kalıntıları kül etmesini sağlamıştı. Yaralarını sarmak için yardımını reddetmiş, daha önce vücudundan pek çok mermi çıkardığını söyleyerek onu temin etmişti. Geçmişte yüzlerce kez yaralarını sardığını ve dün gecenin de farklı olmadığını savunmuştu.

Ama öyleydi.

Kabul etmeyi reddetse de bunu biliyordu.

Scythe bir hafta önce Roma'dan ayrıldıkları geceden beri beslenmemişti. Bir Gen Bir için, kurşun yaraları olmasa bile, tükenme sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Diğer odada onun derin sesini duydu, bu yüzden bir fincan kahve doldurdu ve onu bulmak için uyku tişörtü ve pijama altlarıyla mutfaktan çıktı. Telefonunu kulağına dayamış, kafesteki bir kedi gibi yaşam alanında geziniyordu. Duş almış, kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, sol kolunda yeni bir bandaj vardı. Odanın diğer ucundan, temiz beyaz sargının arasından sızan küçük kırmızı bir kan gülü görebiliyordu.

Odaya adımını attığında ona doğru baktı. Kaşları çatılmış, ağzı derin çizgilerle çevrelenmişti. Yüzündeki rengin çoğu solmuştu, bu da onu sade ve solgun gösteriyordu, yine de hala heybetliydi ve şimdiye kadar gördüğü en acımasız yakışıklı erkekti.

Akik gözleri bir kez ona sabitlendiğinde, orada sabit kaldılar, mürekkep gibi karanlık ve ciddi. Okumak imkânsızdı. "Bu tarafta işler yoluna girdiğinde tekrar arayacağım Trygg. Bir saat içinde benden haber bekle."

"Tarikatı aradınız," dedi adam aramayı sonlandırırken.

"Evet." Telefonu cebine koydu, sesinde garip bir teslimiyet vardı. "Durumdan haberdar edilmeleri gerekiyordu."

Başıyla onayladı. Gururunun ya da başka aptalca bir fikrin onu savaşçıların yardımını almaktan alıkoymasına izin vermeyeceğini duyunca belli belirsiz bir rahatlama hissettiğini inkâr edemedi. "Roma'ya dönecek miyiz, yoksa Tarikat buraya mı gelecek?"

"İkisi de değil." Bu cevap kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Savaşçıların Floransa'da bir Rogue sorunu var ve bu yüzden bu gece akşama kadar hepsi o şehirde cezalı. Ama buraya gelmelerini ben istemedim. Bu savaş artık benim. Size gelince, gecikmeden Tarikat'ın komuta merkezine geri döneceksiniz. Roma'ya ulaşana kadar en iyi korumanız gün ışığı olacaktır."

"Ne?" *Hayır.* İçindeki her şey bu fikri reddetti. Bu plandan hiç hoşlanmamıştı. Adamın ses tonundaki acımasız kesinlikten hoşlanmamıştı. "Peki ya sen?"

"Buraya yapmaya geldiğim şeyi bitireceğim."

Elindeki fincanı yakındaki kitaplığın üzerine bıraktı, öfkeli ve meydan okuyan bir tavırla. Ama o da dehşete düşmüştü. Kendisi için değil ama onun için. "Hiçbir şey yapabilecek durumda değilsin. Scythe, dün gece birçok kez vuruldun. En kötü darbeyi sol kolun aldı. Muhtemelen diğer on Irk erkeğinin toplamından daha fazla savaş ve şiddet görmüş iri, güçlü bir Avcı olduğunun farkındayım ama bu çılgınlık. Tanrım, bu muhtemelen intihara teşebbüs."

Onun endişesini gidermek için homurdandı ve barın yüzeyinde topladığı ateşli silah ve kılıç cephaneliğini incelemek için arkasını döndü. "Hazır olmayacaksın," diye karşı çıktı. "Yaraların o kadar hızlı iyileşmeyecek. ve bunu biliyorsun. Dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacın var-"

"Trygg, bana hizmet etmesi için komşu kasabadan bir kan sunucusu göndermeyi ayarlıyor."

Chiara sendeledi, haberi sanki midesine yumruk yemiş gibi sindirdi. Bir insandan beslenmek onun için sabah kahvesi kadar rutin bir şeydi ama bu farklı hissettirdi. Bu bir veda gibiydi.

Bu, paylaştıkları her şeyin reddedilmesi gibi hissettirdi.

Scythe üzerinde hiçbir hakkı yoktu; bunu biliyordu. Ama dün gece seviştikten sonra, birbirlerinin geçmişlerine, kalplerine girmelerine izin verdikten sonra, bir parçası ona ait olmuştu. Bir parçası Matera'dayken bile ona aitti - perili gözleri olan bu ölümcül suikastçıya ve sahip olduğunu anlamadığı onur özüne. Pietro'ya o oyma taş aslanı verdiği andan itibaren bir parçası onu sevmiştir.

Şimdi, beslenmeye ne kadar ihtiyacı olsa da, onun başka birinden -erkek ya da kadın- beslendiği düşüncesi içinde bir şeyleri gevşetiyordu.

Bunun onu ne kadar etkilediğini anlayıp anlamadığından ya da onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin olamıyordu. Ama Scythe'ın ifadesi sertleşti, bakışları sonunda onunkilerle teması kesti.

"Ev Sahibi geldiğinde burada olmanı istemiyorum," diye mırıldandı gözlerini yere dikerek. "Artık sabah olduğuna göre, villadan mümkün olduğunca çabuk ayrılmanız en iyisi olacaktır."

"Hayır." Kadının sert cevabı üzerine adam başını kaldırdı. Kız onun öfkeli kaşlarını görmezden gelerek ona ters ters baktı. "Hayır, yapmayacağım. Burası benim evim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Chiara, sana burada ihtiyacım yok-"

"Evet, biliyorsun." İleri doğru adım attı, tam önünde durana kadar durmadı. "Bana burada ihtiyacın var Scythe. Ve sen bana ait olan bir savaşta savaşabilmek için gücünü toplamaya çalışırken ben kaçıp gitmeyeceğim. Dün gece paylaştıklarımızdan sonra olmaz."

Onun kendisi için hayatını tehlikeye atması düşüncesinden ne kadar nefret etse de, bunu fiziksel olarak en iyi halinden başka bir şekilde yapacağını düşünmek onu dehşete düşürüyordu. İnsan kanı açlığının acısını hafifletir ve vücudunu beslerdi ama yaralarını iyileştirmezdi. Savaşmasına yetecek kadar hızlı değil.

Gözlerinin karanlık havuzlarında öfke alevlendi. "Bu konuda senin onayını istemiyorum."

"Hayır," diye cevap verdi. "Ve ben de seninkini istemiyorum. Seni terk etmeyeceğim. Seni gerçekten iyileştirecek tek şeyin bir İrkdaş'ın kanı - *benim kanım- olduğunu* bildiğim halde bir insanın damarını almana izin vermeyeceğim."

Topuklarının üzerinde gerileyerek sert bir küfür savurdu. Ama bunu yaparken bile dişlerinin parlak beyaz uçlarının diş etlerinden uzandığını görebiliyordu.

Onun ıstırap dolu yüzündeki azabı ve arzuyu - susuzluğu - gördü.

Onun sunduğu hediye ne kadar ihtiyacı olsa da, ikisi de birbirlerinden içmenin ne anlama geleceğini biliyordu. Dilinde onun kanının tek bir tadı, ikisi de yaşadığı sürece onu ona bağlayacaktı. Onun için başka bir kadın olmayacaktı, İrkdaş ya da insan. Sadece onu arzulayacaktı. Ve eğer ondan içerse, aynı şey onun için de geçerli olacaktı. Sonsuza dek bağlı kalacaklardı. Kırılmaz bir şekilde.

"Gitmen gerek Chiara. Kahretsin, hemen şimdi gitmen gerek."

Kelimeler çakıl taşı gibiydi, pürüzlü ve sertti ama gözlerindeki bakış... saf, umutsuz bir arzuydu. Artık dişlerini saklamak mümkün değildi. Jilet keskinliğinde parlıyor, ağzını dolduruyorlardı.

Yüzünü buruşturarak yakışıklı, eziyetli yüzünü buruşturdu. Nefesinin altından alçak sesle bir şeyler homurdanarak ondan uzaklaştı ve çok yakında gerçekleşecek olan savaş için silahlarını hazırlamaya geri döndü.

"Gitmeyeceğim," dedi, kararlılık içinde kök salmaya başlamıştı. "Seni terk etmeyeceğim. Şu anda sana gerçekten yardım edebilecek tek kişi benken çekip gitmeyeceğim."

Masanın üzerindeki bıçaklardan birini aldı. Ne yapmak istediğine dair hiçbir soru işareti yoktu. Aklında en ufak bir şüphe ya da endişe yoktu.

Hançeri bileğinin yumuşak etine sapladı.

Scythe'ın tıslaması onunkinden bile daha acılıydı. Açık damarından ilk kıızıl damlalar kabarıırken dönüp baktı. Kehribar rengi bir ışıkla parlayan gözleri onu yaktı, yüzü şok ve ıstırapla buruşmuştu.

"*Lanet olsun sana, kadın.*" Alçak sesi bu dünyadan bir ses gibi gelmiyordu. Hiç duymadığı kadar karanlıktı. O kadar ölümcüldü ki kemiklerine, damarlarına bir ürperti gönderdi. Eğer bu Birinci Nesil Avcı'nın ne kadar ölümcül olduğunu unuttuysa, yüzü ve sesi şimdi ona bunu hatırlatıyordu.

Bu düşüncesiz hareketiyle onu öfkelendirmiş, hatta muhtemelen nefretini kazanmıştı. Ama titremedi. Adam daha önce hiç hissetmediği ya da görmediği bir öfke saçarak ona doğru yaklaştığında bile geri çekilmedi.

Kanayan kolunu ona uzattı, gözleri onunkilere sabitlenmişti. "Al onu, Scythe."

"Ne dediğini bilmiyorsun." Sesindeki uhrevi tonla birlikte kaşlarını çatması da derinleşti. "Değersiz bir eşi bir başkasıyla takas ediyor olacaksın. Ben Sal'den daha iyi değilim."

"Evet, öylesin." Başını salladı, gözlerinin arkasından yaşlar süzülüyordu. "Sen onun onda birine değersin. Sen bundan çok daha fazlasısın Scythe. Sen tanıdığım en nazik, en onurlu adamsın. Asla senin kadar asil ve cesur bir adam tanımayacağım. Kimseyi daha fazla istemeyeceğim."

Acı ve inkâr arasında bir ses çıkardı. "Chiara-"

Adamın yükselen itirazını bir öpücükle susturdu, sonra ondan uzaklaşarak kolunu aralarına uzattı. Açılan damarından fişkırان kan yere sıçradı. "O senin, Scythe. Tıpkı benim olduğum gibi... Eğer beni istiyorsan."

İri eli kızın bileğine dolandı, onu kavrarken burun delikleri açıldı. Başını salladı, gözleri ihtiyaç, açlık ve daha derin bir şeyle yanıyordu.

"Benim cesur, güzel Chiara'm," diye mırıldandı. "Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsan Tanrı yardımcın olsun."

Bileğini ağzına götürdü. Sonra dudaklarını onun açık damarının üzerine kapattı ve içmeye başladı.

Bölüm 11

Scythe, kadının ilk tadı dilinin üzerinde gezinirken çaresiz bir inilti çıkardı.

Tüm sert konuşmalarına ve kendini cezalandırmasına rağmen, bu kadın onu gerçekten zayıflatan tek şeydi. Tüm savunmasını yerle bir etti, tüm duvarlarını yıktı. Güzel kalbi ve vahşi cesareti onu yok etti, tıpkı kanının onu güçlü kıldığı, etindeki ve kemiklerindeki hasarı iyileştirdiği gibi.

Gerçekte, onu bundan çok daha derin bir şekilde iyileştiriyordu.

Onun kızıydı. Damarını ağzına götürmeden önce bile. Kalbinde, başından beri onun olmuştu. Ve şimdi bu gerçektir. Şimdi, kanla dövülmüştü.

Sadece ölümle kırılabilir -kendi ölümüyle ya da onun ölümüyle.

Nefes almaya devam etmek için hiç bu kadar iyi bir nedeni olmamıştı. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Eğer yapsaydı kendisiyle yaşayamazdı.

Adam bileğini emerken inledi, boğazı açgözlülükle çalışıyor, onu canlılığıyla, hayatıyla içine çekiyordu. Aşkını.

Hücrelerinin onunkileri beslediğini bilmek ne kadar inanılmaz bir his olsa da, en güçlü ifşaat ona karşı duyduğu sevginin tadı, duygularının şaşırtıcı derinliğiydi.

Onu seviyordu.

Aralarında kök salmaya başlayan yeni bağ sayesinde bunu hissetti. Onunla olan duygusal ve psişik bağı her kalp atışında daha da güçleniyordu. Kızın kanı onun içinde canlanıyor, bedenine öyle yoğun bir enerji aşıyordu ki, bu enerjinin şimşek gibi içinden geçtiğini hissedebiliyordu. Bu onun enerjisiydi. Onun özüydü. İliklerine ve duyularına kadar zonkluyor, ondan aldığı her yudumda daha da güçlenen garip, canlı bir uğultu yayılıyordu.

Daha önce hiç bu kadar huşu uyandıran, bu kadar alçakgönüllü bir şey yaşamamıştı.

"Chiara," diye mırıldandı, yarayı kapatmak için dilini yaranın üzerinde gezdirdi. Ona baktı ve onun kendisini sonsuz bir şefkatle izlediğini gördü. O kadar yumuşak bir ilgiyle bakıyordu ki, bu onu şaşırttı. "Meleğim benim."

Yutkundu ve titreyerek başını salladı. "Ben seninim," diye fısıldadı, yüzünün yan tarafını okşamak için uzandı. "Ve sen de benimsin."

"Evet." Başka türlü davranmak için fazla ileri gitmişti.

Onun için yapabileceği en güvenli, en nazik şey bu olsa bile, şu anda onu kendinden uzaklaştırabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. O onun kızıydı; bencilce aldığı kan bağı yüzünden değil, gerçekten istediği tek kadın olduğu için.

Hak edebileceğini hayal bile edemeyeceği bir cins arkadaşı.

Onun ve Pietro'nun güvenliği sağlanana kadar onu hak etmeyecekti.

Ama onu istiyordu. Tanrım, onu nasıl da istiyordu.

"Buraya gel, aşkım." Azı dişleri ağzını kaplamıştı ama onu nazıkçe öpmeye büyük özen gösteriyordu, söz konusu kendisi olduğunda zayıf da olsa bir kontrol kapasitesi olduğunu ona göstermeye kararlıydı.

Onu kendine doğru çekti ve çok geçmeden vücudunun sıcaklığı, kıvrımlarının yumuşaklığı tüm iyi niyetlerini yakıp kül etti. İhtiyaç tüm vücudunda yankılanıyor, kanını ısıtıyor, kemiklerine yerleşiyordu. Ona duyduğu arzusun daha önce işkence olduğunu düşündüyse de şimdi daha iyi biliyordu.

Elini kızın saçlarına daldırdı, ipeksi kütleyi yumruğunun etrafına bir, iki kez doladı ve sonra öpücüğünü daha da derinleştirmek için başını geriye çekti.

Uzaklarda bir yerde, zihninin gerisinde bir uyarı zili çalıyor, onu yavaşlamaya, Chiara'ya duyduğu ezici açlığı dizginlemeye çağırıyordu. Ama Chiara'da boğuluyordu... onun tadında, teninin kokusunda ve kısa süre sonra bu uyarı zili bir anıdan başka bir şey değildi.

Dilini kızın ağzına daldırdı ve kız inleyip ona karşı kıvrılırken dilini onunkine doladı. Korkunç bir an için kızın kendisinden kaçmaya çalıştığını düşündü ama sonra kolları beline dolandı ve onu daha da yakınına çekti. O kadar ufak tefekti ki, göğüsleri adamın karnına bastırıyor, bacakları adamınkilere dolanıyordu.

Geri çekildi, daha fazlası için çaresizdi.

"Senin içinde olmam gerek," diye mırıldandı, elini ipeksi buklelerinden kurtarıp boynundan aşağı kaydırırken sesi hırıltıdan öteye gitmiyordu, narin köprücük kemiğini izlemek için durakladı.

Adam tişörtünü başından çekip güzel vücudunu bakışlarına sunarken ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Pijamasının altında külotu yoktu ve adam onu izlerken ateşler içinde ve tahrikten titreyerek pijamasını çıkardı.

Hiçbir zaman şiire meyilli bir adam olmamıştı. Hiçbir şey hakkında övgü dolu sözler söylemeye meyilli olmamıştı ama Chiara, onun kendisi için ne kadar güzel olduğunu ifade edecek kelimelere sahip olmayı dilemesine neden olmuştu. Şimdi Chiara'nın yüzüne bakarken konuşamıyordu.

Söyleyecek sözü yoktu ama içindeki her şey duygularla doluydu. "Benim," dedi basitçe, sahiplenerek. Saygıyla.

Onu kollarına alırken yaralarının acısını ya da kayıp elinin kısıtlılığını hissetmedi. Onu yatak odasına götürdü ve altına, yatağın üzerine yatırdı. Giysilerini çıkarmasına yardım etti, parmakları bandajlarının üzerinde gezinirken kelebekler kadar hafifti.

Kaşları endişeyle çatıldı. "Emin misin Scythe? Yaraların-" "Yaralarım önemsiz. Kanınız beni iyileştirmeye başladı bile." Bu Doğru. Onun kanından ilk yudumu aldıktan birkaç dakika sonra kurşunla parçalanmış kaslarının ve kemiklerinin iyileştiğini hissedebiliyordu. Ona gülümsedi, bariz bir şekilde şehvetle. "Geri kalanıma gelince?"

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve elini aşağıya çekerek ağır ereksiyonunu kavradı. Kızın nefesi, parmaklarını adamın sikinin etrafında birleştirirken adamın alçak tıslamasıyla karıştı. Daha önce hiç olmadığı kadar sertti ve o kadar büyüktü ki, çevresi onun küçük kavrayışını aşıyordu.

Onun sıkı, ipeksi tutuşunun içine girdi. "Senin kanın beni daha güçlü yaptı."

"Hissetmeme izin ver Scythe. Sana şimdi içimde ihtiyacım var." Yalvarışı nefessizdi ama taleple doluydu. Bacaklarını Scythe'ın kalçalarının arkasına dolayarak ve kalçalarını boğucu bir davetle kavislendirerek onun altında kaydı.

Scythe, öğle güneşinin altında bağlı ve zincirli olsaydı bile onu reddedemezdi. Ona sahip olmak zorundaydı. İhtiyacı onu boğmuş, diğer her şeyi zihninin en uzak köşelerine itmişti.

O ve Chiara gece tekrar çökene kadar güvende olacaktı. Şimdilik sadece ikisi vardı. Sadece birbirlerine duydukları açlık ikisine de sahipti.

Ağırlığını sağ koluna vererek, elini onun altına kaydırarak ve kalçalarını, istilacı hamlesini karşılayacak şekilde eğdi. Derinlere daldı ve tutkusunun vahşiliğine uygun bir öpücükle onun çılgınlığını yuttu. Sert ve vahşi bir şekilde daldı, içindeki her ilkel içgüdü onu sahiplenme dürtüsüyle çarparken yavaşlayamadı.

Onun kadını
olarak.

Eşi olarak.

Ona kadar istediğini hiç bilmediği bir gelecek olarak.

"Çok sertleşmişsin," diye mırıldandı, zengin sesi merak ve arsız kadınsı arzuyla boğuklaşmıştı. Kadının duygusallığı onu yere serdi ve bir hırıltıyı yuttu. Kapalı göz kapaklarının ardında yıldızlar patlamaya başlayana kadar hareket etti, onu daha derine götürdü. "Oh, Tanrım... içimde çok iyi hissediyorsun, Scythe."

Chiara'nın sıcaklığının içindeyken hissettikleri için *iyi* kelimesi çok yetersiz kalsa da kabul etti. Chiara ona sanki onun için yaratılmış gibi uyuyordu, sanki onun bittiği ve Chiara'nın başladığı nokta arasında hiçbir sınır yoktu.

Ona bağlıydı ama bu zincirler kaçmak istemediği bir prangaydı.

Bu sadece onu daha çok istemesine neden oldu. Onun da kendisine bağlanmasını istiyordu.

Bir hırıltıyla başını arkaya attı ve bundan başka bir şey düşünmeye çalıştı. Teninin ne kadar güzel koktuğunu ve kanının dilinde hâlâ ne kadar tatlı bir tada sahip olduğunu düşünmekten başka her şeyi. Ağzını onun boynuna yapıştırmak ve nefis kanının sıcak, görkemli patlamalar halinde ağzına aktığını hissetmek ne kadar doğru olurdu.

Diğer cazibeye gelince, onu bırakmayı reddediyordu. Irk genetiğinin tehlikeli fısıltısı onu, dişlerini kendi etine geçirip Chiara'yı açılan damarından besleyerek aralarındaki bağın çemberini tamamlamaya teşvik etti.

Chiara'nın hak ettiği türden bir eşe yakınmış gibi davranmak isteyen yanını bastırarak gözlerini sıkıca kapattı.

Onun inandığı gibi bir adam olmak istiyordu.

Şu anda tek istediği, gece tekrar çöktüğünde onları nelerin beklediğini unutturacak kadar zevk vermektir. Vücudunun tepkilerine odaklandı, onu sınıra yaklaştırdı ve inlemelerinin, iç çekişlerinin ve titreyen nefes alışlarının tadını çıkardı.

"Oh, Tanrım, Scythe... Bu çok iyi. Bana bunu senin de hissettiğini söyle."

"Her şeyi hissediyorum," diye mırıldandı, şaşkınlığı üzerine çökmüştü.

Kendi hissiyatı, şimdi onun kanıyla kurduğu bağ sayesinde ikiye katlanmıştı. Kadının tutkusu onunkiydi. Kadının giderek artan doruk noktası, kendi salınımını güçlendiren bir elektrik akımıydı. Vahşi itişlerini karşılamak için eğildi, orgazmın ilk titremeleri ona karşı titreşirken peluş duvarları onun uzunluğu boyunca dalgalanıyordu. İçine dolan sıcaklığın hücumunu durduramadı. Chiara'nın orgazmı aynı anda patladı, ılgığı onun sert bağıışıyla iç içe geçti.

Kendi bedeni hayatının en sarsıcı salıverilişinin artçı şoklarıyla sarsılırken, kadının hazzının duyularına yayılması kadar güçlü, bu kadar mucizevi bir şey hissetmemişti.

Kısık bir iniltiyle sonunda ondan uzaklaştı ve kendini yatak başlığına yasladı. Chiara dikkatlice onun kucağına geçti, nefesi hâlâ

parmaklarını şefkatle göğsündeki çarpık bandajların üzerinde gezdirirken hızlıca pantolonunu indirdi. Adam kollarını onun üzerine sardı ve ikisi de dünyaya geri dönerken boş boş onu okşadı.

Başını kaldırdı ve adamın karnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi hissediyor musun?"

"Belli değil mi?" Kıkırdadı, kalçalarını kaydırды, böylece ereksiyonunun zaten sertleşen shaftını hissedebiliyordu.

Kahverengi gözleri seksi gülümsemesiyle parlıyordu. "Yaraların hakkında konuşuyordum. Daha iyi hissediyor musun?"

"Az önce yaptıklarımızdan sonra onları hiç hissetmiyorum." Sırıttı. "Ama iyileşip iyileşmediklerini merak ediyorsan, bu da bir gelişme."

"Bakabilir miyim?"

Başını salladı, ellerinin üzerinde olmasını fazlasıyla istiyordu. Sargılardan birini nazıkçe sıyırdı. Kan lekesi vardı ama vücudundaki delik çoktan iyileşmeye başlamıştı. "Bunu senin kanın yaptı, Chiara."

Başını salladı, gözlerinde pişmanlıkla ona baktı. Hayır, sadece pişmanlık değil. Korku da vardı.

Havadaki bir ürperti gibi onun içinden geçtiğini hissetti. Onun sessiz düşüncesini inceledi ve söylemekte zorlandığı kelimelerden korktu.

"Bunun anlamından mı korkuyorsun?" diye sordu ona. "Tüm bunlar bittikten sonra bir şey bekleyeceğimden endişeleniyorsan-"

"Ne?" Yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. "Hayır Scythe, bu konuda hiç endişelenmiyorum. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Ama bir şey için endişeleniyorsun. Korkunu hissedebiliyorum Chiara." Göğüs kafesinin arkasına yerleşen soğuk düğümü geçip yutkundı. "Bir şeyden pişmanlık duyuyorsun. Bana bağını verdiğin için üzgün müsün?"

"Asla." Cevabı inanç doluydu, kesin bir inkârla başını sallarken kaşları çatılmıştı. "Bundan asla pişman olmayacağım. Yaşadığım sürece asla, Scythe."

Onun ipeksi yanağını okşamak için uzandı. "O zaman söyle bana."

"Üzüldüğüm şey, tanışmamızın bu kadar uzun sürmüş olması." Sessiz bir iç geçirdi. "Bana ilk sahip olanın sen değil de Sal olduğu için pişmanım. Ve oğluma böylesine berbat bir baba örneği verdiğim için her zaman pişman olacağım."

Onun dürüstlüğünden etkilenen Scythe onu kendine doğru çekti ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Eğer daha önce tanışsaydık, benden hoşlanmazdın. Bu konuda sana söz verebilirim. Keşke seninle tanışmak zorunda kalmasaydım."

Sal sana acı mı verdi? Bildiğinden daha fazla. Pietro'ya gelince, o bir çocuğun isteyebileceği en iyi anneye sahip. Sal'in bir eş ya da baba olarak başarısızlıklarının hiçbirini bunu azaltamaz."

Ona daha sıkı sarıldı, yanağını göğsüne yasladı. Ama korkunun o keskin izi hâlâ üzerine yapışmıştı. Adam alçak sesle küfrederek onu nazikçe yukarı çekti ve arayan bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Bana gerisini anlat, aşkım. Seni bu kadar korkutan ne?"

"Söylediklerini düşünmeden edemiyorum - dün gece buraya giren canavarı. Nefretini kazanmak için ona ne yaptım bilmiyorum."

"Bir deli söz konusu olduğunda, onu neyin harekete geçirdiğini bilemezsiniz."

"Bunun intikam olduğunu söyledi Scythe. Bana bunu ödeteceğini söyledi, ya kendi hayatımla ya da..." Yutkundu, üzerinde bir ürperti dolaşıyordu. "Beni canlı ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Yaşamak, bana tecavüz etmeyi ve oğullarını doğurmamı planlayan dengesiz bir deliyle kan bağı kurmaya zorlanmak anlamına geliyorsa olmaz. Böyle bir cehennemden asla sağ çıkamam."

Tanrım, o da istemezdi. Onun böylesine iğrenç bir şeye maruz kaldığını düşünmek bile damarlarını buza çeviriyordu. Artık Chiara'nın kanı onun içinde olduğuna göre, Scythe ikisi de yaşadığı sürece onunla her zaman tek yönlü bir bağlantıya sahip olacaktı. Ancak bu, başka bir erkeğin Chiara'yla kendi kan bağını aktive etmesini engellemeyecekti.

Çemberi sadece o tamamlayabilirdi. Daha önce bir başkasıyla bağ kurmuşsa hiçbir erkeğe bağlanamazdı.

Scythe'ın diş etleri, dişlerinin aniden sızlamasıyla karıncalandı.

Söylediklerinde ciddiydi; onun düşman eline geçmesine izin vermeyecekti. Onun güvenliğini canı pahasına koruyacaktı ve onu öldürmek çok zordu. Eğer kız kaçırılırsa, onu kurtarmak için cehenneme kadar yolu vardı.

Ama eğer ayrılırlarsa, o hayal bile edilemeyecek arada onu korumanın tek kesin yolu onu kanıyla korumaktı.

Onun bağıyla.

Yüzünü kaldırdı, gözlerini ve onları aydınlatan kararlılığı görmesini istiyordu. Ona vermek üzere olduğu yemini. "Sana dokunmayacak, aşkım. Ben nefes aldığım sürece dokunamayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Onun yanağını okşadı. "Senin kanına ya da bağına sahip olamayacak. Artık ikisini de bana emanet edebilirsin... Tabii beni kabul edersen."

Dudakları çekilen bir nefesle aralandı. Kalp atışlarının hızlandığını, artık korkusunu gölgede bırakan umudu hissetti. "Scythe, diyorsun ki-"

"Bana gücünü ve korumanı verdin, Chiara. Kaderin bir mucizesi olarak bana sevgini verdin. Şimdi izin ver ben de sana sevgimi vereyim."

Sessiz hıçkırığı ve gözlerini dolduran ani sevinç gözyaşları ihtiyacı olan tek cevaptı.

Bileğini ağzına götürdü ve dişlerini orada zonklayan damara geçirdi. Sonra dudaklarını yaraya götürdü ve içerken onu yakınında tuttu.

Bölüm 12

Gece çok çabuk geliyordu.

Scythe bütün gün Chiara'nın kollarında yatabilirdi ama önündeki savaşa hazırlanmak için yapması gereken önemli işler vardı. Villanın içindeki tüm geçitleri saatler önce emniyete almıştı ama öğleden sonra gün batımına doğru ilerlerken, sığınağı olarak kullanacağı evi bir kez daha taktiksel olarak incelemekten kendini alamadı.

Ve savunmasında hâlâ ele alınması gereken kritik bir alan daha vardı.

Chiara.

Kanlarını paylaşmadan önce bile, onu saldırganın ulaşamayacağı bir yerde tutmanın en iyi yolunu bulmaya karar vermişti. Artık Chiara'yla çiftleştiklerine göre, kararlılığı daha da pekişmişti.

Bu karar onun hoşuna gitmeyecekti ama o da yeri geldiğinde bu savaşa katılacaktı.

Villanın şarap mahzenindeki panik odasının dışına yerleştirdiği saldırı tüfeğini tekrar tekrar kontrol ederken, arkasından yaklaşan kadının farkındalığıyla damarları karıncalanmaya başladı.

"Güneş batıyor artık," diye mırıldandı ayık bir sesle. "Sence daha ne kadar vaktimiz var...?"

Kadının sesi kesilince, Kalaşnikof'u ve fazladan 30 mermilik şarjörleri yerden tavana kadar uzanan şarap raflarından birinin üzerindeki saklanma yerlerine geri koydu, sonra yüzünü kadına döndü.

"Uzun sürmez, tatlım."

"Tarikat bize yardım etmek için zamanında yetişemeyecek, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim." Ona yalan söylemeyecekti. Onun dürüstlüğüne hak ediyordu, özellikle de yaklaşan bu tehditle birlikte yüzleşmek üzereyken.

Birkaç saat önce Scythe, Trygg'i arayarak kan ev sahipliğini iptal etmiş ve kardeşine Chiara'yla çiftleştiklerini bildirmişti. Bu haber Trygg'den ya da Roma komutanı Lazaro Archer'dan herhangi bir tebrik almasını sağlamamıştı. Scythe hiçbir zaman iyilik ya da destek isteyen biri olmamasına rağmen, Tarikat'tan her ikisini de talep etmişti.

Herhangi bir söz veremediler. Dün gece Floransa'da bir Rogue salgını olmuştu. Acil durum görevi

Roma'dan gelen tüm ekibin çalışması ve savaşçıların gece karanlığına kadar kuzeydeki bu şehirde kalması.

"Şimdi bize doğru gelmeye başlasalar bile," dedi Scythe ona, "Potenza'dan hâlâ saatler uzaktalar."

"Anlıyorum." Kadın ciddi bir anlayışla başını salladı ama adam cesur eşinin endişesinin belli belirsiz yükselişini hissedebiliyordu. Kanından ilk yudumu aldığından beri hoş bir varlık haline gelen derin uğultu, bir ürperti onu sararken yoğunlaştı.

Scythe onu kollarının arasına alırken kaşlarını çattı. "Keşke seni istediğim gibi göndermiş olsaydım. Seni burada benimle tutmak -kanını almak- şimdiye kadar yaptığım en bencilce şeydi."

Başını iki yana salladı. "Benim sana teklif etmemden daha bencilce değil. Ya da senin olduğun yerde kalmak istememden. Seni seviyorum Scythe."

Aralarındaki bağ sayesinde onun inancını hissedebiliyordu ama onun bu sözleri söylediğini duymak onu dengeledi. Onu alçalttı. "Beni çok fazla onurlandırırıyorsun. Ama ben de seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum. Hissediyorum. Kemiklerimde büyüyen bir titreşim gibi hissediyorum. İliklerime kadar işlediğini hissediyorum."

Bu muydu yani? Sadece aralarındaki bağın tezahürü müydü?

Çiftleştiklerinden beri hissettiği garip güç akımının kaynağının o olduğundan emindi ama bunu söylemeye fırsat bulamadı.

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi, içindeki alarm uyarı ile yandı. Tehlike bağ arazisine doğru yaklaşıyordu. En kötüsünün başlarına gelmesinden önce muhtemelen sadece birkaç dakikaları vardı.

İçgüdüsel tepkisini artık Chiara'dan saklayamazdı. Kanı ona her şeyi anlatıyordu.

Onun dehşetini hissetmek için kendini hazırladı ama bu his gelmedi. Ondaki hissettiği en güçlü duygu kararlılıktı. Zorlukla uzlaştırabildiği bir cesaret.

"Hazırım," dedi, adamın kucağından inerken sesi hırıltılıydı. Hiç o anki kadar güzel olmamıştı, kara gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Hadi yapalım şu işi."

"Biz değil, Chiara. Ben." Panik odasının açık kapısını işaret etti.

Şaşkınlık ve öfke kanını hızlandırdı. Tartışmak istercesine bir nefes aldı ve adam başını sertçe salladı.

"Burada kalmanı istiyorum. Bunu benim için yap ki bu iş bittiğinde seni nerede bulacağımı bileyim. Oraya gittiğinde güvende olduğunu bilmem gerek."

"Ve benim de seninle olmam gerek! Kahretsin Scythe, birlikte kalacağız."

"Birlikteyiz," dedi, kızın yumruk yaptığı elini tutup göğsünün ortasında, kalbinin kızınkiyle aynı anda çarptığı yerde açtı. "Beni her saniye yanında hissedeceksin. Ben de seni hissedeceğim."

Yutkundu, direncinin bir kısmı akıp gitti. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"O zaman işimi yapmama yardım et. Bu piçi öldürmeye odaklanmama izin ver ki senin için geri gelebileyim."

Boğazından kırık bir çığlık koptu ama başını salladı. Adam onu panik odasına götürdü, eli ağır kasa kapısının üzerindeydi. İçeri girer girmez döndü ve kollarını ona doladı, sanki bunun son kez olmasından korkuyormuş gibi onu öptü.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Sakın üzerimde ölmeye kalkma Hunter."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "Yaşamak için sahip olduğum her şey burada beni beklerken olmaz."

Onun kucağından inmek hayatında yaptığı en zor şeydi.

Adam gizli paneli itip onu içeriye kapatırken gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Ve bir an bile erken değil.

İç uyarı sistemi lanet bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı. Kafatasının içindeki tıkırtı, tıkırtı, tıkırtı sağır edici bir davula dönüştü. Siyah savaş yeleğinin cebindeki telefonu, arazideki neredeyse tüm tuzak tellerinin tetiklenen alarmlarıyla vızıldlıyordu.

Sırtına bir arbalet asmış ve iki bıçağı belindeki kemere yerleştirmişti. Bir çift yarı otomatik tabanca kalçalarındaki kılıflarında kabarmıştı. Azı dişlerine kadar silahlanmış ve dövüşe aç bir halde şarap mahzeninden hızla çıktı, sonra da dışarıdaki arazinin en iyi görüş açısını sağlayan villanın kubbe penceresine çıktı.

Alacakaranlığın mavi ışıltısı altında, yarım düzine Breed erkeği farklı yönlerden sinsice yaklaşıyordu. Chiara'nın saldırganının takviye kuvvetlerle geri döndüğünü görünce şaşırmadı. Ama bunu beklemiyordu.

Bu vahşi görünümlü yaratıkların her biri hayduttu.

Onlar eve doğru ilerlerken, başka bir grup da bağın gölgelerinden çıkarak villaya doğru yaklaştı.

Orospu çocuğu. Scythe'ın görüğu, yaklaşan tehdidi değerdendirmesi için geçen saniyede kehribar rengini aldı. Dişlerini diş etlerinden ayırdı, kan bağımlısı hayvanlardan oluşan bu küçük ordunun herhangi biri Chiara'yı ele geçirirse neler yapabileceğini hayal ettiğinde savaş öfkesi kan dolaşımına karıştı.

Ve sonra her şeyin merkezinde bir erkek vardı.

Scythe araziye doluşmuş canavarların arasında onu aradı ama göremedi. Duyularının karıncalanması ona piçin dışarıda bir yerlerde olduğunu söylüyordu. O piçi yakalayacaktı. Acı çektirerek ve kalıcı olarak işini bitirecekti. Bunu yapmak için bir düzine vahşi Rogue'u parçalaması gerekse bile.

Sessizce kubbe penceresini kaldırdı ve çatıya tırmandı. Tüneyen bir çift güvercin gökyüzüne fırladı ve aralarındaki yırtıcıdan kaçmak için kanatlarını ırttı.

Onun altında, yerde, bağdan ve imenlikten gelen haydut sürüsü evi kuşatmaya hazırlanıyordu. İçlerinden biri çoktan arka verandaya ulaşmıştı.

Scythe bir kedi kadar sessiz bir şekilde erkeğin arkasına düştü. Diğer vampir daha bir sorunu olduğunu anlamadan Scythe titanyum hançerini Rogue'un boğazına sapladı. ınlayan ığlık, sahibi gibi kısa sürdü ama patlayıcıydı.

Hayvan ığlığı geceyi yırttı ve aniden yer, her yönden hücum eden haydutların sesiyle gürlemeye başladı.

Bölüm 13

Bir acı sarsıntısı onu öyle acımasızca yaraladı ki, Chiara karnının yarılmış olduğunu görmeyi umarak orta kısmına baktı. Kalbi çılgınca çarpıyor, ter ensesini ıslatıyordu. Bir başka darbenin pazularını ısırdığını hissetti, ardından omurgasının ortasına morartıcı bir darbe geldi.

Ama bu onun acısı
değildi. Onun yaraları
değil. *Onunki.*

Alnını panik odasının duvarına dayadı ve boğuk çığlığını bastırmak için elini ağzına götürdü. "Scythe!"

Tehlikeye, hatta belki de ölüme doğru yürüdüğünü bilerek geride kalmak yeterince dayanılmazdı. Tek tesellisi onun korkmamasıydı. Kendinden emin ve kararlıydı. Ona geri dönmeye kararlıydı.

Ama bu?

O savaşın ortasında onun acısını hissetmek dayanamayacağı bir ıstıraptı. Orada neyle karşı karşıya olduğunu bilmemek işkencenin en kötüsüydü. Onu geride tutan tek şey onun güvenliği için endişelenmesiyken onunla birlikte olmamak, tutamayacağı bir anlaşmaydı.

Panik odasında kapana kısılmamıştı; içerideki şifreli kilidi kullanarak istediği zaman kendini kurtarabilirdi.

Bu düşüncenin zihninde kök salmasına daha yeni izin vermişti ki, diğer taraftaki şarap mahzenine doğru kaymaya başladı. Köşkün dışındaki çatışma ve şiddet sesleri, kapalı odanın dışına çıktığında bir hayalet gibi ona doğru uçuyordu.

Tanrım, kulağa savaş gibi geliyordu.

Sevdiği adamı, yani eşini tam ortasında yakalamıştı.

Varlığının her zerresi bu bilgiye karşı çıktı. Saklanmak hayatını riske atmaktan daha büyük bir ıstıraptı. Korku ve sindirilmişlik içinde bir ömür geçirmişti. Artık öyle değil. Sal'den önce ve sonra olduğu o uysal, güçsüz kadın artık yoktu.

O artık Scythe'ındı. O da onun. Yapabiliyorsa ona yardım etmeliydi.

Adamın şarap raflarından birine yerleştirdiğini gördüğü otomatik tüfeği dikkatle aldı. Büyük bir silahı ilk kez kullanmıyordu. Vito Massioni Matera'da Pietro'yu neredeyse öldürdükten sonra, kendini savunma konusunda bir şeyler öğrenmeyi kendine görev edinmişti.

Ateşli silah. Hareket etmeyen bir ahırın yan tarafını vurmak, villanın dışında bulacağını bildiği vahşete hazırlık sayılmazdı ama denemek zorundaydı.

Scythe için -birlikte sahip olmak için dua ettiği gelecek için- her şeyi yapmaya ve riske atmaya hazırdı.

Aralarındaki bağı hem bir cankurtaran halatı hem de bir rehber gibi tutarak şarap mahzeninden aceleyle çıktı ve villanın ana alanına girdi. Tüm ışıklar sönmüş, her şey karanlığa gömülmüştü. Evin arka bahçesinde havai fişek gibi patlayan silah sesleri dışında her şey.

Oh, Tanrım.

Scythe.

Onun hayatta olduğunu hissedebiliyordu ama canı yanıyordu. Yaralıydı ama öylesine keskin ve şiddetli bir savaş öfkesiyle doluydu ki, onun da içinde patladığını hissetti.

Silahını çatışmanın içine boşaltmak istedi.

Öldürmek, cezalandırmak ve yok etmek istiyordu.

Scythe'ın duyguları kendi duygularıyla karışıyor.

Kimin daha vahşi olduğundan emin değildi.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla verandaya koştu, otomatik tüfeği kaldırdı ve ateş etmeye hazırlandı. Ama tek bir atış bile yapamadı. Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi verandada durdu ve dışarıdaki mürekkep gibi karanlığın ortasında parlak ışık patlamalarıyla kör oldu.

Her biri retinasını dağladı ve onu bir anlığına kör etti. Orada öylece durdu, şiddetten titriyordu ve gidebileceği hiçbir yer yoktu. Attığı herhangi bir serseri kurşun, onu her taraftan kuşatan sayısız Rogue yerine büyük olasılıkla onu vurabilecekken Scythe için işe yaramazdı.

İçindeki öfke bir fırtına gibi dönmeye başladı. Varlığının çekirdeğinde, iliklerinde hissettiği o garip uğultu şimdi daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Zapt edemeyeceği kadar güçlü bir şeye.

Uğultu önce bir vızıltıya, sonra bir ulumaya... sonra da bir çığlığa dönüştü.

Kontrol edemediği bir enerji patlaması ve felç edici bir sesle içinden fırladı.

Etrafındaki pencereler paramparça oldu.

Garaj yolunda park halindeki siyah sedanın farları ve ön camı patladı, cam parçaları gece gökyüzüne ışıltılı bir dolu gibi fırladı.

Silah sesleri kesildi.

Gücü onu ele geçirirken her şey yavaşlıyor gibiydi.

Scythe hariç her şey.

Sadece o, ondan akan güce karşı bağışıklı görünüyordu. Şimdi onu görüyordu, savaş alanının ortasında duruyordu, paramparça ve kanlar içindeydi, sırtında kırık bir yay asılıydı, elinde uzun bir hançer vardı. Gözleri parlıyordu, kafatasının içinde yanan kömürler gibi yanıyordu. Rogue'lar Chiara'nın uzayan çığlığı altında geri çekilirken, karanlık şekillerinden birkaçı kaçışlarına doğru süzülürken, Scythe Chiara'nın ayaklarının altındaki ahşap tahtaları sallayan bir böğürtü çıkardı.

Sonra vücudunun bir yerinden yarı otomatik bir tabanca çıkardı ve geri çekilmekte olan haydut sürüsüne ateş açtı, acımasız ve kesin bir nişanla hepsini biçti.

Onun iyi olduğunu, hayatta olduğunu gördüğünde Chiara gücünü bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sarktı. Nefesi ciğerlerine hızla girip çıkıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden fırlayacak gibiydi.

O saniye tek kelime bile edemedi. Onu ele geçiren şey her neyse hem sesini hem de gücünü tüketmişti. Başı pamukla dolmuş gibiydi, kulakları da öyle. Hayatında hiç bu kadar tükenmiş hissetmemişti.

Hayır, doğru değil.

Saldırının olduğu gece, saldırganı Sal'in kılıcıyla savuşturduktan sonra da aynı garip miazmayı hissetmişti. Bu enerji ve ses dalgasını o gece de hissetmiş miydi? Belki biraz. Ayrıntıları hatırlayamıyordu.

O korkunç gece bir bulanıklıktı. Tek endişesi, diğer odada uyuyan masum oğlunu korumaktı.

Bu gece, Scythe'ın pek çok haydut tarafından neredeyse alt edildiğini görmek, farklı bir cehenneme göz atmak gibiydi. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağından korkuyordu. Ölebileceği için dehşete düşmüştü.

Ama hayatta kaldı.

Tanrı'ya şükür, ikisinin de vardı.

"Chiara!" Derin sesi karanlığın içinden ona doğru uzandı. Korkudan olduğunu fark etmemişti, ta ki adamın dehşetinin sisinin bulanık duyularını delip geçtiğini hissedene kadar. "Chiara, dikkat et!"

Demir bir bant boynuna dolanarak onu ayaklarından çekip aldı.

Geriye doğru tökezledi-tehdit ve kaynayan delilikten oluşan muazzam bir duvarın içine.

Soğuk bir şey şakağına sıkıca yapıştı.

"Olduğun yerde kal," diye hırladı saldırgan Scythe'a. "Silahlarınızı yere bırakın, hepsini. Lanet olası bir adım daha atarsan seni sakat herif, bu verandayı o kaltağın beyniyle boyarım."

Scythe tam bir sessizlik içinde itaat etti. Sırtındaki arbaleti silktikten sonra iki tabanca ve bir çift uzun hançeri ayaklarının dibindeki çimenlere yerleştirdi. Sonra kıpırdamadan durdu, kollarını iki yanına indirdi. Onu esir alan kişinin anlamadığı şey, Scythe'ın kelimenin tam anlamıyla geçersiz biri olmadığıydı. O bir Gen One'dı ve ayrıca eski bir Avcı'ydı. Tek eliyle bile, şu anda onu tutan bu pislik gibi on Cins erkekten daha ölümcüldü.

Ama Scythe onun için endişeleniyordu. Onun için duyduğu korku ona pahalıya mal olabilirdi.

"Scythe." Ona gözleriyle ve aralarındaki bağla, kendisini kurtarmaya çalışırken riske girmemesini söylemeye çalıştı.

Onun uyarısını hissettiyse de hiçbir işaret vermedi.

Dışarıda, dikkatli bir teslimiyetin resmiydi. İçerideyse, endişesinin ötesinde, düşmanlık ve ölümü en kötü şekilde gerçekleştirme dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu. Öfkesi ona umut veriyordu ama aynı zamanda onu dehşete düşürüyordu. Adamın saldırgana ancak ilk fırsat ortaya çıkana kadar itaat edeceğini biliyordu. Yine de onun hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçebilirdi.

Sonunda konuştuğunda, soğuk sesi niyetinin çalkantılı olduğunu gösteriyordu. "Bu kadının sana yanlış yaptığını düşünüyorsan yanılıyorsun. O masum."

"Masum." Onu tutan erkek kelimeyi adeta tükürdü. "Bunu kardeşime söyle. O olmasaydı yaşıyor olacaktı."

Chiara sesini toparlamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Senin kim olduğunu bilmiyorum. Kardeşinle hiç tanışmadım."

"Bana aptalı oynama, sürtük." Başının yan tarafına tutulan silah şakağına daha da derinlemesine saplandı. "Kardeşim Luigi, altı hafta önce şu garaj yolunda Tarikat tarafından vuruldu. Hepsi senin ve o yavru köpeğinin yüzünden. Massioni o pislik Sal Genova ile birlikte ikinizi de öldürmeliydi."

Luigi.

Bu, Vito Massioni'nin zaman zaman villaya gönderdiği haydutlardan birinin adıydı. Luigi'yi şimdi hatırlıyordu. O ve genellikle Massioni'nin emriyle ona eşlik eden diğer Breed erkeği, küçük oğluyla ilgili imalar ve zorbaca tehditlerle onu korkutmaktan zevk alırlardı.

Bella'yla birlikte Massioni'den kaçıp Chiara ve Pietro'yu güvenli bir eve götürmek için bağa geldiklerinde Ettore'nin her iki adamı da vurduğunu öğrenince çok sevinmişti.

Scythe'ın evi, ortaya çıktığı gibi.

"Eğer kardeşini Tarikat öldürdüyse, bunu onlarla konuş," dedi Scythe, sesi ölçülü ve temkinliydi. "Suçunuzu ait olduğu yere koyun, savunmasız bir kadına değil."

"Savunmasız mı?" Onu esir alan kişi kıkırdadı. "Bunda bolca dövüş var. Biraz direnmeleri hoşuma gidiyor. Ya da çok."

Sanki bunu göstermek istercesine, onu esir alan kişi boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı. Boğuk bir nefes verdi, keşke gücünden geriye biraz rezerv kalsaydı da onu altından sürünerek çıktığı deliğe geri gönderebilseydi.

Scythe'ın kanı onun ıstırabına, sanki ona dokunmuş gibi somut bir şekilde hissettiği yatıştırıcı bir sakinlikle cevap verdi. Onu örten karanlığın içinden yüzünü göremedi ama sevgisini hissetti. Verdiği sözü hissetti.

Bunun üstesinden
geleceğiz. Birlikte.

Başını hafifçe salladı, ona olan güveni -aşklarının vaadi- onu cesaretlendiriyordu.

"Yakından daha da güzel, sence de öyle değil mi?" Şakağına dayadığı silah şimdi müstehcen bir okşayışla yüzünün yan tarafından aşağı doğru kaymaya başladı. Silahı göğsünün üzerinden ve vücudunun ön kısmından aşağı doğru kaydırды. "Genelde ikinci kez sevişmekten hoşlanmam ama bu kız için bir istisna yapacağım."

Silahın burnu aşağıya, kadının cinsel organına doğru kaydı. Scythe hırladı, öfkesinin ilk ihanetiydi bu.

Saldırganın cevap kahkahası çarpık bir neşeyle kabaydı. "Dikkatli ol. Beni sınamak istemezsin. Onunla ne istersem yaparım. O tamamen benim."

Chiara Scythe'ın içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Onunla arasındaki bağ elektriklendi. Ve sonra, bir anda havalandı, göz kamaştırıcı bir hareketle ileri doğru sıçradı. Bedeni aralarındaki bağı dinliyor, ona anında ne yapması gerektiğini söylüyordu. Onunla mükemmel bir uyum içinde, sanki koreografisini yaptıkları ve binlerce kez pratik ettikleri bir dansmış gibi, Chiara dizlerinin çözülmesine izin verdi ve bir taş gibi yere düştü.

Scythe onu yakalayan kişiye çarptı, sağ kolu erkeğin boğazında düzleşti ve onu geriye, duvara doğru itti. Chiara farkına varmadan silahı rakibinin elinden almıştı.

"Yanılıyorsun, seni orospu çocuğu." Scythe tabancayı erkeğın şışkin gözlerinin arasına sıkıştırdı. Tetiğı çekti ve iki el ateş etti. "O benim."

Bölüm 14

Scythe, düşün ılık suları altında Chiara'yı kendisine doğru tuttu. Onu dışarıdaki katliamdan alıp eve getirdiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Tek bildiği, onu bir daha asla bırakmak istemediğiydi.

Bu geceden sonra hiçbir şey onları ayıramayacaktı.

"Her şey bitti," diye mırıldandı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Artık benimsin meleşim."

Ve ona sahipti... sonsuza dek, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Onlar bir bütündü. Kadının güçlü kalp atışları adamın kararlılığını doğruluyor, onunkiyle mükemmel bir uyum içinde çarpıyordu. Kadının kanı onun içinde parlak bir güçtü, o kadar güçlüydü ki nefesini kesiyordu.

Bu geceki saldırıyı takip eden dakikalarda aralarındaki bağı güçlendirmişlerdi. Yaraları ağırdı ama Chiara sayesinde iyileşmeye başlamıştı bile. Ufak tefek eşi onu kanıyla bir değil, iki kez kurtarmıştı.

İrk arkadaşı yeteneğinin şaşırtıcı gücüyle ikisini de kurtarmıştı.

Savaşın doruk noktasında kullandığı müthiş enerjiye hâlâ hayret ediyordu. Bu enerjinin vahşiliği sadece onun için değil, kendisi için de bir keşif olmuştu. Şimdi sönüktü, onun kanının ilk tadını aldığından beri duyuları boyunca uğuldadığını hissettiği rahatlatıcı titreşime geri dönmüştü.

Başını kaldırıp ona baktı, kollarını ona dolamıştı. "Çok korkmuştum Scythe."

Elini onun yanağını okşamak için kaldırdı. "Sen mucizeviydin. Benim mucizem."

"Bu gücün içimde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Luigi'nin kardeşinin villaya ilk girdiği gece, Sal'in kılıcıyla onu savuştururken ona bağırdığımı hatırlıyorum. Sonrasında kendimi sersemlemiş ve bitkin hissettiğimi hatırlıyorum ama nedenini bilmiyordum. Bunun bir adrenalın çarpması olduğunu düşündüm. Onu uzaklaştırabildiğim için şanslı olduğumu düşündüm."

Scythe homurdandı, artık daha anlayışlıydı. "Şanslıydın. Ama aynı zamanda bildiğinden daha güçlüydün."

"Kanın beni daha güçlü yaptı," dedi, dudaklarını göğsünde gezdirerek. "Aşkın beni daha güçlü yaptı Scythe."

Alçakgönüllü bir iniltiyle onun güzel yüzünü avucunun içine aldı ve öpmek için kendine doğru çekti. Dövüşten ne kadar hırpalanmış olursa olsun, kadınına duyduğu bağlılığın yanında bu hiçbir şeydi. Ona karşı hissettiği arzuyla da kıyaslanamazdı.

Onu kendine yaklaştırarak ağızlarının birleşmesini derinleştirdi, ihtiyaç içinde kıvrılıyordu. Onunkini de içinde hissetti ve vücudu açlıkla hızlandı.

Başını bir anda kaldırmasına neden olan ani farkındalık hissi olmasaydı, onunla hemen o anda sevişebilirdi.

Chiara'nın gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

"Dışarıdaki araba yolundan araçlar geliyor."

Damarlarında ve aralarındaki kan bağı aracılığıyla ona doğru bir alarm dalgası yayıldı. "Başka haydut yok mu?"

Başını salladı, endişelenecek bir şey hissetmiyordu. "Hayır, onlar değil. Ama giyinmeliyiz. Gel hadi."

Bir süre sonra villadan çıktıklarında Trygg ve Savage çoktan Tarikat'ın siyah cipinden inmiş ve verandaya doğru koşmaya başlamışlardı. Savaş kıyafetlerini ve ağır silahlarını kuşanmış olan iki savaşçı, el ele tutuşmuş onları karşılamayı bekleyen Scythe ve Chiara'ya bakakaldı.

"Vay anasını," diye nefesi kesildi Savage'ın.

Trygg bir elini traşlı kafasında gezdirdi, sonra içinden kıkırdadı - Scythe'ın huysuz kardeşinin gülümsemeye yakın bir şey söylediğini gördüğü nadir anlardan biriydi bu.

İki savaşçının bakışları, Scythe'ın titanyum bıçaklar, oklar ve mermilerle kül ettiği bir düzine Rogue'dan hâlâ dumanlar tüten ay ışığıyla aydınlanmış çimenliği taradı.

Savage alçak bir ıslık çaldı. "Bütün bunları tek başına mı yaptın?"

"Biraz yardım aldım," dedi Scythe, sıra dışı Cins Arkadaşını kolunun altına alarak.

Trygg ve Savage birbirlerine baktılar.

Savage, "Komutan Archer bu hikâyeyi duymakla çok ilgilenecek," dedi.

"Ben de öyle."

"Chiara ve ben bunu anlatmaktan memnuniyet duyarız ama önce Roma'ya dönmemiz gerekiyor."

Orada yapmamız gereken daha önemli bir şey var."

Kadın ona baktı ve adam onun sevincini, rahatlamasını, sıcak kahverengi gözlerinden ona doğru ışıldadığını hissetti. "Pietro'yu görmemiz gerek. Oğlumu görmem gerek."

Scythe başını onunkine doğru eğdi, ağzı kulağının yanına sokuldu. "Oğlumuz, Chiara."

İçine çektiği bir nefesle geri çekildi, sevinci enfes yüzüne yayılıyordu. Sonra kollarını adamın boynuna doladı ve onu ele geçirilmiş bir kadın gibi öptü. Derinden, delicesine aşık bir kadın gibi.

Scythe, hırpalanmış kalbinin tutabileceği tüm bağlılıkla onu geri öptü.

Geçmiş cehennem gibiydi. Bu gece o yere bir daha hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Ama şimdi cennetin ne olduğunu biliyordu.

Kendi olağanüstü parçasını kollarında tutuyordu. Ve onu asla bırakmıyordu.

Sonsöz

Altı ay sonra.

"Beni daha yukarı it!"

Scythe sırtıttı ve salıncağa uzandı, tahta oturağı kavradı ve uçmasına izin vermeden önce geri çekti. Pietro kahkahalarla ciyakladı ve o da onunla birlikte kıkırdadı.

Potenza'da güzel bir akşamdı. Serin ve esintili, inişli çıkışlı bağ tepeleri ve çıplak ayaklarının altındaki çimlerin yumuşak, serin çimenleri alacakaranlığın mistik mavisine bürünmüştü. Dönmüş, bereketli toprak ve tatlı Aglianico üzümlerinin kokusunu içine çekti.

Ev kokusu.

Scythe onu salıncakta bir tur daha attırırken Pietro'nun kıkırdamaları memnuniyetini pekiştirdi. Ve sonra Chiara vardı.

"Siz ikiniz bir an önce gelmeyi düşünseniz iyi olur. Film başlamak üzere."

Arkadaşının sesi, rahatlatıcı bir yaz yağmuru gibi üzerine döküldü.

Döndü ve verandada kendi salıncağında sallanan kadına el salladı. Hafif bir şal omuzlarını örtüyordu ve koyu kahverengi saçları başının üstünde gevşek bir topuz oluşturmıştı. Kanı arzuyla çarpıyordu. Aşk o kadar derindi ki, çimenlerin üzerinden geçip onu yatağına götürme isteğiyle titremesine neden oldu.

Ona sahip olmaktan hiç bıkacak mıydı?

Nabızı yankılanan *bir "Asla"* ile cevap verdi.

"Hemen geliyoruz," diye gülümseyerek ona seslendi.

"Bir kez daha it baba, lütfen?" Pietro yalvardı.

Scythe gözlerini sıkıca kapattı, boğazı düğümlendi. Roma'dan bağa döndüklerinde ve Pietro, Scythe'ın o andan itibaren onlarla kalacağını öğrendiğinde, küçük çocuk çok sessizleşmişti. Chiara, Scythe ile çiftleştiklerini ve artık bir aile olacaklarını açıklamıştı.

Pietro'nun kafası karışmıştı. "Ona ne diyeceğim?" diye sormuştu. Chiara çoğu şeyi olduğu gibi bunu da büyük bir zarafetle ve güzelce halletmişti. Oğluna ona Scythe demesi gerektiğini söylemişti ve sonra, belki de

Bir gün Scythe'ı çağırmak için başka bir isim seçmek isterse, hazır olduğunda bunu yapabilirdi.

Pietro ona artık Scythe demek istemediğini söyleyeli sadece bir hafta olmuştu ama zaten bir babası vardı ve o da artık yoktu. Çocuk gerçekten bir babaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Scythe onun babası olmak ister miydi?

Scythe düşündüğünden çok daha derinden etkilenmişti. Hatta hâlâ tam olarak kabullenememişti. Yaşadığı onca kayıp ve acıdan sonra, bu aile onu her geçen gün daha da iyileştiriyordu.

Daha birkaç ay öncesine kadar başkalarıyla bağ kurmayı ve onlara bağlanmayı bir tür kölelik olarak görmesi ne kadar da garipti... onu zapt edecek, zayıflatacak başka bir zincir. Ama gerçek şu ki, Chiara ve küçük oğlu onu özgür kılmıştı.

Hayatına anlam katmışlardı.

Yakında, sevgili, olağanüstü Chiara'sına minnettar olmak için bir nedeni daha olacaktı.

Kadın verandadaki salıncaktan kalkıp ayağa kalkarken bakışlarının ona kaymasını engelleyemedi. Eli, çocuklarının büyümekte olduğu karnındaki şişliğin üzerinde sevgiyle duruyordu. Gülümsemesi Scythe'a uzanıyor, aradaki mesafeyi kapatıyordu. Onu villada kendisiyle birlikte bekleyen cennete, evine çağırıyordu.

"Hadi baba! Bir kez daha, lütfen?"

Scythe elini kısa sakalının arasından geçirdi, sonra Pietro'nun salıncağını kavradı. "Pekâlâ evlat. Ama sıkı tutunsan iyi edersin. Bu sefer bulutlara dokunacaksın."

* * * * *

Midnight Unbound'u okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir!

Bu kitabı veya diğer kitaplarımdan herhangi birini beğendiyseniz, lütfen düşüncelerinizi en sevdiğiniz perakendecide veya Goodreads'te yayınlamayı düşünün.

Bir iki satır.

Değerlendirmeleriniz ve yorumlarınız diğer okuyucuların kitaplarımı keşfetmesine ve yeni favoriler ve elbette daha iyi ya da daha takdir edilen bir destek yok

bir yazar için mutlu okuyucuların ağızdan ağıza tavsiyelerinden daha önemlidir!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.